

S tručné zprávy.

Pondělí 7. března
V Bruselu probíhá summit, Turecko stupňuje svoje požadavky
Maďarsko chce výrazně omezit finance a prostor pro uprchlíky
EU dala uzavřením balkánské trasy za pravdu V4, prohlásil Sobotka
Policie, žaloba a soudy jednají jako zločinecká skupina, říká Zadeh
Česko čeká víc uprchlíků, vnitro najímá zaměstnance do Balkové
Zdravotnictví chybějí peníze a kvalifikovaný personál, tvrdí Kubek
Obraz Madony z Veveří dorazil do Diecézního muzea v Brně
Česká policie začne nacvičovat ostrahu hranic před migranty
Počasí v Praze: zataženo, 6°C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

 Není od věci si připomenout, odkud do Evropy přicházejí migranti a proč s takovou chutí míří zrovna do Německa...
Až do své smrti v roce 2010 se v Damašku ukrýval Alois Brunner, jeden z nejhorších nacistických válečných zločinců, který se podílel na vyvražďování Židů. A Hafez Asad, otec dnešního presidenta Bashara

Asada, o tom věděl. Izrael několikrát žádal o jeho vydání, ale Syřané ho zapírali. Sýrie také posílá zbraně Hamásu a Hizballáhu a veřejně se tam slavily teroristické útoky proti Izraeli, při kterých umíraly ženy a děti. Byla to Sýrie, která se podílela na zničení Libanonu. Bylo to Turecko, které několikrát zaútočilo muslimskými armádami na evropské státy a některé z nich dobylo a pomuslimštilo (Albánie, Jugoslavie).
Bylo to Turecko, které plánovitě vyvražďilo a hrůzostrašně umučilo miliony křesťanských Arménů před pouhými sto lety (1915), což bylo fotograficky zdokumentováno - některé fotografie jsme dokonce uveřejnili před lety v těchto Novinách.

Je to Turecko, které pod pláštíkem pomoci proti ISIS vyvražďuje nyní i Kurdy.
Slavný francouzský básník a spisovatel Voltaire napsal před cca 300 lety o posvátné knize všech muslimů - Koránu, toto:
"Korán je nestravitelná kniha, jejíž každá stránka otřásá zdravým lidským rozumem. Učí strachu, nenávisti a pohrdání druhými. Vražda je v něm legitimní prostředek šíření a udržování této ďábelské doktríny. Znevažuje ženy, rozděluje lidi do tříd a žádá krev a ještě víc krve."
Když toto věděli chytří a vzdělaní lidé před 300 lety, tak proč to ti současní "chytří a vzdělaní" odmítají vidět dnes? Proč si sakra dnes hrajeme na to, že nás muslimové mají rádi? NIKDY nás rádi neměli a NIKDY nás mít rádi nebudou... Je to jeden z těch krásných příkladů proč naši předci před muslimy bránili Evropu do posledního dechu, dobře věděli, co je to za lid a nebylo jim líto obětovat vlastní životy jen aby se sem nedostali, dělali to pro budoucnost

svých dětí a tím pádem i pro naši budoucnost.
Doufám, že jednoho dne přijde chvíle, kdy zrádce, co je k nám pozvali, bude lid trestat.
Pro všechny humanistické, multikulturní, soucitné, solidární, korektní a různé jiné pomáhající duše, co se mohou přetrhnout, aby se nějak zavděčily „uprchlíkům“ říkám :
Uvědomte si prosím, že podle Koránu, jste jenom jejich služebníci a cokoliv pro ně uděláte, cokoliv jim dáte, je z jejich strany považováno a chápáno za pouhé splnění vaší povinnosti, jako otroka svým pánům.Vaše soucitnost a milosrdenství je chápáno a interpretováno Koránem, jako výraz ponižení, podřízenosti a přiznání nadřazenosti muslimů, nad ostatními lidmi. Čím lépe a více jim sloužíte, tím více jich bude chtít přijet a užít si dobrovolných otroků a zejména otrokyň. Od malička jsou v tomto vychovávání, takto je učí a nebude to nikdy jinak! Po příchodu do Evropy se v jejich očích toto učení potvrzuje a zhmotňuje!

Tak už toho, propána, vy pitomci, nechte, dostanete nás všechny do maléru, z kterého nás už nikdo nedostane !!!

Stěhl bychom si pomáhat.

Je Česká republika opravdu naše?

Václav Klaus
Výrok prezidenta Zemana v jeho vánočním televizním proslovu o tom, že je Česká republika naše, vzbudil zaslouženou pozornost. V dnešním evropském (a bohužel stále více už i českém) multikulturním poblouznění, kterému propadlo i nemalé množství jinak rozumných lidí, mu za něj musíme poděkovat. V éře diktatury tzv. činitelů dobra („Die Diktatur der Gutmenschen“ je pěkný název nedávné německé knihy) řekl něco až příliš přízemně normálního.

Samozřejmě narazil. Náš politický mainstream si nepřeje, aby byla Česká republika naše, podobně jako si evropský politický mainstream nepřeje, aby byla Evropa evropská. Jeho výrok byl proto okamžitě napadán a zesměšňován.

Nevím, jak to myslel prezident Zeman, ale zdá se, že to nemohl být výrok deskriptivní (tedy výrok o realitě), i když ho tak lidé chápou. Byl to spíše výrok normativní, neboli výraz toho, co by si prezident přál (a já s ním), aby bylo. Hlásat něco jiného, mít ambice jiné, vzdát se tohoto věčného cíle našich předků, by bylo v prezidentské roli neúnosné (abych to ale nezakřikl!). Bylo by to naprostým pošlapáním našich dějin, odmítnutím snah, životů a osudů generací, které nás na území naší země předcházely. Úkol – být jejich pokračovateli – nemá naše generace právo odmítnout.

Vždy jsme odmítali být podřízeni někomu jinému. Nechtěli jsme patřit pod Vídeň, Berlín či Moskvu, a stejně tak se i dnes – alespoň někteří – nemůžeme smířit s tím, že bychom měli patřit pod Brusel. Někteří naši spoluobčané si ve své tragické nevědomosti myslí, že to nehrozí, jiní jsou naopak přesvědčeni, že přidat se k Bruselu není a nebude žádnou ztrátou, že naše rozplynutí se v EU nehrozí. V této souvislosti musím

připomenout svůj dvacet let starý výrok, který předvídavě přirovnával důsledky našeho členství v EU k rozpouštění se kostky cukru v čaji. Já jsem si to nepřál a věděl jsem, že to hrozí.

I když jsem ekonom, trápí mne hlavně otázka státní suverenity v politickém smyslu. Východiskem ke smysluplnému uvažování o této otázce je vyjasnění si toho, co je to ten Brusel? Co je ono soustátí zvané Evropská unie? Co je to ve skutečnosti, nikoli co si mnozí – při své nedostatečné pozornosti – myslí, že to je. Kdo toto východisko nepřijme, z vážné diskuse o tomto tématu se vylučuje. (Tématem pro jiný článek by bylo vyjasnit si, kdo jsme „my“.)

Začneme tím, čím dnešní Evropská unie není. Evropská unie už dávno neníEvropským hospodářským společenstvím (EHS), v němž před půlstoletím probíhala integrace výlučně v oblasti hospodářské. Není tedy zónou volného obchodu. Evropská unie už také dávno není ani Evropským společenstvím (ES). Vypuštění písmene H z názvu na počátku 70. let signalizovalo posun k integraci i mimo oblast ekonomiky. Stále to ale ještě bylo společenství států, které sice část svých kompetencí předávaly do Bruselu, ale nechávaly si právo veta.

Byla ponurá noc a všude tma. Jen u blbejch se ještě svítilo

Od okamžiku Maastrichtské smlouvy (v prosinci 1991) je evropské soustátí Evropskou unií, v níž je definičně základní jednotkou nikoli stát, ale občan. Už to není společenství států. Kompetence se od té doby přesouvají do Bruselu v zájmu celku a nikoli v zájmu členských států. Dříve byl rozhodující entitou Evropy členský stát, dnes je to Evropská unie (která ke svému hladkému fungování potřebuje co nejvíce „denacionalizované“ občany, občany s oslabenými či zcela „přeseknutými“ národními kořeny).

Maastrichtem to ale neskončilo. Evropská unie se v uplynulém čtvrtstoletí dále radikálně proměňovala. Smlouva, která udělala klíčovou přesmyčku od ES k EU, byla jen mezikrokem. Co se v Maastrichtu dosáhlo, bylo pro ambiciózní evropeisty (propagátory totálního sjednocení Evropy) příliš málo. Začali připravovat kroky další. Nejprve měly být vtěleny do tzv. evropské ústavy. Když ji v roce 2004 dvě zakladatelské země – Francie a Nizozemsko – ve všelidových referendech odmítly, byl prosazen – už bez sebemenšího ptaní se lidí – svou podstatou stejný, jen v jednotlivostech se lišící, ale úplně jinak napsaný text – Lisabonská smlouva.

Text této smlouvy (viz má kniha Prezident republiky k Lisabonské smlouvě, Euromedia, Praha, 2009) byl formulován

čirou „právníčtinou“, které neodborník nemůže rozumět. Záměrně to také není souvislý text, který by dával smysl sám o sobě. Provedené radikální změny proto nebylo snadné pochopit a docenit. V každém případě Lisabonská smlouva otevřela obří unifikační prostor, který je Bruselem dnes a denně využíván k oslabování pozice členských států.

Zásadní změnou bylo zrušení – v minulosti za zcela nezrušitelné považované – jednomyslnosti rozhodování. Česká, ale i celá evropská veřejnost to přešla téměř bez povšimnutí. U nás si důsledky této změny lidé snad prvně uvědomili až při nedávném bruselském hlasování o uprchlických kvótách, kdy bylo několik zemí – včetně České republiky – přehlasováno. Musím si povzdechnout, že je škoda, že mi nebylo věřeno, když jsem Lisabonskou smlouvu i z těchto důvodů nechtěl podepsat.

Druhou zásadní změnou, kterou přinesla Lisabonská smlouva, je snadnost schvalování dalších změn evropských smluv. Např. jedině díky této smlouvě může dnes uvnitř EU snadno vznikat fiskální unie (která v „nedávné“ Lisabonské smlouvě z roku 2009 být nemohla, protože tehdy byla pro evropskou veřejnost naprosto nepřijatelná) a v poslední době i unie bankovní.

Právě na ní se to dá dobře ukázat. Česká republika od počátku patřila mezi ty členské státy EU, které se na bankovní unii odmítly podílet. Přesto se jí díky Lisabonské smlouvě týká. Evropská unie přijala v roce 2014 tzv. směrnici o krizovém řízení (2014/59/EU), která je v Bruselu považována za klíčový prvek bankovní unie. Česká republika – jako nečlen bankovní unie – tuto směrnici do českého práva nepromítla.

Jak to pěkně popisuje Hana Lipovská (Analytický komentář IVK č. 18, www.institutvk.cz), „v roce 2015 podala Evropská komise žalobu k Soudnímu dvoru Evropské unie na Českou republiku (ale i na Lucembursko, Nizozemsko, Polsko, Rumunsko a Švédsko) kvůli nepřijetí této směrnice“. Zamysleme se nad tím. Evropská komise podává na standardní členskou zemi, jakou je Česká republika, žalobu! Drtivá většina lidí u nás (ale i jinde v Evropě) to vůbec netuší. Naše „suverénní“ vláda samozřejmě rychle zareagovala a parlament v listopadu 2015 návrh příslušného zákona schválil (hlasy všech poslaneckých klubů s výjimkou poslanců ODS). Jedinou zemí, která se tomuto nátlaku nepodvolila, je Polsko.

Nejde mi o rozbor tohoto dílčího tématu, pouze o ukázkou toho, jak dnes v EU rozhodování probíhá. Chtěl jsem napsat demokratické rozhodování, ale pak jsem ono adjektivum raději vynechal.

Ztráta suverenity států se špatně měří, ale jádrem suverenity demokratického státu je vlastní tvorba jeho zákonů. I to je už v dnešní EU jinak. Evropská komise vydává tzv. direktivy, podle nichž jsou v jednotlivých zemích zákony pouze „dopracovávány“. Podle odhadů je to 80-85 % všech zákonů.

Račte otočiti list

Úterý 8. března

Írán otestoval další balistické rakety, USA hrozí sankcemi a Kypr odmítá obnovení přístupových rozhovorů Turecka s EU
EU chybí alternativní plán vedle jednání s Tureckem, míní Babiš
Ve slovenských volbách podle Klause jasně zvítězili antimigranti
Česko je připraveno přijmout Syřany z Turecka, prohlásil Sobotka
Zeman bude znovu kandidovat, protikandidatura nemá smysl, míní Klaus
Odborníci v Brně vybalili obraz Madony z Veveří z přepravního boxu
ÚZSVM žádá policii, aby prošetřila nelegální užívání Kliniky squattery
Počasí v Praze: skoro zataženo, 5°C

Středa 9. března

Merkelová kritizuje praktické uzavření balkánské cesty
Fico dostal pověření k sestavení nové slovenské vlády
Polský ústavní soud shledal kontroverzní novelu neústavní
Zeman chápe ekonomické důvody návrhu Babiše na dřívější volby
Pelikán řadí mezi své úspěchy zvýšení počtu zaměstnaných vězňů
Pro předškolní děti bude povinný poslední rok mateřské školy a Řád se odvolal proti SPÚ, který zrušil verdikty o vydání majetku
Auditoři v minulosti vyměřili Čapímu hnízdu milionové pokuty
Počasí v Praze: zataženo, sotva 5°C

Čtvrtek 10. března

Německo spustilo web pro sexuální výchovu běženců
Část EU je skeptická ke snaze Ankary o rychlý bezvízový režim a Státy EU by si měly brát 6000 lidí měsíčně, navrhuje Avramopulos
Sobotka a Seehofer chtějí společné evropské řešení migrační krize
ČSSD chce po Babišovi vysvětlení kauzy Čapího hnízda, má ji za vážnou
Marksová a Zaorálek chtějí jednat se Zemanem o odebraných dětech
Policie nechybovala, když nezasáhla při volání hesel na Albertově a Poslanecký klub TOP 09 a Starostů vyloučil poslance Turečka
Počasí v Praze: polojasno, 9°C

Pátek 11. března

Slovenské zamíni obviňuje Řecko ze snahy o vměšování EU a Kuba podepsaly v Havaně dohodu o normalizaci vztahů a Podle zemí EU má být trestné posílat lidi na teroristický výcvik
Zeman při projevu ve sněmovně doporučil schválit zákon o referendu
TOP 09 a ODS chtějí mimořádnou schůzi Sněmovny k Čapímu hnízdu
NSZ Zeman nesouhlasí se zastavením stíhání bývalého prokurátora
Ministr Pelikán chce z karlínských kasáren vybudovat justiční palác a Neomarxističtí squateři odmítají opustit žižkovskou Kliniku
Počasí v Praze: oblačno, 8 °C

Víkend 12. – 13. března

CDU Merkelové v zemských volbách ztratila, uspěla AfD
Ministři zahraničí v Paříži vyzvali k dodržení příměří v Sýrii a Mezi uprchlíky u řecko-makedonské hranice se objevila žloutenka
Schulz varuje Američany před Trumpem, Obama varuje Brity před brexitem
Babiš odmítl jakékoliv pochybení v kauze Farmy Čapí hnízdo, investora zná
Vnitro se odvolá kvůli šibenícím na loňské demonstraci, sdělil Chovanec
Schodek rozpočtu v příštím roce by měl být 60 miliard Kč, slibuje Babiš
V centru Prahy začaly velikonoční trhy ve stylu Josefa Lady
Počasí v Praze: zataženo, 7°C

Pondělí 14. března

Putin nařídil stažení hlavních ruských sil ze Sýrie, úkol prý splnily
Šance na vznik vlády slovenské pravice je nízká, řekl její lídr Sulík a Migranti přebrodili řeku a pronikli do Makedonie, vojáci je začali vracet
Merkelová přiznala neúspěch, je prý kvůli migraci, na své politice ale trvá
Na oficiální návštěvu České republiky přiletěl polský prezident Andrzej Duda
Česko je podle Sobotky v Evropě vzorem v kybernetické bezpečnosti a EK schválila peníze na Pražský okruh, Brusel dodá 281 milionů

EU věří 29 % Čechů, EP jen 24 % Čechů, říká průzkum STEM
Počasí v Praze: skoro jasno, až 9°C

Úterý 15. března

Čtyři strany na Slovensku se dohodly na základech programu a Ruské letecké síly se začaly stahovat ze Sýrie, odletěla první letadla
K zastavení migrace je nutné nejprve zastavit Brusel, prohlásil Orbán
Řecko obvinilo novináře a aktivisty, že pomáhají migrantům přes hranice
Zeman podpořil polskou vládu, EU by podle něj neměla moralizovat
Zahajovat debatu o předčasných volbách je nesmysl, říká Sobotka a Český a polský prezident si vyměnili nejvyšší státní vyznamenání
KDU-ČSL je pro schůzi k Čapímu hnízdu, Sobotka chce jednotu
Počasí v Praze: zataženo, 7°C

Středa 16. března

V Německu zakázali krajně pravicovou organizaci Bílí vlci a Syrská vládní delegace v Ženevě zamítla kurdskou federaci
Podle Merkelové je třeba snížit počet běženců ve všech zemích EU
Sobotka má na summitu prosazovat rychlé vracení migrantů z Řecka
Senát podle očekávání schválil zavedení elektronické evidence tržeb
Klub ANO nejspíš posílí o poslance Turečka zvoleného za TOP 09 a ÚS odmítl zrušit část insolvenčního zákona, nebyl však jednotný
Policie zadržela chomutovského soudce Ivana Nováka
Počasí v Praze: skoro jasno, 6°C

Čtvrtek 17. března

Kerry označil násilnosti páchané IS na menšinách za genocidu a Syrští Kurdové odhlasovali vytvoření své federace na severu Sýrie
V Bruselu začalo smlouvání s Turky o migrantech, dohodu ohrožuje Kypr
Sobotka prohlašuje, že Česko bude prověřovat migranty, než je převezme
Chvojka tvrdí, že návrh na omezení podnikání ministrů není "lex Babiš"
Smlouva státu s Českou spořitelnou k sKartě skončí bez náhrad a Sobotka svolal kvůli kauze Čapí hnízdo předsednictvo ČSSD
Klička Čapího hnízda nebyla tehdy protiprávní, tvrdí experti
Počasí v Praze: jasno, až 13°C

Pátek 18. března

Smlouva s Tureckem podepsaná, počet imigrantů do EU se nemění a Putin považuje propojení Krymu s Ruskem za historickou misi
KLDR testovala nejmenší jednu balistickou raketu středního doletu
Vládní koalice je podle Bělobrádka úspěšná a měla by pokračovat
Hradecký soud vydal benediktinům dva pozemky na Broumovsku
Zdravotníci vyzvali vládu k výraznému přidání peněz do resortu a Muchův vnuk vyzval Prahu, ať mu vrátí Slovanskou epopej
Nádorové onemocnění Karla Gotta zcela vymizelo
Počasí v Praze: jasno, až 16°C

Víkend 19. března – 20. března

Při leteckém neštěstí na jihu Ruska zahynulo 62 lidí
Spojené státy chválí dohodu EU a Turecka, slíbily podporu
Při sebevražedném útoku v Istanbulu zemřeli nejméně čtyři lidé
Rozpočet armády by měl ročně stoupat o 4,5 GKč, plánuje Stropnický
ČSSD doporučila poslancům schválit program schůze k Čapímu hnízdu
EU musí po balkánské zavírat i další cesty pašeráků lidí, říká Sobotka
Podle Sobotky by měl být nárůst platů zdravotníků vyšší než 5 %
Do Česka dorazili další křesťanští uprchlíci z Iráku
Počasí v Praze: začalo jaro a ochladilo se na 6°C

dokončení z první strany.

Jde nejen o zákony, které nechceme, ale i o zákony, které se nás třeba vůbec netýkají a které jsme proto pro parlament k projednávání vůbec nepřipravili (např. podrobné zákony o mořích a námořní dopravě). Přesto nastává hrozba velké finanční pokuty, pokud to rychle nenapravíme. Parlament pak hlasuje pod tlakem, abychom neplatili pokutu. O státní

suverenitě členských zemí EU v politickém smyslu už dávno není možné hovořit. V tomto smyslu už Česká republika naše není. Nejsme v ní svrchovanými suverény.

Je možné zmínit i otázku suverenity v oblasti ekonomické. Většinou se v tomto případě mluví o vlastnictví a o tom, jakou část ekonomiky už v naší zemi vlastní někdo jiný. Privatizovat komunistickou ekonomiku – i do rukou zahraničního kapitálu – jsme na počátku 90. let museli. Vycházeli jsme tehdy z toho, že nechceme naši ekonomiku lacino a rychle „vyprodat“ do světa, tak jak se to stalo v některých dalších post-komunistických zemích. Prosazovali jsme proto tzv. českou cestu (což byl můj slogan), jejíž součástí byla myšlenka kuponové privatizace, do níž byl pro cizince vstup znemožněn. (Strašně se na nás kvůli tomu zlobili.) Nestavěli jí tehdy do cesty tolik překážek právě ti, kteří se dnes nejvíce zlobí nad nemalým podílem zahraničního kapitálu v naší zemi? Ti, kteří se dnes rozčilují nad tím, kolik dividend se vyplácí zahraničním vlastníkům, tedy mimo naši republiku?

Nejde však jen o vlastnickou strukturu. Daleko více jde o regulaci ekonomiky, která je už převážně evropská, jen v malém počtu případů naše. Nám už zůstává jen „lidová tvořivost“ našich úřadů při jejich dopracovávání. Tzv. evropská standardizace, násilně prosazovaná z Bruselu, je další metodou, jak nám vnutit cizí zákony. Unifikace hospodářské politiky, kterou v dnešní EU nemáme sílu a právo odmítat, je dalším příspěvkem do diskuse o tom, nakolik nám naše země patří.

Evropská unie už dávno není nadnárodní organizací, která – v úzce vymezené oblasti – zastupuje zájmy suverénních členských států. Je subjektem, který prezentuje zájmy především své, resp. zájmy evropských politických, intelektuálních a mediálních elit. Jsme její administrativní částí, která si uchovává některé vnější atributy státu. Nemělo by nás to mýlit. Česká republika už naše není. Chtěli jsme to? A chceme to?

Příspěvek do Literárních novin, únor 2016

www.klaus.cz

Německý server: V Praze se kradou značky cizincům, pak je vydírají

V Praze řadí zloději, kteří kradou z aut zahraničních návštěvníků české metropole poznávací značky a postižené pak vydírají. Za jejich vrácení žádají tučné "výkupné". Upozorňuje na to dnes německý server Südwest Presse Jak celý problém probíhá, líčí server na základě zkušenosti jednoho německého turisty z Drážďan. Svůj vůz odstavil na placeném parkovišti, a když se k němu vrátil, poznávací značky byly ty tam. Místo nich měl za stěračem lístek s telefonním číslem. Zavolal na ně a muž na druhé straně mu anglicky řekl, že značky může dostat zpátky, když zaplatí 500 eur (13 500 korun).

Turista se obrátil na policii, která mu však nebyla s to pomoci. Protože bez poznávacích značek vozidlo nesmí v České republice, stejně jako v Německu nebo Rakousku, jezdit, musel zavolat odtahovou službu, aby automobil přepravila do Drážďan. Štěstí měl v tom, že jako člen německého automotoklubu nemusel za tuto službu zaplatit. Podle Südwest Presse česká policie uvádí, že během jednoho dne je takovýchto případů nahlášeno i 30, ale postižených může být i víc. „Hlásí se u nás zpravidla jen cizinci, kteří nechtějí za svoje značky zaplatit,“ cituje server mluvčího policie Tomáše Hulana. Většina okradených prý raději zaplatí, aniž se obrátí na policii.

Do Prahy nejedztí autem

Hulan dnes popřel, že by údaj až o 30 případech byl oficiální informací pocházející od policie. Podle něj ho Südwest Presse, s nímž mluví nehovořil, převzal z dřívějšího článku serveru idnes.cz, který se odkazoval na blíže neurčený zdroj z policejního prostředí.

„Vím o oddělení, které prošetřuje případy v rámci jednotek,“ zdůraznil Hulan. Policie se podle něj snaží tyto kauzy centralizovat na jednom pracovišti, aby je nevyšetřovaly jednotlivé služebny zvlášť. Počet shromážděných případů bude zřejmý nejdříve počátkem příštího týdne.

„Co dělat?“ táže se v závěru svého materiálu Südwest Presse. „Platí stará rada: do Prahy nejedztí autem. Ani podzemní garáže hotelů nejsou bezpečné. Mohlo by se cynicky dodat, že město je stejně stále ucpané a navíc řidiči si kvůli nulové hladině alkoholu v krvi nemohou dát ani české pivo, protože kontroly jsou přísné. Vytvoření zvláštní komise alespoň ukazuje, že se příslušné pražské úřady tímto problémem přece jen zabývají,“ dodává Südwest Presse. Zprávy e15

Rozdelenie funkcií a kresiel v NR SR: Pozrite si, ktoré strany budú sedieť pri sebe

Opozícia dostane tradičné funkcie.

| BRATISLAVA/TASR

Budúce koaličné strany Smer-SD, SNS, Most-Híd a #Siet' si delia posty v Národnej rade SR. Okrem vedenia parlamentu, pri ktorom kľúč oznámili už skôr, je v hre 19 predsedníckych kresiel vo výboroch.

Aj tieto pozície, podobne ako predseda a podpredsedovia parlamentu, sa volia v pléne. Líder Smeru-SD Robert Fico už skôr oznámil, že aj budúca koalícia bude pokračovať v tradícii obsadzovania šéfov kontrolných výborov opozičnými poslancami.

Siet' má problém s poslaneckým klubom

Predseda #Siete Radoslav Procházka, ktorý už rokovanie v parlamente opustil, detaily hovoriť nechcel. Priznal, že návrh na rozdelenie výborov už padol, ale prediskutovať si ho najskôr chce na stránickej centrále.

Jasné stále nie je, ako #Siet' vyrieši situáciu, keď po odchode troch poslancov nemá nárok na vytvorenie poslaneckého klubu. V zákulisí sa už hovorilo o možnosti, že poslanci #Siete budú formálne fungovať v klube Mostu-Híd. "O tomto sme zatiaľ vôbec nehovorili," povedal Procházka.

Funkcie, ktoré dostane opozícia

Štyrom opozičným stranám SaS, OĽaNO-NOVA, ĽSNS a Sme rodina by mali patriť predsednícke funkcie v Osobitnom kontrolnom výbore NR SR na kontrolu činnosti NBÚ, Osobitnom kontrolnom výbore NR SR na kontrolu činnosti SIS, Osobitnom kontrolnom výbore NR SR na kontrolu činnosti Vojenského spravodajstva a vo Výbore NR SR na preskúmavanie rozhodnutí NBÚ.

Opoziční poslanci sú tradične aj na čele Výboru NR SR pre nezlučiteľnosť funkcií a Výboru NR SR pre ľudské práva a národnostné menšiny. V doterajšom volebnom období viedol opozičný poslanec aj Zahraničný výbor NR SR, predtým to však nebývalo pravidlom.

SaS navrhuje Nicholsonovú

Strana SaS navrhne za podpredsedníčku Národnej rady SR Luciu Nicholsonovú. Na nominácii sa zhodla Republiková rada strany. Liberáli o tom informovali dnes.

Post opozičného podpredsedu má obsadiť SaS na základe volebného výsledku, teda ako najsilnejšia opozičná strana. "Uplatňujeme si tento nárok a máme ambíciu predložiť na schválenie za podpredsedníčku NR SR poslankyňu za SaS Luciu Nicholsonovú," uviedol predseda SaS Richard Sulík.

Kotlebovci chcú ísť do každého výboru

Ľudová strana Naše Slovensko (ĽSNS) plánuje nominovať svojich poslancov do každého parlamentného výboru. TASR to potvrdil zvolený poslanec Martin Beluský.

Či bude mať strana záujem aj o predsedu niektorého z kontrolných výborov, ktoré majú patriť opozícii, zatiaľ Beluský nevedel povedať. Potvrdil zároveň, že na post predsedu poslaneckého klubu bude kandidovať Marian Kotleba.

Parlamentné výbory

Okrem spomínaných výborov sú v parlamente aj Mandátový a imunitný výbor NR SR, Výbor NR SR pre európske záležitosti, Ústavnoprávny výbor NR SR, Výbor NR SR pre financie a rozpočet, Výbor NR SR pre hospodárske záležitosti, Výbor NR SR pre pôdohospodárstvo a životné prostredie, Výbor NR SR pre verejnú správu a regionálny rozvoj, Výbor NR SR pre sociálne veci, Výbor NR SR pre zdravotníctvo, Výbor NR SR pre obranu a bezpečnosť, Výbor NR SR pre vzdelávanie, vedu, mládež a šport a Výbor NR SR pre kultúru a médiá.

Budúca koalícia sa už dohodla, že predsedom NR SR bude nominant SNS, mal to byť priamo predseda Andrej Danko. Smer-SD, Most-Híd a #Siet' nominujú po jednom podpredsedovi, štvrtý by mal patriť opozícii. Podľa volebného výsledku bude podpredsedu parlamentu nominovať SaS.

Prekvapujúci výsledok štúdie: Obezitu detí nespôsobuje len prejedanie, ale niečo úplne iné!

K zaujímavému objavu dospeli čínski vedci.

Používanie veterinárnych antibiotík pri produkcii potravín v Číne je značne rozšírené a stopy týchto liekov **sa objavili u 80 percent čínskych školákov**, ktorí podstúpili testy v rámci novej štúdie univerzity v Šanghaji. Výskum

vykonávaný u detí vo veku od ôsmich do 11 rokov bol uverejnený v časopise Environmental International, z ktorého citoval spravodajský server The Times.

Štúdia zistila, že deťom s vysokým množstvom veterinárnych antibiotík zistených v tele **hrozí dvakrát až trikrát vyššia pravdepodobnosť obezity**, ako deťom s nízkymi koncentraciami; chlapcom pritom obezita hrozí častejšie ako dievčatám.

Spojenie medzi antibiotikami podávanými ľuďom a vyšším rizikom obezity u detí pritom zaznamenané nebolo. Vedecký tím sa počas nasledujúcich rokov chce zamerať na skúmanie ďalších možných vplyvov vystavenia veterinárnym antibiotikám na detské zdravie.

Čína je najväčším výrobcom aj spotrebiteľom antibiotík na svete; používa zhruba polovicu z celosvetovo spotrebovaného množstva týchto preparátov. Čínski farmári bežne používajú antibiotiká pre rýchlejšiu rast kurčiat či ošipaných, aby tak zvýšili vlastné zisky. CAS SK

Totálny kolaps predvolebných prieskumov: To, čo sa stalo tieto voľby, história nezažila!

BRATISLAVA - Na Slovensku ešte neboli voľby, kde sa očakávania nenaplnili tak, ako teraz. Takmer nikto nečakal tieto výsledky volieb. Prečo až také rozčarovanie? Kvôli prieskumom. Tie nenaznačovali ani zďaleka výsledky, nad ktorými dnes krútime hlavami. Čo je teda dôvodom takej vysokej miery nepresnosti?

Všetky prieskumy sa konali vo februári. Prvý raz platil nový zákon, ktorý zakazoval zverejňovanie prieskumov dva týždne pred voľbami. Aj to tam mohlo zamávať s výsledkami. Nič to však nemení na fakte, že prakticky všetky prieskumy sa poriadne sekli. Vybrali sme 5 prieskumov, ktoré merali podporu politických strán vo februári a porovnali sme ich so skutočnými výsledkami.

Prieskum EAC

Podľa priemeru prognóz agentúr EAC a Focus Smer-SD mal vyhrať marcové parlamentné voľby s výsledkom 29,7 percenta. Na druhom mieste mala skončiť strana Siet' so ziskom približne 19,9 percenta. Tretia mala skončiť strana Most-Híd (10,8 %), a ďalej strany SNS (9,8 %), KDH (7,5 %).

Prieskum Phoenix Research

Podľa Phoenix Research 29,3 percenta opýtaných by volilo Smer. #Siet' mala 16,8 percenta. Tretiu priečku obsadila strana Most-Híd, ktorej by dalo svoj hlas 8,4 percenta respondentov. Za nimi podľa prieskumu skončila strana SNS s podporou 7,4 percenta, po nej KDH so 6,6 percenta, hnutie OĽaNO - NOVA so 6,1 percenta a SaS so ziskom päť percent. Do parlamentu by sa dostalo sedem strán.

Pred bránami parlamentu by zostala strana SMK, ktorú by išlo voliť 4,3 percenta opýtaných či hnutie Sme rodina - Boris Kollár (2,3 %). Ostatné strany by nezískali ani dvojpercentnú podporu.

Prieskum MVK

Na základe prieskumu agentúry MVK by sa do Národnej rady dostalo sedem strán. Vyhral by Smer-SD s 32,5 percentami. Druhou najsilnejšou stranou so 14,5 percentami by bola #Siet'. Slovenská národná strana by s 10,5 percentami. KDH by podporilo 9 percent opýtaných. Strana Most-Híd (7 percent). OĽaNO-Nova (5 percent) a Strana maďarskej komunity (5 percent).

Pred bránami NR SR by zostali strany Sme rodina - Boris Kollár (4,5 percenta), SaS (4 percentá), SKOK! (3 percentá), Kotleba - Ľudová strana Naše Slovensko (1,5 percenta), SDKÚ-DS (1 percento) aj KSS (0,5 percenta).

Prieskum POLIS

Polis Smeru nameral 38,4 percenta, nasledovala by strana #SIEŤ s 10,4 percenta a prvú trojicu uzatváral Most-Híd s 9,2 percenta. Strana SNS by podľa prieskumu skončila štvrtá s 9,1 percenta.. Nasledovalo by OĽaNO-NOVA s 6,8 percenta. Do parlamentu by sa dostalo aj KDH (6,6%) a SaS (5,2%). Pred bránami NR SR by skončilo SMK so štyrmi percentami, SME RODINA - Boris Kollár (3,6%), Kotleba - Ľudová strana Naše Slovensko (2,5%), KSS (1,4%) a SDKÚ-DS (1,3%).

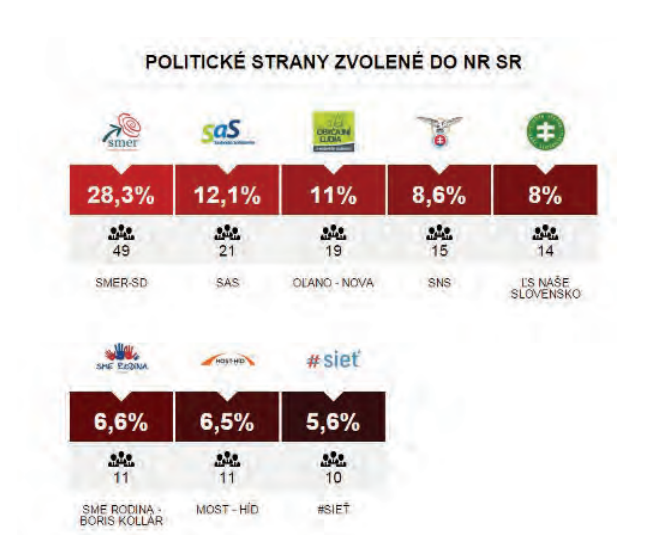
Prieskum FOCUS

Podľa Focusu by vyhral Smer-SD so ziskom 34,1 percenta hlasov. Druhý najvyšší počet hlasov by dostala strana #Siet'. Volilo by ju 13,7 percenta opýtaných. Nasleduje SNS so ziskom 8,1 percenta. Štvrtý by skončil Most-Híd s 8 percentami. Nasledovalo by KDH so 7,5

percentami, OĽaNO-NOVA, ktoré by volilo 6,4 percenta opýtaných. Poslednou stranou, ktorá by sa dostala do parlamentu, by bola SaS. Hlas by jej odovzdalo 5,1 percenta voličov.

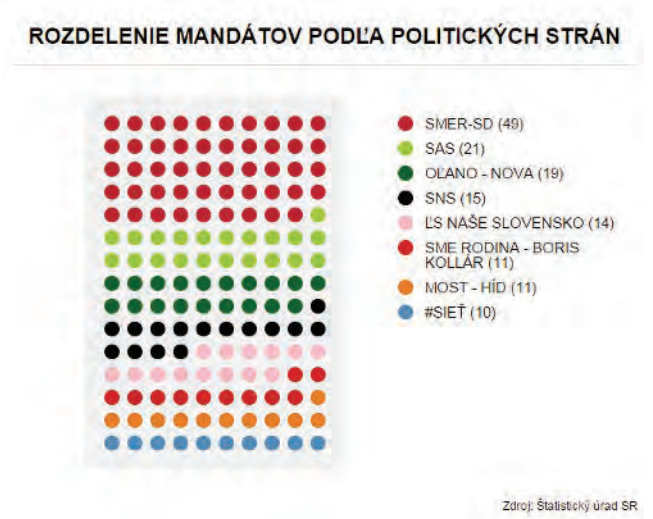
Pred bránou parlamentu by skončili strany: Sme rodina - Boris Kollár (4,1 percenta), SMK (3,6 percenta), Kotleba - Ľudová strana naše Slovensko (dve percentá), SDKÚ-DS (1,7 percenta), SKOK (1,2 percenta), Šanca (1,2 percenta), KSS (0,9 percenta), TIP (0,8 percenta).

Ako to dopadlo v skutočnosti

Karty zamiešali nerozhodnutí

Medzi posledným prieskumom a voľbami ubehli dva týždne a rozhodnúť mohli aj televízne debaty, kde si voliči na vlastné oči pozreli vystúpenie lídrov. Navyše, ako upozorňuje politológ Radoslav Štefančík, existovalo obrovské množstvo nerozhodnutých voličov. **"Nepovedal by som, že agentúry na prieskum verejnej mienky zlyhali. Upozorňovali totiž dlhodobo na skutočnosť, že niekoľko stotisíc potenciálnych voličov nie je ešte rozhodnutých. A tí sa zrejme rozhodli v posledných dňoch, a to počas zákazu uverejňovať priebežné výsledky prieskumov na jednej strane a na základe častejších vystúpení politických lídrov v televíznych diskusiách na strane druhej,"** analyzuje pre Topky Štefančík.

Prekvapenie môžu nastať

Zavážiť mohli podľa neho najmä televízne debaty. V nich mali niektorí možnosť zažiť, iní, naopak pohoreli. **"Časť voličov sa zvykne rozhodnúť tak, ako by sme to vôbec nepredpokladali, a preto následne vznikajú aj takéto prekvapenia,"** dodáva s tým, že zapôsobilo aj dlhé moratórium, ktoré sme tu mali po prvý raz. **"Niektorí komentátori, ktorí mali prístup k priebežným výsledkom prieskumov upozorňovali na nárast antisystémových strán a naopak pokles veľkých strán. V každom prípade, osobne ma niektoré výsledky prekvapili,"** uzavriera politický analytik.

Problém súčasného Slovenska zhrnutý v jednom vtipe: Již dnes, v době kapitalismu...

Primáš cigánske kapely išol na magistrát pro registraci. Když po dlouhé době vyšel a netrpěliví cikáni ho obklopili, jenom mávl rukou a zavrtěl záporně hlavou.

"Jak to, že nás nezaregistrovali?" rozčuľovali se muzikanti.

"Ále pýtali sa, či sme hrávali Tisovcom. Povedal som, že hej."

"Aj, ty somár. A čo ďalej?"

"No a či sme hrávali bolševikom. Aj to som musel priznať."

"Ty starý chumaj. Prečo si im nezalhal?"

"Ako som mohol, keď tam všetci sedeli."

Pozadí EET? Stará dobrá parta bývalých prominentních komunistů

Jiří Kinter

Skvělá investigativní práce Petra Holuba ukazuje na pozadí vzniku nápadu EET.

Pokud si ještě někdo doposud myslel, že jde opravdu o boj s šedou ekonomikou atd., pak by mu tento článek měl otevřít obě oči. Jde jen a jen o data, postupnou likvidaci malého a drobného podnikání a obsazení maxima trhů v ČR několika jedinci.

Prosím všechny, kdo budete číst tyto řádky, sdílejte článek, pošlete všem známým. Babiše a jeho ANO, ale i ČSSD, KDU-ČSL a KSČM je třeba zastavit, jinak bude s demokracií a svobodou v naší zemi zatočeno doslova po bolševicku.

Za online pokladnami stojí Babišův kolega z Petrimexu

Petr Holub - Autor je komentátor serveru Echo24.cz

Vybudování IT systému, který by zajistil online připojení 600 tisíc živnostníků na finanční úřady, přijde stát na víc než 300 milionů korun, na provoz půjde ročně 250 milionů. Ministrovi financí Andreji Babišovi při tom radí expert Milan Rusnák. Oba muži se setkali už před listopadem 1989 jako kolegové v Podniku zahraničního obchodu Petrimex.

Ministerstvo financí navrhuje, aby se při zadání gigantické IT zakázky obešla veřejná soutěž. Při rozdělování státních stamilionů bez veřejné kontroly tak bude mít hlavní slovo síť známých a dlouholetých kolegů.

Ministerstvo financí hodlá svěřit vybudování systému elektronických pokladem bez soutěže svému vlastnímu podniku Státní tiskárna cenin. Fakticky to znamená, že státní firma dostane peníze, za které si pak bez soutěže objedná dodávky od soukromníků. Na dosavadní praxi upozornil Tomáš Pfeffer ze společnosti INDOC. Největší dosavadní zakázky pro Státní tiskárnu dosud byly biometrické pasy, nové občanské průkazy a informační systém o majetku státu, které však podle Pfeffera kompletně dodaly soukromé firmy.

Také k přípravě systému elektronických pokladen přizval šéf IT na ministerstvu financí Miroslav Hejna společnost BDO IT, u které si za 200 tisíc korun objednal supervizi celého projektu. Relativně nízkou částku za přípravu stamilionové zakázky vysvětluje fakt, že šéf ministerského odboru nesmí bez soutěže vyšší částku utratit. BDO IT zatím dodala návrh projektu s očekávanou cenou.

Na přípravě zakázky se podílel také Milan Rusnák, který byl podle svého profilu na LinkedIn v letech 1985-8 kolegou současného ministra Babiše v exportní firmě Petrimex. „Podle našich informací byl pan Rusnák členem jednoho ze subtýmů projektu,“ potvrzuje mluvčí ministerstva Radek Ležatka. Sám Rusnák nechce o své roli hovořit, na žádost o rozhovor zaslanou prostřednictvím manažerů jeho současné firmy nereagoval.

Setkání starých známých

Rusnák se podle svědků účastnil řady důležitých jednání o online pokladnách, proto může být klíčovou postavou celého projektu a nemusí to být jen díky jeho předlistopadové známosti s Babišem. Jeho životopis veřejně dostupný na stránkách Lupa.cz začíná připomínkou života v elitě komunistického Československa. Jako šéf oddělení exportní firmy mohl bez překážek cestovat do západního Německa a Švýcarska. Prý se stejně cítil jako v kleci, protože například na služební cestu do Spojených států neměl nárok. Proto odjel na dovolenou do Německa a tam požádal o vízum do Austrálie.

Do Česka se vrátil až v roce 1998, o dva roky později už byl generálním ředitelem firmy na správu telekomunikačních a internetových sítí GTS, kde zůstal až do roku 2008. V té době spolupracoval se všemi lidmi, se kterými se dnes setkal při projektování systému elektronických pokladen. Světová společnost GTS uzavřela v roce 2000 strategické partnerství s ještě významnější firmou Cisco, která dodává pro telekomunikace a internet potřebné technologie a software. Partnerství se realizovalo také v Česku. Generální ředitel české GTS Rusnák, který byl v té době dvakrát oceněn jako nejlepší manažer v telekomunikacích, se tedy nemohl vyhnout šéfovi českého Cisca Miloslavu Rutovi.

K Rutovým podřízeným tehdy patřil také obchodní manažer Miroslav Hejna. Rut a Hejna opustili Cisco také v letech 2007 a 2008. Znovu se setkali nejpozději letos v lednu. Tehdy Hejna nastoupil jako šéf IT na ministerstvo financí a zároveň předal „z ruky“ dvousettisícovou zakázku firmě BDO IT, kde už je Rut třetím rokem spolumajitelem.

K triumvirátu Rusnák-Rut-Hejna je možné připočíst dalšího známého Hanuše Weisla. Také on pracoval v letech 2007-2008 pro Cisco jako manažer dodávek pro veřejný sektor, pak měl až do roku 2013 stejné zařazení ve společnosti T-Systems. I zde se na ředitelské úrovni potkal s Hejnou, jejich zatím třetím setkáním je ministerstvo financí. Weisl sem přišel po neúspěšném angažmá pro finanční skupinu KKCG Karla Komárka a rovněž v lednu se stal ředitelem Státní tiskárny cenin, které Babiš hodlá bez soutěže svěřit zakázku na elektronické pokladny. Ministerstvo financí není při zadávání IT zakázek bez soutěže výjimkou, svým současným postupem ovšem opakuje praxi, kterou požívala v minulých letech s problematickým výsledkem celá řada státních úřadů. Dostaly se tím však do područí firem specializovaných na služby veřejnému sektoru, jejichž služby dnes nemohou vypovědět, aniž by došlo k výpadku jejich informačního systému. Řadu zakázek proto vyšetřuje policie, například na ministerstvu pro místní rozvoj, zemědělství, práce a sociálních věcí, případně ve státní firmě Lesy ČR.

Kde že to působil československý komunistický agent Karel Köcher? No jasně. V Prognostickém ústavu

A kdo že byl také v Prognostickém ústavu? Vladimír Dlouhý , Jiří Dolejš , Karel Dyba , Zdeněk Hrubý , Tomáš Ježek , Václav Klaus , Rita Klímová (externě jako překladatelka a ekonomka) , Karel Koecher , Valtr Komárek – vedoucí ústavu , Karel Kouba , Josef Kreuter , Jiří Mihola – poslední ředitel , Jan Mládek , Miloslav Ransdorf , Miroslav Singer , Adolf Suk , Jaroslav Šedivý , Zdeněk Tůma , Růžena Vintrová – zástupkyně ředitele (1984–1993) , Miloš Zeman

(https://cs.wikipedia.org/wiki/Prognostick%C3%BD_%C3%BAstav)

A kdo že to převzal moc po roce 1989 a dodnes vládne? Stačí se podívat na jména z Prognostáku.

Opravdu se nejedná o zločinné spolčení několika osob proti vlastnímu státu?

A s kým že je jedna ruka Babiš a další oligarchové? Stačí se podívat na www.mapovani.cz.

A kdo že to dostane všechna data z EET a dalších registrů?

30 let výměny špionů: Stojí za mnou Rusové, řekl si český agent v CIA

Vladimír Ševela echo 24

Přesně před třiceti lety, 11. února 1986, byl na Glienickém mostě v Berlíně vyměněn československý komunistický agent Karel Köcher za sovětského disidenta Anatolije Ščaranského. Akce je označovaná za poslední velkou „výměnu špionů“ studené války. Zatímco Köcher byl skutečně jediným zahraničním špionem, kterému se podařilo proniknout do CIA, Ščaranskij, pozdější ministr izraelské vlády, byl z vyzvědačství obviněn v zjevně vykonstruovaném politickém procesu.

„Byl to velký střih. Byl jsem nadšenej. Za prvé: Jste venku z kriminálu. Domníváte se, že jdete do přátelského prostředí. Můj převládající pocit byl, že teď jim tedy ukážu, teď jsem nedotknutelněj, protože za mnou stojí Rusové,“ vyprávěl mi Karel Köcher, když jsem připravoval knihu o jeho kauze Český krtek v CIA, která loni na podzim vyšla. Jednaosmdesátiletý Köcher, jenž se netají tím, že pracoval především pro KGB, dodnes žije ve vile u Prahy.

Výměna na „mostě špionů“ u Berlína, kde o čtyřiadvacet let dříve, v roce 1962, měnili také amerického pilota Francise Powerse za sovětského zvěda Rudolfa Abela, byla pro Köchera jedním z nejpovedenějších představení jeho krkolomného života. Pouhých osm dní předtím byl newyorským soudem odsouzen za špionáž na doživotí,

zasáhly ale zájmy mocností a dohoda, kterou projednal Michail Gorbačov s Ronaldem Reaganem přinesla agentovi s krycím jménem Rino svobodu. „Noty“ připravoval kontroverzní východoněmecký právník Wolfgang Vogel, jenž upekl také transakci Abela za Powerse.

V balíku byl také syn českého tenisty

Spolu s Köcherem se zpět do ráje dělníků a rolníků vracela v rámci výměny také jeho žena Hana, dealerka diamantů a kurýrka tajných zpráv, po jejímž boku si Rino, absolvent pražského matfyzu, v USA užíval luxusního života na Manhattanu a večírků pro swingery, kde se vyspala s kým bylo potřeba. Balíček zasláný zpátky na Východ doplnili polský agent Jerzy Kaczmarek, sovětský špion Jevgenij Semljakov a východní Němec Detlef Scharfenorth. Na opačnou stranu spolu se Ščaranským putovali další tři muži věznění na Východě, dva Němci a syn tenisty-emigranta Jiřího Javorského Jaroslav, odsouzeného v ČSSR na třináct let za pokus o útěk ze země za pomoci falšovaných pasů.

Köcherovi ale StB po návratu do vlasti nevěřila, držela ho nějakou dobu v izolaci. Neměla jistotu, že není ve skutečnosti agentem Američanů nebo Izraelců. Že soudruhům neříká celou pravdu, naznačoval výslech na detektoru lži. Čtrnáct let předtím se mu přitom podařilo obelstít polygraf CIA.

Přestože jeho americkou misi ocenila KGB a její dřívější šéf Jurij Andropov mimo jiné tučnou odměnou 20 tisíc dolarů, v normalizačních médiích o Köcherově špiónské anabázi nevyšla jediná zmínka. Moskva jej nakonec prosadila do Prognostického ústavu, kde si Köcher podle vlastních slov nejvíc rozuměl s Miloslavem Ransdorffem. Vizáží si je ovšem pletli s Václavem Klausem.

KGB ho aktivovala po pětileté přestávce

Köcher, ale také Američané, přiznávají jen některé zásahy, které se Rinovi podařilo uštědřit CIA, kam coby falešný emigrant vyslaný pražskou rozvědkou nastoupil po osmi letech života v USA v roce 1973. FBI ho vyšetřovala kvůli úmrtí nejcennějšího amerického agenta v Sovětském svazu v 70. letech, Alexandra Ogorodnika, který měl spáchat sebevraždu. U newyorského soudu se ale tato dodnes nevyjasněná kauza neobjevila a Köcher podíl na jeho smrti popírá. Není také zcela jasné, co Rino Sovětům vynesl na začátku 80. let, kdy mezi USA a SSSR hrozil jaderný konflikt a KGB se ho po pětileté přestávce rozhodla aktivovat. Dokud se neotevřou archívy CIA, FBI a KGB (a ty asi nikdy), nebudeme zřejmě moudřejší.

Dnes už mosty pro výměnu špionů vycházejí z módy, jak ukázal česko-libanonský deal z minulého týdne. Obrázek jak z dob studené války byl ale k vidění loni 26. září, když na opuštěném mostě na estonsko-ruské hranici poblíž Pskova byl za ruského špiona Alekseje Dressena vyměněn estonský zpravodajec Eston Kohver unesený o rok dříve do Ruska.

Učitelku pražského učiliště tři žáci ušikanovali k smrti

Praha - Střední průmyslová škola ve Strašnicích zažívá velmi těžké chvíle. Zemřela zdejší kantorka Ludmila W., která učila na škole rok. Podle děsivých svědectví žáků ji k smrti utýrala trojice chlapců. Studenti prý učitelku bili, zamykali ve třídě a dělali z ní "svítící pochodeň". O případu informuje deník Blesk.

Na Střední průmyslové škole v pražských Strašnicích pracovala pětapadesátiletá Ludmila W. asi rok, když se stala terčem šikany. Jak deníku Blesk popsal jeden ze spolužáků, učitelka doplatila zřejmě na to, že byla příliš hodná a nechala si všechno líbit.

„Ti tři kluci ji při hodinách tahali za vlasy, kopali do zadku, házeli po ní věci, například mandarinky, nebo ji zamkli ve třídě. Před Vánocemi jí dali do rukou petardu s tím, že je to prskavka a udělají si předvánoční atmosféru," popsal student.

Učitelka prý byla tichá a často působila zmateně. Proto si ji údajně trojice studentů z druhého ročníku také vybrala za cíl. Celá situace se dramaticky vyostřila ve chvíli, kdy učitelka ve škole po úderu do hlavy židlí zkolabovala a záchranka ji musela převézt na psychiatrii, kde zanedlouho zemřela na následky krvácení do mozku.

"Ti tři kluci dostali jenom podmíněčné vyloučení ze školy a policie to odmítla vyšetřovat, nechápeme to. Hodně z nás by si to s nimi rádo vyřídilo fyzicky," popsal jeden ze studentů vyššího ročníku.

Vedení školy se k případu vzhledem k probíhajícímu vyšetřování a k faktu, že učitelka měla nezletilou dceru, odmítlo blíže vyjadřovat. . Eurozpravy

Jaromír Štětina

Je to fakt vůl. Prominentní novinář a fotograf před převratem, velice dobře prověřený, stále v Sovětském svazu, na Bajkalu, v oblastech, kam se nedostal ani obyčejný Rus, to si nevymýšlím, lze to dohledat v jeho reportážích z těchto oblastí. Co k tomu říct? Teď velký antikomunista spolupracoval s tehdejší STB, až se z něj kouřilo, co ještě dodat? Obrázek si udělejte každý sám! Je to zkrátka vymaštěnec, magor, kterého si lid zvolil jako svého zástupce do Bruselu... Někdo holt musí prudit.

Svatá prostoto! Tak tenhle nás zastupuje v Bruselu !!!!!
Europoslanec Jaromír Štětina (TOP 09) nadšeně píše z Bruselu:

"Zas v Bruselu. Šel jsem nakoupit do Lidlu, kousek od Evropského parlamentu. Pocítil jsem zas barevnost a rozmanitost. Černí šoféři, muslimský krásný holky v šátcích chodí jako holky v Praze, indové na cornershopech - bruselští vietnamci, šikmoocí důchodci a pobudové všech barev, bělovoucí starci ze všech koutů světa...Rodí se nová Evropa. Líbí se mi, protože se dere do světa".

Poslal Oldřich B.

Velkolepý moment seniora!

Sebedůležitý mladík jdoucí po pláži sám od sebe začne vysvětlovat staršímu občanovi odpočívajícímu na schodech, proč nedokáže starší generace pochopit mladou: "Vy jste vyrostli v jiném světě", řekl mladík dost nahlas, aby ho všichni okolo slyšeli. "Mladí lidé dnes vyrostli s televizí, tryskáčema, cestováním ve vesmíru, člověkem chodícím po Měsíci. My máme atomovou energii, lodě, mobily, počítače s rychlostí světla a mnohé další věci.

Po chvíli ticha starý občan odpověděl takto:
"Máš pravdu synu. My jsme neměli tyto věci, když jsme byli mladí a tak jsme je vymysleli". No, a teď ty arogantní malé hovado řekni, co ty děláš pro následující generaci?

Dopis Grebníčkoví

Vážený soudruhu Grebeníčku, dne 14. 8. 1995 jsem se v Mladé froně Dnes dočetla, že Levý blok podal Ústavnímu soudu podnět k posouzení zákona o protikornunistickém režimu. Současně s tím se představitelé -komunistického uskupení obrátili na OSN a hodlají tak učiniti v dalších mezinárodníích organizacích.Dne 13. 8.1950 byl můj otec František Bureš odsouzen státním soudem podle zákona č .238 Sb. na 22 let vězení. Po neustálém šikanování a častých domovních prohlídkách ze strany stB zemřela 19. 3. 1951 moje matka ve věku 35 let. V sedrni letech jsem byla odkázána na pomoc příbuzných, kteří to sami neměli lehké.Školu jsem ukončila s vyznamenáním. Přesto jsem se po problémech mohla pouze vyučit jako prodavačka, jelikož v obchodech byl stabilní nedostatek pracovních sil. Otec se vrátil se zničeným zdravím po 11 letech v uranových dolech. Měl problémy se zaměstnáním a po roce l 968, kdy byl zakázán K-Z3l, byl opět bez práce.Po listopadové revoluci jsem očekávala, že KSČ, která u nás vládla jako jedinná strana celá léta, se postará o nápravu křivd. Místo toho slyším soudruha Machalíka v telezním pořadu "Co týden dal", že se vše dělo v souladu se zákonem a podle práva. Proto se na vás obracím s otázkou: " Čí práva vlastně KSČM obhazuje? Těch, kteří tady měli vedoucí moc ve státě a za tyto věci nesli odpovědnost? To znamená, že zavinit smrt člověka nebo mu sebrat majetek není trestné? Koho v době listopadu 1989 ze členů KSČM (když nepočítám rekreační věznění s. Štěpána) potkal podobný osud, jaký postihl naši rodinu a tisíce jim podobných, že voláte o pomoc na všechny strany? Dostali snad různí příslušníci StB malé odstupné a čelní představitelé Vaší strany malé důchody? Proto se ptám, jak mě chcete přesvědčit, že se Vaše strana chce postarati o moje práva?

Eva Langrová, Ostrava

Poznámka o sudetských Němcích.

Jednou jsem mluvil s klukem, je tady v Melbourne, chodil do prumky jako ja ale do B, byl z Jirkova. Mluvil s jedním Sudetským Nemcem,

ten rikal, ze byli odsunuti z Brna, a ze by se rad vrátil do Československa, jaka krasna zeme to byla. Kdyz jsi nechtel mluvit Cesky, mluvil jsi Nemecky, nechtel si chodit do Ceske skoly, chodil jsi do Nemecke.

Ja bych si taky mohl stezovat, moje babicka byla Rakusanka, vzala si Cecha (otec Cech, matka Nemka), bydlela v Moste-Brux), zavreli ji do lagru ze je Nemka, otec musel

prijet z Prahy dokazat, ze je Rakusanka, pustili ji, ale kdyz prisla domu, mela byt vykradeny, vratila se do lagru a byla odsunuta do Vychodniho Nemecka. Tak jsem ji videl jenom 3x, 2x byla u nas v Kadani a po treti jsme byli s Vaskem Pelcu za ni v 1964. Rodice bydleli v Decine, kde otec delal na poste, po obsazeni Sudet se museli vystehovat, otec odjel do Prahy, matka musela hledat nekoho, kdo prevezl nabytek do Prahy. Bylo tezko nekoho najit, kdyby se nevystehovali myslim do 14 dnu, museli tam vsechno nechat. Matky bratr se narodil v Moste v breznu 1919, byl veden jako Rakousky obcan, musel do Wermachtu, skoncil u Stalingradu, nezvestny. Ani Nemci nebo Rakusani nam nedali vedet, co se s nim stalo. Po valce otec byl zase prelozen do Decina, matka na nas mluvila nemecky, abychom se domluvili s babickou, nekdo ji udal, ze je Nemka, ze mluvime doma nemecky a ze ma byt odsunuta. Pak jsme se odstehovali do Vejprt v 1947.

Moje pribuzna se narodila v Usti, nasel jsem ji na vesnici na hranici Italie a Rakouska-Korutanech, taky vzpominala na její Meine Heimat.

Co se tyce Benesova degretu, asi byl na nej dan natlak od spojencu a Stalin si vyzadoval odsun Nemcu ze Sudet. Kde jsem to cetl si uz nepamatuji.

Pak poslu tu minci-pametni korunovace Marie Terezie, pridam tam pametni k umrti Masarika, mam tu jeste Ceske mince. Chces je taky?

Otec dostal Rad republiky, byl jediny nezavisly poslanec na vyboru v Kadani, po mem odchodu ho vyhodili. Kde je ta medajle nevim. Zeptam se sestry.

Ivan Červený . NSW.

Není třeba říkat více, stačí říci - "T R U M P"!

Už mě pátý den trápí kašel, vypotřeboval jsem už druhou flaštičku medicíny, tak jsem přijal pozvání k sousedům, na hrnek čaje s rumem.

Sedíme, debatujeme o všem možném a v televizi (9) je pořad o Donaldu Trumpovi. Musel jsem se přesvědčit, že to nejsou levicové kanály ABC, nebo SBS, ale komerční devítka. Protože jsem ale přišel až v polovině pořadu, nemohu uvést reportéra, ani tu původní americkou stanici, která mu "umožnila" celé to jeho cestování na mnoho Trumpových projevech, i na množství setkání s Trumpovými oponenty a nevoliči.

Musili si s tím dát hodně práce, dát do řádky tolik záporů Donalda Trumpa, už od jeho mládí, kdy prý byl ve škole neposlušný bully, i když se o jeho prospěchu nezminují. Byl to tak nehodný chlapec, že jej otec dal do místní kadetky (něco jako bývala u nás polepšovna, ovšem s vojenským pořádkem a výchovou). Jak je vidět, asi mu to pomohlo, protože jej otec za pár roků přijal do rodinné firmy real estate a komentátor pořadu si neodpustil poznámku, že mladý Donald nezůstal na polovenkovské obchodní arei s otcem, ale s velikými plány se vrhnul na Manhattan.

Samozřejmě, nechyběl rozhovor s finančníky, kteří se domnívají, že ač Trump o sobě tvrdí, že má 10 bilionů dolarů, že má asi pouze" čtyři a půl!

Zdůrazněno bylo i jeho finanční klopýtnutí v investmentu do hracího kasina, ale nebylo vysvětleno, jak se z toho vyhrabal. Jenom jemně, i když tradičně a levicově, že pravděpodobně nikoliv "legálním" způsobem.

Ovšem, celým tím pořadem prolíná duch Ameriky, obyčejných Američanů, kteří svorně doufají, že Donald Trump uzdraví Ameriku ekonomicky, vojensky i morálně poničenou Barack Hussein Obamou a jeho gangem.

Ano, Trump několikrát na svých projevech řekl : Nejsem Einstein ani Ježíš, ale jsem Američan, který chce Ameriku (U.S.A.) takovou, jako bývala dříve, zdravou, silnou a vedoucí Svobodný Svět. A protože mám své peníze,

nebudu si muset od nikoho vypůjčovat a tím být zavázaný, moje administrativa bude z nejlepších odborníků, patriotů, kteří zemi dají do pořádku! Odpověď posluchačů je nadšené : USA! USA! USA!

Co je zajímavé, že v konečných volbách, kdy bude pravděpodobně čelit kandidátce Demokratů - Hillary Clinton, musí být oficielně oznámený jako kandidát strany Republikánů! A ani z této strany není jeho podpora úplná, protože i Republikáni mají různá "želízka v ohni", která jim suverenní Trumpovo vystoupení narušilo. On totiž, díky svým penězům není nijak závislý a poplatný žádné lobby, tedy zbrojařům, olejářům, potravinářům a vůbec už Trade Uniím! No a ti byli zvyklí, že kteréhokoliv presidenta i jeho administrativu postřelí svým směrem a ono to ted vypadá jinak!

Nejsem Američan, ale Australan a my tu máme své vlastní, specifické problémy s vládnoucí Koalicí i s opozicí, ale Donaldu Trumpovi a tedy tím všem Američanům držím palce ke zvolení, protože americký president je vlastně hlavou celého Svobodného Světa a tím i strůjcem jeho případných úspěchů, či neúspěchů. Nejlepším příkladem toho je ta "světlečerná" žába na prameni v Bílém (zašpiněném) domě!

psáno v neděli, 20. března 2016. Sven F. Rehulka - Miranda NSW

Czech Toys for You

ČESKÉ HRAČKY

01.03.2016 . Hledáte nové dodavatele kvalitních evropských hraček? Generální konzulát České republiky v Sydney a CzechTrade Sydney si Vás dovolují pozvat na CzechToy Sourcing Day, na kterém se představí spousta dřevěných a plechových hraček, interaktivních technologií pro děti a mnoho, mnoho dalšího. Navštivte nás a seznamte se se spolehlivými a vhodnými obchodními partnery z České republiky!

7. dubna 2016

Suite 2201 level 22 101 Grafton Street, l
Tower Two Westfield Bondi Junction

*Přijde manželský pár do čínské restaurace.
Usadí se, příběhne číšnice :
"Cosí date? Mame kočičí nožičky, psí steak..."
Žena se zhrozí : "Ježkovy voči!"
"Výbolná volba, madam!"*

Recepiš No.435

Jarní koláčky s hráškem

Ingredience	
Listové těsto (puff pastry)	1 balení
Sýr feta	200 g
Cherry rajčátka <i>barevná</i>	400 g
Mražený hrášek	250 g
Olivový olej <i>extra panenský</i>	
Klíčky řeřichy (nasturtium, neb rockett)	50 g

Postup přípravy:

Z listového těsta vykrojte šest stejně velkých čtverců. Rozložte je na plech vyložený pečicím papírem. Sýr nakrájejte na plátky a poklad'te jím těsto. Rajčátka nakrájejte na kolečka. Polovinu rozdělte na čtverce se sýrem. Vložte do trouby vyhřáté na 200 °C a pečte 15 minut.

Povolený mražený hrášek vložte do vroucí osolené vody a 2 minuty povařte. Pak ho sced'te, propláchněte ledovou vodou a nechte okapat.

Upečené koláčky vyndejte z trouby. Rozdělte na ně zbylá kolečka rajčat a posypte hráškem. Povrch pokapejte olivovým olejem. Nakonec ozdobte výhonky řeřichy, englicky nasturtium nebo lze použít například rockett.

Konečně to vědci potvrdili! Ženy s větším zadkem jsou moudřejší a zdravější

Extra cz

Měly jste dodnes obrovské komplexy z toho, že máte plnější tvary a váš zadek nemá zrovna modelkovské míry? Tak se z toho rozhodně nevěšte, ale začněte se spíš radovat. Nejnovější výzkum totiž prokázal, že díky kypřejším proporcím pozadí bude váš život delší a ještě k tomu plnohodnotnější!

Tak toto je opravdu skvělá zpráva. Skupina vědců z Oxfordské univerzity přišla opravdu s jednoznačným závěrem. Zjistili totiž, že ženy, které mají větší zadek, tak nejsou jen inteligentnější, ale jsou i odolnější vůči zákeřným chronickým chorobám.

Co si ještě víc přát? Než si rvát vlasy, že nikdy nebudeme mít pozadí jako topmodelky od Victoria's Secret, se můžeme radovat. To znamená, že velký zadek je vlastně zdravá žena. Toto něžné pohlaví má totiž nízkou hladinu cholesterolu a ještě k tomu jejich tělo produkuje víc hormonů zpracujících cukry. Prostě že jsou méně náchylné na nemoci srdce a cukrovku, což je rozhodně výhra.

Jenže to ještě není všechno. Ženy s velkým zadkem a širokými boky mají v porovnání s vychrtlínami inteligentnější děti a ještě k tomu déle žijí. Tak co na to říkáte? Stále ještě máte komplexy z plnějších tvarů? Tenhle výzkum vás musel přesvědčit, abyste za své pozadí byly šťastné a z jeho velikosti už si nepřidělávejte vrásky.

Pozor na bezdrátovou myš. Útočník z ní může udělat klávesnici a ovládnout vaše PC Více na: Jakub Čížek

Máte bezdrátovou myš? Možná z ní útočník dokáže udělat klávesnici

Specialisté objevili hromadu děravých zařízení Na seznamu jsou Dell, Logitech, Microsoft a další Představte si tu situaci. Sedíte ve svém oblíbeném bistru, klepáte prsty do klávesnice a v ruce svíráte cestovní bezdrátovou myš. Na chvíli se protáhnete, když tu se na obrazovce z ničeho nic objeví textový terminál a začnou se v něm zpracovávat všemožné systémové příkazy. Než se zorientujete, soubory, na kterých jste právě pracovali, zašifruje třeba ransomware.

MouseJack

Jenže vy jste přeci zkušení surfaři. Jak vás proboha mohl napadnout nějaký vir a ke všemu takto zákeřný? Bezpečnostní specialisté z týmu Bastille před pár dny předvedli, že jste mohli mít svůj počítač sebelépe zajištěný, ale bylo vám to naprosto k ničemu, někdo totiž zneužil vaši myš a aniž by se ji dotknul, proměnil ji v bezdrátovou klávesnici. Ano, tento zdánlivě šilený scénář opravdu funguje a týká se hromady zařízení předních výrobců počínaje Dellem a Logitechem a konče třeba Microsoftem nebo Lenovem. Vítejte ve světě MouseJacku.

Přesně tak totiž programátoři z Bastille pojmenovali sadu zranitelností současných bezdrátových myší a klávesnic, které ke komunikaci nepoužívají Bluetooth, ale proprietární radiový přenos v pásmu 2,4 GHz.

Zatímco radiový přenos s využitím Bluetooth je dostatečně zabezpečený, protože to vyžaduje samotný protokol pro párování dvou zařízení, v případě proprietárních technologií záleží pouze na výrobcí, jak komunikaci zabezpečí. A jestli vůbec.

V minulosti se na scéně objevilo několik útoků na bezdrátové klávesnice, kdy záškodník dokázal zachytávat radiovou komunikaci a odposlouchávat, co oběť zrovna píše. Tyto aféry přiměly výrobce, aby zapracovali na zabezpečení, takže současné bezdrátové klávesnice (přinejmenším od renomovaných výrobců), už tímto problém netrpí a používají šifrování.

Specialisté z Bastille však zjistili, že zlatý důl pro útočníky se neskrývá přímo v klávesnici, ale v přijímači na počítači – zpravidla drobném USB donglu, a sestavili několik útoků, které poté ověřili v praxi a sestavili seznam zařízení, kterých se to týká.

1. Budu předstírat, že jsem klávesnice (i když jsem myš) Nejatraktivnějším popsáným útokem je ten z úvodu tohoto článku. Zatímco klávesnice zasílají informace šifrovaně, u myší to tak časté není, protože to není až tak potřeba. Ostatně posuďte sami, co by se vlastně útočník odposlechem dozvěděl? Že myš provedla po povrchu nějaký relativní pohyb a vyslala informaci o stisku pravého tlačítka?

Na první pohled se zdá, že zde je šifrování opravdu k ničemu a může zároveň prodlužovat odezvu. Samo o sobě by to opravdu nevadilo, kdyby ovšem přijímací dongly v mnoha případech netrpěly naprosto bizarní chybou. Některé z nich (viz seznam) totiž neověřují, jestli typ informace, která dorazila, odpovídá také typu zařízení.

Útočník tedy může dekódovat nešifrovanou komunikaci mezi myší a donglem, získat identifikátor myši a vyslat přijímači na PC informaci o stisku klávesy WIN. Dongle si tedy řekne: „Aha, dostal jsem od myši příkaz o stisku klávesy WIN, tak tuto informaci předám operačnímu systému.“

Vůbec mu nepřípadne divné, že myš posílá stisky kláves, protože na to vývojáři jeho ovladače zapoměli.

ímto způsobem tedy může útočník zaslat do počítače v sérii celé příkazy k tomu, aby systém stáhnul a spustil nějaký virus, anebo naopak z počítače odeslal nějaké citlivé informace. I pro případný antivirový program se bude jednat o nijak podezřelou činnost, protože se jedná o standardní vstup.

2. Klávesnice sice šifruje, ale dongle šifrování nevyžaduje

Tím však výčet chyb nekončí. Specialisté z Bastille totiž objevili i další zranitelnosti. Dejme tomu, že jste si teď rychle zkontrolovali, že vaše bezdrátová klávesnice komunikaci šifruje a uklidnilo vás to. Jenže... Jenže je tu opět ten zrádný přijímač na PC. Některé totiž (snad kvůli zpětné kompatibilitě?) vedle šifrované komunikace umožňují i tu nešifrovanou.

Trošku to připomíná webové servery, které vedle šifrovaného spojení HTTPS umožňují i nešifrované HTTP, což je návrhová chyba, které využívá drobný prográmek SSLstrip v rámci útoku typu MitM (techniku jsem si vyzkoušel při útoku na Seznam.cz).

Pointa tedy spočívá v tom, že bude útočník zasílat donglu stisky kláves nešifrované a ten je bude zpracovávat.

3. Vynucené a skryté párování

Aby nebylo podobné podvržení klávesnice a myši tak jednoduché, vyžadují přijímače párování – podobně jako když párujete Bluetooth zařízení. Spojení obou zařízení může být natvrdo vypálené do jejich firmwaru už od výroby (dongle přijímá údaje pouze z krabičky s určitým unikátním identifikátorem), případně se umí dongle spojit s novým výrobkem a to v případě, že uživatel ručně vyvolá režim párování.

Programátoři z Bastille však i v tomto případě objevili chybu, díky které mohli režim párování vyvolat na některých přijímačích opět dálkově a to způsobem, že si uživatel vůbec ničeho nevšiml. V onom hypotetickém bistru se tedy k jejich počítači opět připojil útočník a mohl začít psát.

Hackerský vysílač za pár dolarů

Většina postižených výrobců používá radiové vysílače z řady nRF24L, na které se soustředili i v Bastille. Drobný RF čip z norské fabriky Nordic Semiconductor obstarává samotnou radiovou datovou komunikaci na nejnižší úrovni a výrobce myši nebo klávesnice si tedy napíše jen vlastní protokol. Specialistům tedy stačilo, aby si za patnáct dolarů pořídili univerzální vysílač CrazyRadio s identickým čipem a jen přepsali jeho firmware. S některými zdrojovými kódy se nakonec pochlubili na GitHubu.

A jak nakonec výrobci zareagovali? Bastille průběžně aktualizuje seznam postižených zařízení o vyjádření těch, kterých se to týká. Dell vydal vyjádření, že problém studuje a uživatelům doporučuje, aby v době nepřítomnosti u počítače zamykali obrazovku (útočník se nedostane dál než k formuláři s heslem). Podobně zareagovalo i Lenovo s tím, že umožní výměnu postiženého produktu. Logitech vydal aktualizaci firmwaru a ostatní se zatím k případu nevyjádřili.

Budeme se mít jen hůř, říká ekonomický historik. Nikdo mu to neumí vyvrátit

Eure e15

Dorostli jsme? Ekonomický historik Robert J. Gordon přišel s provokativním tvrzením, že už se budeme mít jenom hůř. A nikdo mu to nedokáže vyvrátit. Přitom klíčem k americkým prezidentským volbám 2016 je relativní bída střední třídy.

Slovo relativní značí, že tamní nastupující učitel má pořád zhruba dvojnásobnou kupní sílu než jeho český protějšek (a vede si přitom přibližně stejně jako začínající učitel v USA první poloviny 90. let), ovšem ve srovnání s učiteli v polovině minulé dekády si o několik procent pohoršil. Podle statistického úřadu poklesla v letech 2007 až 2014 reálná kupní síla americké domácnosti (respektive její medián) po započtení inflace o čtyři tisíce dolarů.

Tato suchá čísla, která v celosvětovém kontextu znamenají pořád velmi slušnou životní úroveň, jsou v politickém ohledu katastrofou, alespoň pro Demokratickou stranu.

Jestliže ekonomika od roku 2010 stabilně roste (kvartálně v rozmezí 0,5 až čtyři procenta) a nezaměstnanost mírně klesá - jak pravidelně hlásí všechna americká média -, tak proč zrovna moje rodina to na své peněžence vůbec nepocítí? Tak nějak zní nejčastější postesknutí příslušníka střední třídy v USA a kandidáti na prezidenta to vědí.

Donald Trump na smutných statistických datech založil svůj pseudoprogram: Tahle země se točí po sestupné spirále. Kdy jste naposledy dostali přidáno? Bývali jsme supervelmoc, teď jsme světu pro smích.

Trump ve skutečnosti lže a recept na růst nenabízí vůbec žádný (odmyslíme-li si babišovské „kdo umí vydělat miliardy, dokáže proměnit ve zlato vše, kolem čeho projde“), nicméně frustraci pramenící z faktu, že hospodářský vzestup se přestává promítat do kvalitativní změny života řadových občanů, využívá tak zdatně, až má polovina elektorátu neodbytný pocit, jako by jim Trump mluvil z duše.

Co je ale horší, s touto frustrací by se Američané měli asi rychle naučit žít, brzy se totiž může stát normou. Vzkazuje jim to hospodářský historik Robert J. Gordon ve své poslední knize The Rise and Fall of American Growth (Vzestup a pád amerického růstu, Princeton University Press, 2016).

Pro svou zemi má tuto vizi: Období prudkého růstu životní úrovně, jehož byli Američané a s nimi celý vyspělý svět do 70. let 20. století svědky, bylo ve skutečnosti historickou anomálií, takovým zvláštním stoletím, které se již nevrátí.

Zmizelo s druhou průmyslovou revolucí, přičemž třetí průmyslová revoluce (z let 1994 až 2004, zvaná též počítačová či internetová) svůj pozitivní efekt na hospodářský růst již stačila vyčerpat.

V praxi to znamená, že příštích asi sto let se Američané (a s nimi celý vyspělý svět včetně nás) budou těžkopádně plahočit vpřed. Nejvíce ze všeho to bude připomínat období po finanční krizi v letech 2007 až 2009 do současnosti.

Vše důležité jsme měli už v roce 1940

Něco takového jste zrovna teď asi nechtěli číst, že ne? Ať už předpověď strávíte na místě, anebo věc odložíte na později, určitě by přišla vhod nějaká solidní prognóza z pera renomovaného ekonoma, jež by s tou Gordonovou dokázala přesvědčivě polemizovat.

Jenže nic takového není po ruce. Recenzenti jako Paul Krugman a další velká jména se základními tezemi Gordonovy zprávy o stavu lidstva v principu souhlasí, a navíc se u toho tváří, jako by na něco podobného upozorňovali už léta. Takže nezbyvá než si ucpat nos a zavřít oči: co že se to ten profesor z Northwestern University vlastně snaží říci?

Zhruba to, že takzvaná digitální revoluce nikdy nemůže splnit očekávání, jež do ní vkládáme, alespoň co se kumulovaného efektu inovací na růst produktivity práce týče. Současná ekonomika USA podle Gordona připomíná loď, kterou zpomaluje mocný víchř vanoucí hned z několika směrů.

Jmenovitě jde o stárnutí populace, vysoké zadlužení, volný pohyb kapitálu a osob (tj. přesouvání výroby do zahraničí), nerovné rozdělení bohatství a zhoršující se úroveň základního školství.

Každý z těchto protivětrů ubírá lodi několik desítek dřívější rychlosti. Vůbec nejkatastrofálnějším činitelem, píše Gordon, je odchod silných válečných ročníků do důchodu. To v podstatě vymazává účinek, který digitalizace na růst produktivity ještě má.

Digitální revoluce přitom vůbec nemůže soutěžit s akcelerátory, jež ekonomiku divoce roztáčely v prvních sedmi desetiletích 20. století - s elektrifikací, motorizací, automatizací (rozšíření automatických praček po druhé světové válce nejenže vyvolalo kýženou emancipaci žen, ale zároveň jakoby mimochodem zdvojnásobilo pracovní sílu), rozvojem letecké přepravy a zdravotnictví, které pracovní síle přidalo několik let života navíc.

Všichni vědí, jaký vliv na kvalitu života má správně napěchovaná lednička, ale počítačů se nenajíme, říká Gordon. „Nemůžeme si je obléknout, nemůžeme v nich jet do práce. Neumějí nás ani ostříhat. Vlastně už přestaly zvyšovat naši pracovní výkonnost, dnešní kanceláře jsou prakticky totožné s kanceláři, v nichž jsme pracovali před deseti lety. Doma používáme v podstatě stejná zařízení a spotřebiče jako v 50. letech,“ dodává.

Tento detail z Gordonova vyprávění zaujal i recenzenta Krugmana, který k tomu napsal: „Kdybychom se já či vy

náhle ocitli v domácnosti uprostřed 40. let, shledali bychom vše - instalaci potrubí, elektrická světla, plynové hořáky, lednici i telefon - v zásadě zcela funkčními.

Asi by nám scházela televize a internet, ale nebyli bychom znechuceni. Znechucení je přitom přesně onen pocit, jaký by zažil Američan roku 1940, kdyby se v čase vrátil o sedmdesát let on. V letech 1870 až 1940 se běžný život zdokonalil způsobem, jaký svět už nezopakoval.“

Asfaltová budoucnost

Ne že by se Gordonovy vize setkávaly jen s pochopením. Jeho poutavé vyprávění plné zajímavých dějinných postřehů (věděli jste třeba, že v předindustriální době vyprodukovala koňská doprava pět až deset tun trusu na jednu čtvereční míli ročně?) je nejčastěji kritizováno za přílišný důraz na výrobní sektor a přehlížení pokroku v oblasti služeb, za nedostatek představivosti a víry ve využití nanotechnologií, 3D tiskáren či inteligentních robotů.

A nakonec i za přehnaný pesimismus ve formulacích typu „porosteli nerovné rozdělení národního bohatství dosavadním tempem“, protože poroste-li nerovnost opravdu dosavadním tempem, bude jedno procento nejbohatších vlastnit veškeré národní bohatství USA ještě před koncem století.

Ovšem kritici zatím nacházejí jen pihiy na kráse, základní teze knihy - že se digitální revoluce vyčerpala a skokový pokrok 20. století lidstvo hned tak nezopakuje - nikdo nezpochybňuje. To je samo o sobě znepokojivé, neboť všeobecné očekávání spektakulárního technického pokroku se stalo jaksi inherentní vlastností západní kultury.

Přitom se zdá, že neprijdou-li fyzici s nějakým závratným objevem (třeba termonukleární fúzí), budou naši vnuci jezdit po čtyřech kolech na asfaltových silnicích, létat podzvukovými letadly a ohřívat vodu v elektrické konvici. Snad se jim bude o něco pohodlněji telefonovat.

Více na: <http://euro.e15.cz/archiv/budeme-se-mit-jen-hur-rika-ekonomicky-historik-nikdo-mu-to-neumi-vyvratit>

Boj proti rasismu.

Karel Pokorný NL

Ve Švýcarsku, v kantonu Sankt Gallen je poměrně malá obec s necelými šesti tisíci obyvateli. Jak už to ve Švýcarsku bývá poklidně si tam žijí a pracují. Totiž, poklidně si žili a všechno bylo v pořádku, dokud se jeden z obyvatel nerozhodl své spoluobčany vylepšit, odnaučit je rasismu – tak, jak to řekl i v televizním vysílání. Nezaměstnaný Emir Tabirovič je totiž fanatický muslimský salafista a proto vyžaduje, aby se mu i ve Švýcarsku umožnilo žít přesně podle Koránu. Zakázal proto své šestnáctileté dceři zúčastnit se se spolužáky tří denního lyžařského pobytu na horách, dále mimo jiné silně protestuje proti tomu, že jeho dcera musí ve škole sundávat z hlavy šátek (ve Švýcarsku totiž na některých školách není dovoleno v učebnách šátek nosit). Také nedovolil, aby dcera absolvovala kurz plavání, což zdůvodňoval tím, že by musela mít na sobě plavky a to znamená, že by nebyla patřičně oblečena. Nepomohla nabídka, že by jí škola zdarma poskytla neoprénové oblečení, které téměř celé tělo zakrývá.

Vrcholem jeho protestů a obstrukcí byl požadavek odstranit nějak z abecedy - a tím vlastně odevšad písmeno t, protože je symbolem kříže. V televizní diskusi, kam si ho pozvali, aby své jednání trochu vysvětlil , všechno zdůvodňoval tím, že se prostě snaží zbavit Švýcary jejich ohavného rasismu.

Vypadá to, že úřadům už konečně došla trpělivost a Tabirovič byl na popud prokurátora odsouzen na čtyři měsíce do vězení, což radostně přijal s poznámkou, že je ochoten trpět pro svou víru .

Ted' tedy sedí ve vězení a přemýšlí, co bude požadovat a zakazovat dál. Pravděpodobně bude žádat odstranění kříže ze švýcarské vlajky.

Australská studie

Úspěšná operace šedého zákalu zkvalitňuje a prodlužuje život

Lidé, kteří podstoupili úspěšnou operaci šedého zákalu, mají až o 40 procent vyšší pravděpodobnost, že se dožijí vysokého věku. Vyplývá to ze studie australských vědců. Psychika se po operaci vylepší, lidé vedou aktivní život bez závislosti na okolí, lépe spí. Tím u nich klesá riziko vysokého krevního tlaku, cukrovky či infarktů, a tedy úmrtnost, ukázal výzkum s názvem Blue Mountains Eye

Study. Jeho závěry potvrdila primářka brněnské oční kliniky NeoVize Šárka Skorkovská.

"Lidem se po operaci katarakty výrazně zlepši kvalita života, což může souviset s omezením výskytu infarktu a dalších zdravotních komplikací," uvedla. Zdůraznila ale, že toto zjištění platí hlavně pro pacienty v pokročilém stadiu nemoci. "V Česku operujeme kataraktu už v počátečních stadiích, tudíž to pro pacienta nebývá tak markantní změna," řekla. Připomněla důležitost pravidelných prohlídek pro včasné odhalení zákalu.

Šedý zákal postihuje nejčastěji lidi mezi 65 až 75 lety jako projev stárnutí. Zaznamenány jsou ale i případy šedého zákalu u novorozenců z genetických důvodů či kvůli virovému onemocnění matky. Při kataraktě se zakaluje oční čočka, která tak brání průchodu světla na sítnici. Zákal může vést až k oslepnutí.

Podle dat Světové zdravotnické organizace je na světě ročně zhruba 17 milionů operací šedého zákalu. Kvůli kataraktě oslepe ročně 37 milionů lidí, převážně v rozvojovém světě.

"V Česku se operuje zhruba 100 tisíc očí ročně, ale ještě v roce 1989 to bylo pouze 11 tisíc očí za rok," doplnil přednosta oční kliniky Ostrava Petr Mašek. Připomněl, že ve věku nad 75 let už má člověk takřka padesátiprocentní jistotu, že bude mít šedý zákal.

Se stárnutím populace přibývá pacientů i operací. Je to dáno zvyšující se úspěšností zákroků, zdokonalující se operační technikou, prospěšností po implantacích nitrooční čočky, ale také vyššími nároky na kvalitu zraku.

"Při operaci šedého zákalu je nutné odstranit z oka zakalenou čočku, která nepropouští světlo na sítnici, a nahradit ji čočkou umělou. K tomu se ještě nedávno používal skalpel, teď už operujeme laserovým paprskem řízeným počítačem a kontrolovaným chirurgem. Tím se vylučují chyby způsobené ručním vytvářením řezů," shrnula primářka oční kliniky DuoVize Lucie Valešová. CTK

Nejzajímavější archivy StB budou k dispozici online. Přes 300 tisíc skenů

Veřejnost si bude moct od čtvrtka prohlížet archiválie z Archivu bezpečnostních složek nově i ze svého domácího počítače. Dálkově budou zpřístupněny dokumenty vypovídající o činnosti komunistické Státní bezpečnosti i dalších bezpečnostních složek.

Ústav pro studium totalitních režimů (ÚSTR) na svých webových stránkách zveřejnil, že vyhledávací systém **eBadatelný.cz** bude v testovacím provozu do konce léta. I přístup zdálky bude ale podléhat pravidlům a registraci.

Zatím systém nabídne zhruba 300 000 skenů, k nimž přibudou některé další z celkem „17

kilometrů archiválií ABS“, uvedl ústav.

Podrobnosti k dálkovému přístupu chce ústav pro studium totality zveřejnit ve čtvrtek na tiskové konferenci. Podle ústavu jde o počín, na který odborná veřejnost léta čekala.

„Dálkový přístup samozřejmě nepřístupňuje celý Archiv bezpečnostních složek, to by nešlo. Ten archiv je příliš velký. Na dálku bude přístupný malý zlomek, ale ten znamená 300 000 skenů, což je poměrně dost na prohlížení. Navíc jsou to vybrané fondy z těch nejzajímavějších a veřejností nejčastěji vyžadovaných,“ řekl mluvčí ÚSTR Pavel Ryjáček.

Archiváři ABS mají evidenci, kdo jaké archiválie si žádá, i s ohledem na to fondy zpřístupnili. K dispozici budou dvě části fondu, který se nazývá Sekretariát Federálního ministerstva vnitra. Fond obsahuje například materiály ze schůzí bezpečnostního kolegia ministra vnitra či informační zprávy rozvědky a kontrarozvědky. „Tam byly probírány ty nejpodstatnější otázky týkající se organizace a činnosti bezpečnostního aparátu,“ komentovala na webu ústavu ředitelka ABS Světlana Ptáčníková.

Veřejnost si z domova bude moct prohlédnout rovněž i fondy Velitelství Státní bezpečnosti a Kabinet StB materiálů, kde může najít například opatření přijímaná v souvislosti s únorem 1948 nebo dokumenty, které mapují, jak se bezpečnostní složky chovaly po úmrtí někdejšího komunistického prezidenta Klementa Gottwalda.

Kromě množství textu si budou moct lidé prohlédnout i fotografie, třeba snímky dokumentující stavbu Berlínské zdi. „Některé z nich zřejmě ani nebyly zveřejněny, nebo unikátní fotografie ze špionážních balónů, které k nám byly vysílány západními státy v době studené války,“ uvedl Ryjáček.

Ne každý, kdo má internet, se ale podle Ryjáčka bude moct do archiválií hned podívat. „Ve chvíli, kdy se zpřístupňují

citlivé materiály, které zároveň podléhají ochraně osobních údajů, tak není možné, aby to bylo anonymně přístupné,“ odpověděl.

Znamená to, že žadatel o dálkové připojení musí alespoň jednou fyzicky navštívit archiv v Praze nebo u Brna, prokázat se občanským průkazem a zaregistrovat. Teprve pak získá přístupové kódy, každého zájemce musí archiv evidovat.

„Archiv musí vědět komu co zpřístupňuje, jsou to materiály stále živé a citlivé,“ dodal mluvčí. Zda by historikové - specialisté mohli v těchto fondech najít ještě něco převratného, Ryjáček nepředpokládá. Laické veřejnosti ale může poskytnout dobrý přehled o novodobé historii. CTK

Židovské jméno tahá z lidí PIN kód. Nový fígl na sociálních sítích

14.03. Tyden

Sociální síť přinášejí uživatelům spoustu zábavy a příjemných způsobů komunikace, ale také nebezpečí. Poté, co lidé přestali slepě důvěřovat většinou anonymním mailovým výzvám k zaslání osobních informací, přišli neznámí autoři s novým a na první pohled jednoduchým způsobem, jak z lidí vytáhnout jinak pečlivě strážené tajemství - kódy k platebním kartám.

Jak už to tak bývá, trik je až banální. Autor láká uživatele sociálních sítí, aby podle složení čtyřmístného PIN kódu ke své platební kartě zjistili, jaké je jejich jméno podle židovské kultury. Stačí jen ke každému číslu přiložit slabiku a během pár vteřin čtenář sestaví cosi, co připomíná židovské jméno. Jak už je na sociálních sítích zvykem, mnoho nadšenců se svým podivným jménem rádo pochlubí. A to hned pod fotografií, do veřejných komentářů. Letmou analýzou jsme ověřili, že tak na globální síti učinila zhruba polovina z těch, kteří přidali komentář.

Autor fíglu, stejně jako mnoho jiných domýšlivců, potom potřebuje už jen udělat opak, tedy "rozebrat" slovo zpět na čísla - a tradá - může si na cizí účet začít objednávat.

"Tento obrázek se vyskytuje i v dalších jazykových mutacích, s největší pravděpodobností však první výskyt směřuje do Ruska, kde také nalezneme nejvíce variant téhož. Mám dojem, že se jedná původně o internetový vtip. Přece jen je tam jasně přiznaný účel, dal by se ale také označit za antisemitský, zobrazuje totiž karikatury nenasytných židů právě tak, jak je známe například z předválečné propagandy, uvedl pro on-line deník TÝDEN.CZ šéfredaktor webu Manipulátoři.cz Petr Nutil a dodal: "Bohužel, ve světě internetu je to tak, že i sebevětší hloupost určitá část lidí neprohlédne a vezme vážně, a tak je možné, že někdo takto zveřejní svůj PIN kód a ohrozí tak sám sebe. A to by lidé rozhodně dělat nemuseli. Jediným doporučením je klasická zásada - nikdy nikomu nesdělovat na internetu svůj PIN kód."

Ve vlaku v jednom kupé jede pět cestujících a všichni luští stejnou křížovku. Jeden z nich se zeptá:

„Prosím vás, nevíte někdo, jak se řekne spodní část dámského těla na čtyři? Začíná to na P a končí na A.“

Všichni zvednou oči a mlčí. Jen starší paní řekne:

„No přece PATA.“

V tom se ozve kněz, který také luští křížovku, a tiše se zeptá:

„Prosím vás, nemáte někdo gumu?“

Existují 2 druhy žen: dobře oblečené a dobře že jsou oblečené.

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

„ LA BOHEME " Restaurace a Bar:
 adresa: 199 Glebe Point Road, Glebe
 Tel. cislo: 9660 5639
 Web: www.laboheme.com.au
 Email: reservation@laboheme.com.au
 Přijďte nás navštívit a pochutnat si na široké nabídce českých a evropských specialit, jako jsou pirohy nebo tatarský biftek, kuřecí, telecí & vepřový řízek, pečené koleno, žebírka, kachna či svičková. Jako sladkou tečku na závěr nabízíme domácí jablečný štrůdl, palačinky a další. K tomu si můžete dat výborné chlazené české pivo Plzen, Budvar či mnohá další.
NOVÁ Otevírací doba: Pondělí - zavřeno
 Úterý až Pátek 5.00 - 23.00
 Sobota **17.00** - půlnoc
 Neděle 12.00 - 17.00
 Speciální nabídka:
 Ůt, St, Čt - 20% Sleva z "Tour of Europe"
 Večeře za soumraku - Pa, So, Ne
 Dezert za poloviční cenu nebo Dětské jídlo zdarma
Nabídka platí mezi 5.00 a 7.00 hodinou večerní (účet zaplacen a stůl uvolněn do 7.00). Jedno hlavní jídlo, jeden desert nebo jedno dětské jídlo.
So & Ne - \$ 29.90 speciální obědové menu - hlavní chod & dezert (platí mezi 12 a 4 hodinou)
 Dárkový poukaz v hodnotě \$ 20, \$ 30 nebo \$ 50 zdarma pro skupiny nad 12 osob se skupinovým meníčkem pouze - (pro přesné podmínky speciální nabídky prosím navštivte naši web stránku nebo zavolejte)
POSEDĚT MŮŽETE NA PŘEDNÍ TERASE, VE SPODNÍM BARU NEBO RESTAURACI S VÝHLEDEM NA MĚSTO.
SNADNÉ PARKOVÁNÍ I DOSTUPNOST AUTOBUSEM 09/VII/16

Wisteria Place caffe,
 156 Megalong Street, Leura
 Te,." 0421 335 835
 Otevřeno:
 ve čtvrtek v pátek a v sobotu
 od 17.00 do 21.00

DENTIST
Dr.Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
 09/IX/16

Samolepící reklama, Polepy aut, Tisk,
Grafika, Produktová fotografie
 Wild FX, Slade Rd, Bardwell Park, NSW
 Aleš = T: 0450 556 125, E:
 ales@wildfx.com.au

08/II/16
Pronájem chaty v Beskydech
 Celoročně obyvatelná, kompletně zařízená chata pro 2 – 6 osob na lukrativním místě 5 minut od sedačkové lanovky na Pustevny s nádherným výhledem z velké terasy.
 Zavolejte paní Haně na mobil +420 604 971 964 nebo napište email beskydy-chata@email.cz
www.beskydy-chata.com

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!
Uložte \$77 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!
Noviny :
BSB 012 030 Acc: 536002848
 a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Služby pro studenty

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením studentského vísa a vyberem spravne školy.
 V Sydney provozujeme největší česko-slovenské studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši studenti mají zdarma k dispozici vizovce konzultace, design studia a zadosti o studentská vísa, wifi, multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd.
Žklamal Vás přístup jiných agentur?
 Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho studentského víza?
 Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje?
 Chcete zdarma využívat našich služeb?
 Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční ceny!
 Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství.
Číslo imigrační licence: 0208424 Česky mluvící, 0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky mluvici Kontakt: Marek, Peter nebo Michal, sydney@australiaonline.eu

Nabízí bezkonkurencne nejlevnejsi cestovni produkty po Australii, Novem Zealandu, Asijskopacificke oblasti (Fiji ...), ale take letenky do vseh destinaci sveta vcetne Ceske a Slovenske republiky. Travel agency licence: 2TA07248. Kontakt: Stanka nebo Lenka, travel@australiaonline.eu

Study. Work. Travel.
 Information Planet ma 20 let zkusenosti, 4000 studentů ročne, 100 zaměstnanců , 2 kanceláře v Sydney , Perthu a Brisbane , 30 kancelářů i v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Kanadě.
 Nabízíme pomoc s prací , imigrační službami. Dále také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké slevy pro naše klienty, party, promotions.
 Poradenství při výběru školy, univerzity, viz, kontakt: Katarína, Barbora, Estera
 email: europe@informationplanet.com.au
 mobile: 0420 300 863
 Poradenství ohledem prace, Kontakt: Veronika
 email: service@informationplanet.com.au
 mobile: 0424 142 581
 Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence Street 285, Sydney 2000 NSW
 Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095 NSW
 www.informationplanet.cz_a
 www.informationplanet.sk 25/III/16

Školy

Czech and Slovak School of Sydney
 Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
 http://www.czechandslovaksschoolofsydney.org.au
 Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
 Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands, (08) 9245 8137
Česká škola v Melbourne puvodní v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham
 Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ; 0408 088 167

Česká škola v Melbourne nová
 V Sokole vedení: **Zuzana Vasitch** Tel. 03 90172216
Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 - info slovaklittleschool@gmail.com
 Marta Kapustová/0437699690 or Nora Kovarcikova/ 03 98504517.

Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
 Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
 Cena se pohybuje kolem 200\$
New South Wales Passport Office
 Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
 Cena se pohybuje kolem 60\$
Czechoslovak Club of ACT,
 Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
 vydává dvouměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu**, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156
 Tel / Fax: (07) 3343 3489
 ✉ ccq@csklubqld.org.au
 President Mr.Frank Caroli; Jednatel Mrs. Stana Bilková
 Naše stránka: **csklubqld.org.au**
 Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bílková
Asociace Čechů v Austrálii
 28 Church Street, Fortitude Valley QLD P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
 Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA,
 P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007
 tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život.**
Czechoslovak Country Club,
 320 Devonshire Road, Kemp's Creek, 2171, tel. 02 9606 8703
 Czech and Slovak Association in Tasmania, 144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707
 Ceske a Slovenske sdruzeni v Zapadni Australii
 PO Box 604, Mundaring WA 6073
 President: Jarda Kabelka 0434 082 739
 Secretary: Olga Goerke 0413 912 586
 e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
 casopis "KLOKAN" vychazi 12 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
 16 Grattan Crescent, French Forest, 2086 tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“
Sokol Melbourne,
 497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051 tel., není, email: sokol@aapp.net.au
 pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980
 vydává měsíčník Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě,
 P.O.Box 27 332., Wellington
 tel., 478 5977; fax.: 477 9377
 Gus.knot@xtra.co.nz,
 měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
 Lockes Way, Belgrave South 3160,
 Czech Pensioners Association Inc.
 ukončila činnost k 1.dubnu 2004
 Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
 30 Vaughan, P.O.Box 142,
 Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
 vydáva dvoumesiačník „ **Slovenský štít**“
 Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor
 + Slovenský klub v Južnej Austrálii
 5 Walter Street, Thebarton, 5031
 ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
 105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020
 ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
 Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
 PO Box 263 Kew Vic 3101,
 vydáva štvrťročne **Slovenské zvesti.**
 Austrálsko-slovenské informačné centrum
 Vojtech Michael Markus
 9 Hillard Street; East Malvern VIC 3145
 tel.: 0061-3-95711729; fax: 0061-3-95720838
 e-mail: mmarkus@ozemail.com.au
 Združenie Sloveskov v Queenslande
 463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505
 tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
 Slovenské združenie v Západnej Austrálii
 17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA
 tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
 e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konsulát České republiky,
 p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka,

169 Military Road, Dover Hights , 2030
 phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
 telefonni cislo na konzularni pohotovost pro nouzove pripady, které se stanou mimo oficialni uredni dobu naseho generalniho konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.
 Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
 Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30
 Honorár. konzulát Slovenskej republiky v Brisbane
 honorárny konzul: Michal Horváth
 adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane, Queensland 4000, Austrália
 tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au
 Honorár.konzulát Slovenskej republiky v Melbourne
 honorárny konzul: Vojtech Michal Markuš
 adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria 3165, Austrália
 tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837
 mobil: 0421 635052;email:vmmarkus@bigpond.com.au
 Honorárny konzulát Slovenskej republiky v Sydney
 honorárny konzul: Milan Neklapil
 adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord Street, Botany, NSW 2019
 tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21
 email: consul@hcsr-sydney.org
 Honor. konzulát Slovenskej republiky na N.Zélande
 honorárny konzul: Peter T. Kiely
 adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers Centre, 188 Quay Street, Auckland
 tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338
 email: kiely@ktc.co.nz
České velvyslanectví v Canbeře
 8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
 ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
 47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
 ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
 Mimo úradných hodín v naliehavých prípadoch funguje stála služba (00612/ (0) 487 201 047).
 http://www.mzv.sk/canberra
Česká obchodní komora v J. Austrálii.
 Czech Chamber of Commerce Australia Inc.
 Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.

Cz.-Australian Chamber of Commerce
 Michal Kozar, President adresa: PO Box 179
 Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia
 Tel.: (+61) 0421 812 547

NAATI akreditovaná
 prekladateľka/tlmočnica z a do
 Slovensiny.
 Preklady s peciatkou, akceptovane na kazdom urade.
 Legalny business zalozeny v Australii. Dobre ceny.
 Kontakt: denisa.rinak@gmail.com
 Tel.: +61 459 470 424
 05/03/2017

Sedí dva zajáci v lese u řeky a kouří trávu.
Už jsou totálně zhulený. Když se setmí, jdou spát.
Vtom se objeví krokodýl a jednoho zajíce chce sníst.
Když už je chudák zajíc v krokodýlově tlamě a trčí mu už jen hlava, ozve se druhý zajíc :
"Ty jsi ale pěkný, ani jsi mi neřekl, že máš spacák od Lacoste !!!?"

Děkujeme za Pomoc Novinám:
 O.L. - \$23.00
 Jiří Navrátil - \$23.00
 V.Nohac - \$23.00
 Helen Zahradka - \$23.00
 Jan a M.Gregor - \$23.00
 Alena Suchar - \$23.00
 Oldřich Budín - \$3.00
 Zora Maresh - \$3.00

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a české mše svate budou slouženy v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291
Každou druhou neděli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každou čtvrtou neděli o 11,30 hod. **Slovenská Svátá Omša**
Každý první pátek o 19,30 hod. **Slovenská Svátá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park
Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou neděli v měsíci je mše svatá v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout')

Slovenská Svátá Omša Každou čtvrtou neděli o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Czechoslovak Club of ACT,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek

PO Box 330 Kemps Creek 2178;

Objednávky, rezervace haly (narozeniny, svatby, slavnostní příležitosti) tel. mobil 0434 143 148

www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com,
otvírací hodiny: Pátek od 18 hodin, Sobota od 17 hodin, Nedele od 12 hodin.

Tradiční Česka a Slovenska jídla.

Velku vyber Československých (lihovin) alkoholických napojů.

Rezervace jídel v restauraci 02 9606 0904, mobil: 0422347375.
Těsíme se na Vás a vaše přátele.

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Slovenská Svátá Omša Každou nedelu ráno o 10:15 hod.

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452

5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík

9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a

knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování

českých a slovenských knih a videofilmů

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaide,

51 Coglin Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu

každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem

ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.

klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au

www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., ph: 07 3399 4613

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informace: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Čechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemají President: bude

Každé úterý od 12.00 hod Lunch, vaří Eda a Věra Zlatých

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

11.října v 19:30 – zpěvák Petr Nagy –

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

PO Box 604, Mundaring WA 6073

President: Jerry Kabelka 0434 082 739

Secretary: Olga Goerke 0413 912 586

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrték 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App, podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSczech

T: twitter.com/SBSczech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každou neděli v **Sydney** od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 21. března. Léta Páně 2016.

Švýcarsko: Povolávací rozkaz pro 5000 vojáků!!!!!! TEĎ!!! ? ? ?

Autor neznám

Během pouhých několika dní, by se EU mohla rozpadnout. To netvrdí konspirační teoretici, ale eurokomisař.

Švýcarsko na to reaguje tím, že připravuje armádu a

vojenské prostředky na ochranu hranic. 5000 vojáků

dostalo povolávací rozkaz a švýcarská armáda mění

vyhlášku.

Obrovské toky žadatelů o azyl představují zároveň

ohromné riziko, Evropě hrozí anarchie. Ve Švýcarsku se

právě učinila taková opatření, kterým německá hlavní

média nevěnují žádnou pozornost, jako je povolávací

rozkaz na švýcarské hranice pro 5000 vojáků. Švýcarská

pohraniční stráž a armáda v současné době provedla ke

krizové situaci, která může vzniknout během několika

hodin, určitá opatření.

Švýcaři se zcela zbláznili nebo jednají racionálně a realisticky? Jedno je jasné. Pravděpodobnost válečných scénářů v srdci Evropy se během posledních týdnů stala reálnější. Na jedné straně nikdo nechce uprchlíky platit a přizpůsobit se jim. A na druhé straně chtějí občané EU od ostatních občanů EU získat své peníze, které mají svěřené od evropského kapitálového trhu – ty totiž nedostanou.

Více v příštím čísle,

Udělejte si radost
Kupte si dobré české pivo.

A Když pivo, tak

PIVO BERNARD

**Becherovka,
Rum, Fernet,
Griotka, Česká
piva**

**Bernard, Budvar,
Zlatý bažant, Plzen,
Kozel, BrouCzech
Monday – Thursday
8.30-17.00**

Friday 8,30 – 15.00

**Goulburn Wines &
Spirits**

**9-13 Brisbane St.
Darlinghurst, NSW
2010**

**Pouze pár metrů
od Sydnejského
Hyde parku
02 9264 8459**

email
sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail

Super Cena – krabice 20 láhví (10 L) - \$66

Ocenění

3. místo - 2013, Vyškov, Sdružení přátel piva

2. místo - 2012, České Budějovice, Pivo České republiky

2. místo - 2011, Praha, Svatováclavská slavnost českého piva

HLEDÁ SE

Hledám **Ladislava Kozdíka** z Ilavy,
hledá **Břeťa Jeník** z Ilavy. Jde o životopis
Cyrila Musila. Ozvi se.

Mail: bretjenik@yahoo.com.au..

Tel Sydney 02 4329 0317.

Zpověď režisérky: alternativní divadlo je odkladiště pro tragédie

Mám ráda alternativní divadlo, přeci jen jsem divadelní režisérka. Jediné, co mě na něm sere, jsou herci. Tenhle žánr totiž bohužel přitahuje lúzry jak sleva v hypermarketu.

Moji rodiče a jejich rodiče nebyli pražští dramatici a výtvarníci, nýbrž venkovští pošťáci a živočicháři a tak se místo výsluní prestižních kamenných divadel už několik let protloukám na pokoutných scénách s „herci na inzerát“. Většina z nich jsou naprostí zmrdlí.

Tvrdí o sobě, že se profesionálně živí herectvím a že vystudovali nejružnější herecké školy a konzervatoře. Za ty roky ale můžu říct, že to jsou normální kundy, který by divadelní kumšt nepoznaly, ani kdyby je dusil v podpaží. Iluze o hercích, kteří chtějí prostě jen nezištně hrát a makat na sobě, jsem již dávno změnila na seznam nepoužitelných zoufalců.

Opravdový umělec

“Divadlo, to je prostě z lásky”, dí chlápek ve středním věku. Vystudoval DAMU, ale momentálně se živí masírováním ajiťáků. Umělecký životopis má dlouhej jak rulička hajzlpapíru a najdete v něm i “dramatáček Sluníčko”, kde začínal a „Interaktivní Show Alzheimer pro seniory“ u který nejspíš svou kariéru zakončí.

To, že se „na divadelních prknech nebojí ničeho“ a že „vyzkoušel všechny typy divadla: od pantomimy po site specific“, dokládá tím, že chodil jako obří plyšový párek v rohlíku po Olympii.

Panická duše uměleckého profíka se ovšem začíná hroutit ve chvíli, kdy má zahrát líbací scénu s opravdovou ženou. Angažmá pak končí definitivně, když se dozví, že by měl opustit město a vydat se na víkendové soustředění do Pozořic.

“Zkoušet v sále vesnické hospody, je opravdu pod moji úroveň, mami”, stěžuje si pak doma u hrnku teplého mléka a odchází dál snít o tom, že si ho jednou všimne velký režisér, který v něm zkušeným okem rozezná dřímajícího genia.

Teoretik

Jeho největší herecké umění spočívá v tom, že předstírá znalost Stanislavského teorie a deklamuje ji po zkouškách i během nich. Sám prý touhle „tvrdou ruskou školou” kdysi prošel, i když není jasný, jak ji uplatňuje během svých vedlejších rolí v českých telenovelách.

Jako všechny ostatní piče se plácá z castingu na casting, a stále doufá, že si ho dánský producent vybere do reklamy na pivo, aby pár měsíců nemusel pracovat. Z hospody odchází rychle, protože zítra v pět ráno odjíždí busem na vesnickou základku odehrát dětskou pohádku. „Je to jen kšeft“, procedí mezi zuby Stanislavského následovník a nadějný talent do reklamy na Raiffeisenbanku.

Alkoholička

Jen málo lidí je tak v prdeli jako žena-alkoholička. Avšak ještě hůř je na tom herečka-alkoholička, protože ta ve svých báchorkách popouští uzdu fantazii ještě zvrácenějším způsobem než normální poctivý alkáč.

Když vám dojde na zkoušku skromně a talentovaně působící dívka až z Uherského Brodu, zatetelíte se radostí, že jste v kupě hnoje našli konečně člověka, s kterým bude radost pracovat. Ovšem do chvíle, než se z ní vyklube paranoidní vychlastaná psychopatka, která u piva a nekončící řady panáků všem okolo vnucuje, jak si svou kariéru musela vyšlapat z bramborové brázdy až do moravské metropole úplně sama.

Slovo kariéra v jejím podání znamená, že se osobně zná s Monikou Absolonovou a zapěla si v několika Landových muzikálech. Světla stránka alkoholičky je, že na další zkoušky už nezvládá chodit, protože jednou má její matka rakovinu oka nebo její přítel postý havaroval na mopedu. Na poslední zkoušku přijde už jen proto, aby mi nabídla svou slepou matku jako supervizi.

Páreček

Přijmout do ansámblu milenecký pár je chyba. Ještě větší chyba je, když jsou oba enormě trapní. Kromě toho, že se celou dobu zkoušky navzájem pubertálně hladí, pusinkují a přede všemi rozebírají interní problémy, neřeknou si jinak než miláčku a zlato. O cigárpauzách, které páreček záměrně natahuje, se dozvíme kam pojedou na svatební cestu a kdy hodlají mít děti. O šoustací detaily by se zjevně taky rádi podělili, ale protože se jich na ně nikdo neptá, zůstává u narážek a chichotání.

Tam, kde se trapnost stává skutečným problémem, je moment, kdy má miláček sehrát lascivní scénu s jinou herečkou, zatímco se druhý miláček na to musí dívat a komentovat, jak u toho trpí. Tuto romantickou žárlivost chlapec dívka oplácí tím, že chodí za režisérkou a škemrá

pro ni výjimky, aby jeho láska nemusela dělat moc náročné pohyby, protože jí zrovna bolí kolena, nebo se učít příliš složité dialogy.

Pejskařka

Opačný, ale podobně debilní extrém, jako párečky. Nic není v tomhle jobu typičtějšího než třicátnice bez partnera, která stále věří, že jí divadlo dá životní štěstí. Stejně jako všechny ostatní dúry svýho věku nahrazuje vztah pejskem. Když je jí nejhůř, bere ho i na zkoušky, aby se na její výkony měl kdo dívat, a s kým se mohla o pauzách pomazlit.

Je to právě malý psík, se kterým probírá do detailů svou roli, a podle jehož dramaturgického výrazu usuzuje, kde má přidat a kde ubrat na emocích.

Vo co teda de?

Po pár letech společného mrcasení jsem se musela vážně zamyslet, proč se někdo zabývá alternativním divadlem. To, že se hercům nechce zkoušet, bych ještě pochopila, ale to, že na tyhle lúzry pak nepřijdou ani jejich vlastní kámoši, aby na vstupným zatáhli náklady na rekvizity (rozuměj plato vajec a paruku) a jejich vlastní honorář, jde mimo mé chápání.

Nejracionálnější vysvětlení asi je, že představení jsou jen záminkou, aby se „poloprofesionálové“ mohli navzájem potkávat a trumfovat, kdo zná osobně „Jirku” (Lábuse), „Áňu“ (Geislerovou) „Pavlíka“ (Lišku). Je bolestně jasné, že ani Jirka, ani Áňa, ani Pavlík by je na baru nikdy nepoznali ani nepozdravili.

V divadle šlo ale vždycky o iluze. Většina lidí ho dělá stejně jen proto, aby se mohla po pátým pivku před starým kámošem z dětství v putyce v Týništi nad Orlicí tvářit jako novej Kevin Spacey. I ta nejmíň talentovaná pejskařka a nejvypatlanější teoretik dokážou v hospodě na malým městě s gustem zahrát kulturou nasáklého pražáka nebo aspoň – taky čímsi nasáklého – brňáka. Pringl cz

POVÍDKA: Před katastrofou

Miroslav Kutílek NevPes

Ilustrace U.G. Sato

Knihnaha

Pustil jsem si televizi. Před zprávami běžela obvyklá masáž, abychom správně věděli, jaký je svět kolem nás. Agentura Všechno víme (VV neboli dable ví) nás zaplavila výsledky svých průzkumů. Lidé prý přestávají číst. Začalo to tím, že se všude povalovaly knihy autora Bohumila Laciny, BSc. Lidé ta poslední dvě písmena vynechávali a ve století zkratek jim tak vyšlo označení BLB. Čárku mezi jménem a částí titulu s potěchou vypouštěli.

Autor BL, BSc psal už před desítkami let o tom, jak nás všechny zaplaví moře, protože lidé vypouštěním CO2 způsobují tak velké oteplení, že roztají všechny ledovce, a že vody bude tím pádem tolik, že dojde k celosvětové katastrofě. Marně jsme desítky let čekali na skutečné zprávy o tom, jak proběhla ta předpověď. Místo zpravodajství vysílaného od břehu moří o potopě celých měst a států jsme byli přesvědčováni diskusemi a komentáři ve všech médiích, jak strašné hrůzy nás kvůli oteplení čekají. To všechno působí člověk ničením Přírody. Jako kdyby nebyl sám taky produktem Přírody. Psaním takových knih o destrukci přírody právě lidmi vynikal autor BL, BSc. Jednou z prvních předzvěstí klimatické katastrofy mělo být stěhování národů při jejich útěku před oteplením. Stěhování se nekonalo, jen něco kolem milionu lidí se pohnulo, ale nikoliv na Sibiř do oblastí chladu v té očekávané záplavě veder.

Když tiskoviny o těchto důsledcích klimatických změn čtenáře nepřesvědčily, vymyslel autor BL, BSc zánik biodiverzity vlivem chystajících se veder. Zaniknou květinářství a zahradnictví, protože pestrobarevné kytky vyhynou. Dřevo vyvrácených stromů v lesích přestane hnit a přijde nové období neokarbonu. Nebudou červi a broučci a tím pádem vyhynou ptáci a jejich zpěv zanikne. BL, BSc vymýšlel nové, zcela neobvyklé formy katastrof. To vše vtěsnal do knížek, které mu zaplatila Organizace Celého Světa, OCS. Její existence je přeci závislá na tom, jak dokáže ochránit veškeré lidstvo před katastrofami. Kdo jiní, než slávou ozdobení autoři, by měli lidstvo vědecky a nezávisle informovat, co si lidi sami na sebe chystají?

BL, BSc měl svých knih plné garáže, ale ke všemu štěstí se přidružila smůla: Nikdo si jeho knížky nekupoval. Ani ty přeložené do jazyka Englišů. Tak je nakonec rozdával

zadarmo, jako když se dával kdysi volební guláš a jako nedávno politici rozdávali koblížky v metru a na nádražích. Jenže tady byl jeden podstatný rozdíl. Knížky o blížící se katastrofě nikdo nechtěl číst. Aby bylo všem jasno, nikdo už vůbec nechtěl číst žádné knížky, protože jiné knížky, než ty lživé, nevycházely.

Tahle informace pronikla skrz všechny ochranky a svodky až k uším generálního sekretáře OCS, tedy GS OCS a ten ustavil komisi pro čtení o budoucí katastrofě. Komise má sídlit přímo při kanceláři GS OCS. Přeci nenecháme lidi žít jako dříví v lese, někdo je musí dirigovat, někdo jim musí vnutit čtení materiálů vydávaných OCS, aby věděli, co je pro ně samé to nejlepší při ochraně před katastrofami. Úkolem komise bude přinutit obyvatele Země ke čtení, a to hlavně materiálů OCS. Tím pádem získá OCS další rys nepostradatelnosti.

Komise vícekrát zasedala, pokaždé v jiném atraktivním místě na zeměkouli, a bylo to s velkým humbukem. Vždycky to mělo být závěrečné zasedání ukončené všelidovou manifestací pod obrovitými plakáty s nápisy jako Nad knihami OCS a nikdy jinak, nebo Všichni jsme čtenáři OCS, či Se čtením kupředu, hurá. Přesto nikdo žádné knihy už dlouho nekupoval. Byla to instinktivní obrana před lží.

GS OCS si proto předvolal předsedu Komise.

„Jak to, že nemáte žádné výsledky, když jsme vám věnovali stovky milionů?“ zeptal se GS OCS.

„Máme výborné výsledky,“ bránil svou Komisi její předseda.

„Jaké?“

„Měli jsme jednadvacet úspěšných zasedání a manifestací.“

GS OCS se nemohl zmocit na námitku. Vždyť on sám by nedokázal nic jiného říct na obhajobu své OCS. Až po chvíli ticha padla další otázka:

„Proč se neprodávají tisky OCS?“ GS se neodvážil zeptat na čtení těch brožur a knih. Pak přitvrdil: „Proč si ty knížky od BL, BSc nekoupili aspoň členové Komise?“

„Ti si je koupili mnohem dřív, před ustavením Komise. Koupě knížek byla základem pro kvalifikovanou kandidaturu.“

GS OCS hned pochopil. Pak se neúředně zeptal, jak to, že dřív si lidi kupovali knížky?

„Bylo tam plno zajímavostí.“

„Jako co, na příklad.“

„Třeba o sexu.“

„Jak o sexu?“

„Autor nalákal čtenáře na svou knihu skrz část jejich druhé signální soustavy. Skrz sex. Určitý symbol vyvolá podobné příjemné pocity jako skutečný sex.“

„Jaký to bude u vás symbol?“

Předseda Komise se předklonil hluboko pod úroveň desky stolu a vyvolil odtamtud obrovskou krabici. V ní byla napůl socha nahé

ženy, napůl kniha. Dokonce v ní byly imitovány oslí uši, ohnuté rohy stránek.

„Takhle nám vymodeloval výtvarník U.G.S. objekt Knihnaha. Kdo ji veme do ruky, pocítí sexuální vzrušení vázané pouze na Knihnahu. Ty tři písmena výtvarníka nejsou žádnou zkratkou, to je jméno Jú Dží Sata, Japonce.“

„Co s tou Knihnahou dál?“

„OCS může dát závazné doporučení všem vládám světa, aby pořídily dostatek Knihnah ve všech veřejných knihovnách, prostorách jako jsou kavárny, koncertní sály a knihkupectví.“

GS OCS souhlasně pokyvoval hlavou a pak dodal: „ A všude bude mé jméno a já se stanu učitelem národů ve čtení.“

„Zatím máme jen model Knihnahy.“

„Zaříd'te to,“ ukončil GS OCS jednání.

Předseda Komise to zařídil a celý svět vyráběl Knihnahy.

Nově nabyté čtení, tedy přesněji požitek ze čtení knih však nefunguje, protože lidi o radost ze čtení dobrých knih nikdy doopravdy nepřišli. Spíš se dnes objevuje na knižním trhu málo těch dobrých knih.

Naučení:

Autoři pište a nakladatelé vydávejte dobré knihy: Když nebudete, lidi přestanou vůbec číst a všechny ty haldy šmejdů vám zůstanou ve skladech. A to by byla katastrofa i pro vás.

Pivovod.

K.V. Pokorný NL

Bruggy, krásné středověké město lákají každoročně tisíce návštěvníků, kteří přicházejí obdivovat starou architekturu, městské grachty, jak se nazývají vodní kanály po kterých projíždějí výletní lodě s návštěvníky a také posedět v jedné z mnoha restaurací, které nabízejí tradiční vlámská jídla. Město má teď ještě jednu novou zajímavost, postaral se o ní pivovar „De halve Maan“ což v překladu znamená „Půlměsíc“. Tento velice tradiční pivovar, který se především proslavil pivem „Brugse Zot“, což lidově znamená „Bruggský blázen“ (nebo šašek) byl založen v roce 1821. Nevýhodou pivovaru je jeho poloha, leží totiž ve staré, historické části města, a stáčírna je od něj vzdálena 3km, což znamená především komplikovanou dopravu piva poměrně úzkými ulicemi starého města.. Z pivovaru jezdily denně nákladní cisternové vozy, ze kterých se na okraji města pivo přečerpávalo do nádrží a pak dále na linky, na kterých se plnilo do lahví. Jak je vidět na přiložené fotografii, je pochopitelné, že se našli obyvatelé, kteří protestovali, přestože cisterny jsou velmi malebné. Vedení pivovaru se marně snažilo najít nějaké řešení. Až potom přišel někdo s geniálním nápadem. Pravděpodobně si řekl: “Když existují ropovody a plynovody, proč by nemohl být také pivovod”. A hned začal uvažovat o tom, jak problém vyřešit a neporušit historickou krásu trasy, kterou cesta pivních cisteren vedla. Byla to ovšem také otázka finanční. Nakonec přišel pivovar s geniální myšlenkou: požádali milovníky dobrého moku „Brugského blázna“ o finanční příspěvek. Slíbili jim, že dárci, kteří přispějí nějakou vyšší částkou, budou denně dostávat láhev piva. Doživotně. Akce měla okamžitý a velký úspěch, takže se mohlo začít stavět pivní vedení a problém byl vyřešen.

Dá se říct, že Belgičané mají pro pivo slabost, existuje tu přes 1000 druhů piva, takže si opravdu každý může vybrat. Hospodu, na jakou jsou Češi zvyklí zde ale nenajdete, na pivo se tady chodí do Café nebo do baru. Musím ale přiznat, že návštěva tohoto Café nikdy nezkame, protože všechny tyto krásně zařízené podniky se vyznačují neobyčejnou útulností. Též je zajímavé, že od roku 1919 existoval tzv. Vanderwedův zákon, který zakazoval v těchto podnicích podávat alkoholické nápoje. Zákon byl zrušen až v roce 1983. Běžné je, že při té spoustě mnoha druhů různého piva má každé pivo také svoji speciální sklenici. Někdy musí hosté čekat, až se některá z příslušných sklenic uvolní. Oproti restauracím se v Café dají objednat jenom jednoduchá jídla, která jsou vždycky velice chutná a kvalitní. Velkou tradici mají klášterní pivovary, kterých je v celé zemi celkem šest a které se většinou specialisovaly na tmavé pivo Trappist. V klášterech je také možno posedět a si dát si k pivu některou z pochoutek, jako sýr nebo šunku, které mniši sami připravují. Ovšem k posezení v té klášterní zahradě musí být patřičné počasí.

Sedmirublový Mojše. To proto, že obchodník jednomu z nich platil jeden rubl za týden a druhému sedm rublů. Jednorublovému se to samozřejmě nelíbilo a také si na to svému zaměstnavateli stěžoval. Ten však slíbil, že mu dokáže, že je to tak správné. Jednoho dne obchodník z okna svého domu uviděl, jak kolem projíždí řada povozů s velkým nákladem. Zavolal si Jednorublového Mojše a nakázal mu, ať zjistí co vezou. Mojše vyběhl ven a za chvíli se vrátil a oznamoval, že vezou pšenici. Pán poděkoval a požádal ho, ať zjistí kam ji vezou. Mojše dohnal povozy a když se vrátil, hlásil, že jedou do Stanislavi. Obchodník ho poslal zjistit, pro koho to do Stanislavi vezou. Chudák příručí musel utíkat jako pes, aby povozy dohnal. Přiběhl se zprávou, že náklad vezou pro konkurenta Karpelese. Ale pán ještě nebyl spokojen a poslal ho za povozem ještě jednou. Chtěl vědět, za kolik pšenici prodávají. Mojše povozy dohnal a vrátil se úplně vysílený a oznamoval příslušnou cenu, obchodník povídá: " A teď chvilíčku počkej." Dal si zavolat sedmirublového Mojšeho a požádal ho, ať zjistí od

Protože to jsou jejich otcové a jejich matky, kteří dnes živoří s 10 tisíci důchodu a pro něž má tato vláda jen pár stovek ročně. Chtějí zpátky pracovní povinnost vězňů, aby kriminál nebyl fešáckou dovolenou pro grázly. Chtějí zpátky státními úředníky rozkradené peníze. Chtějí obecní sociální bydlení, aby nezaměstnaní a matky samoživitelky nekončili pod mostem. Chtějí ochranu před lichváři a jinými šmejdý. Chtějí zpátky televizi, která nyní každý večer lže, jak se mají dobře a jak ti za to mají být vděční. Chtějí zpátky policii, která bude pomáhat a chránit, ne buzerovat a tápat při stíhání zločinců. Chtějí politiky, kteří budou rozumět jejich chudobě.

Lidi chtějí zpátky svůj stát, Pane Vratislav. A chtějí o jeho podobě spolurozhodovat, ne se nechat opíjet kecý při předvolebních kampaních.

Buď to půjde s levicí, která se nebude stydět postavit se na náměstí čelem k lidem, nebo to půjde s krajní pravicí. Která se nezakecá... Ale liberální bordel podle kavárenskéjch elit, který je teď, musí skončit. Co nejdříve. Moc času na změnu politiky už nemáš.

těch povozů, co projely před půl hodinou kolem, co vezou. Sedmirublový Mojše skočil na koně a vydal se splnit úkol. Když se za nějakou dobu vrátil, tak oznamoval: Tak ty povozy vezly pšenici do Stanislavi tomu gaunerovi Karpelesovi. Chtěli mu ji dát za moc dobrou cenu... Ale už otáčejí, přesvědčil jsem je, že nemusejí jezdit až do Stanislavi a nadto jim dáme o půl rublu za povoz víc. Ode dneška budou dodávat pšenici ve velkém nám. Obchodník se obrátil na Jednorublového Mjšeho a zeptal se ho: "Už chápeš, proč platím tomuto Mojšemu sedmkrát víc?"

Poučení z krizového vývoje v Polsku, Maďarsku a nejnověji na Slovensku:

Štěpán Kotrba

(NOVINY: už jen ten název mi připomíná svolání KSČ)

Pokud si česká levice v čele s ČSSD domnívá, že posílí svůj "demokratický" charakter žvaněním Dienstbiera (či Jiřího Dolejše), vytvoří alianci takzvané tradičních stran "s Kalouskem proti Babišovi" a dalším stávajícím středovým populistům, mýlí se. Populisté budou silít. Pokud česká levice posílí stávající prounijní a natoidní směřování, pokud bude stále fanaticky protiruská a prokyjevská, pokud bude podporovat americké války v Sýrii, Afghánistánu či Libyi, pokud bude jásat nad arabskými jary, pokud bude vstřícná k uprchlíkům a nárokově univarzalistická vůči lidským právům dle přání americké ambasády, včetně extenze práv GLBT komunity a mentálů, otevírá prostor pravicovým radikálům a národovcům všeho druhu k vytvoření většiny ve sněmovně. Od vtipálka Sládka přes šibeniční humor Konvičky až po krematoria ABBartoše.

Pane Vratislav, i v Česku už mají lidi dost západního žvanění - Tominové, Dienstbiera, Špidly, Idealistů, zelených a dalších dobroserných liberálů. Mají dost bruselských bláznů. Chtějí zpátky kapitalistickými elitáři ukradenou Evropu. Nechtějí nulové úroky v bance. Nechtějí prozatím vystoupit z EU, pokud EU bude taková, jakou jsi jim ji slíbil před naším vstupem.

Chtějí zpátky školu, která bude učit násobilku a kde maturita či vysokoškolský titul budou opravdu státními zkouškami, garantujícími znalosti. Nechtějí bláznivé experimenty. Chtějí zpátky zdravotnictví, jehož ministr se nebude zabývat kouřením v hospodách, ale preventivními prohlídkami dětí. Chtějí jídlo, v němž nebudou otruby. Chtějí konec levné práce, která nestačí k životu. Chtějí zpátky důstojné důchody a kvalitní sociální péči o seniory.

Protože to jsou jejich otcové a jejich matky, kteří dnes živoří s 10 tisíci důchodu a pro něž má tato vláda jen pár stovek ročně. Chtějí zpátky pracovní povinnost vězňů, aby kriminál nebyl fešáckou dovolenou pro grázly. Chtějí zpátky státními úředníky rozkradené peníze. Chtějí obecní sociální bydlení, aby nezaměstnaní a matky samoživitelky nekončili pod mostem. Chtějí ochranu před lichváři a jinými šmejdý. Chtějí zpátky televizi, která nyní každý večer lže, jak se mají dobře a jak ti za to mají být vděční. Chtějí zpátky policii, která bude

pomáhat a chránit, ne buzerovat a tápat při stíhání zločinců. Chtějí politiky, kteří budou rozumět jejich chudobě.

Lidi chtějí zpátky svůj stát, Pane Vratislav. A chtějí o jeho podobě spolurozhodovat, ne se nechat opíjet kecý při předvolebních kampaních.

Buď to půjde s levicí, která se nebude stydět postavit se na náměstí čelem k lidem, nebo to půjde s krajní pravicí. Která se nezakecá... Ale liberální bordel podle kavárenskéjch elit, který je teď, musí skončit. Co nejdříve. Moc času na změnu politiky už nemáš.

Tohle asi nečekali. Tenhle dědeček s nimi pěkně vyběhl.

Náš děda se v důchodu začal nudit. Na pivo mohl každý večer, mazat mariáš taky — a co umřela babička, se kterou se kvůli tomu hádal, začalo mu chybět vzrušení. Pak ho zaujaly letáčky od firmy, která organizovala zájezdy spojené s nabídkou zboží. Vymlouvali jsme mu to. Děda se nechá umluvit a nakoupí za drahé peníze nějaký nepotřebný šmejdl Děda ale prohlásil, že není blbý. Letáček slibuje výlet na Hlubokou. Kousek odtud byl na vojně. Nalejvárnou přetrpí a pak se zadarmo podívá do kraje svého mládí. A Lenka — to jest já — může jet taky, poučí se o historii a dá na mě pozor, když se tak bojíte.

To bylo zničující. Děda chce na výlet — a já kvůli tomu musím o prázdninách vstávat v sedm ráno. To je na sebevraždu. Jak ho mám hlídat? Předváděčka zboží se konala ve venkovském kulturáku a zkraje to vypadalo, že mě tam nepustí, ale děda prohlásil, že u sebe musí mít ošetřovatelku. Slova se ujal moderátor až nestvůrně opálený ze solária. Vychvaloval jakousi zdravotní deku a bohužel se zaměřil na dědu. „Jistě chcete být zdravý," řekl. „Kdo by nechtěl, že? Proto potřebujete naši zdravotní příkrývku. A nejen vy! Příkrývka je antialergická, nedrží se v ní roztoči, takový astmatik se pod ní vyspí dorůžova. Třeba i tady vaše půvabná vnučka..." „To není moje vnučka," přerušil ho děda. „Ale milenka." Zalézala jsem pod stůl. Sál ihned přestala zajímat deka. „Aha," zakolísal prodavač. „Ale i ta jistě ocení naši zdravotní příkrývku..." „Z čeho to je?" ptal se děda. „Z antialergické tkaniny." „Složení vlákna chci vědět, vy tupče!" zvolal děda. Prodejce našel přišitý cancour, stálo tam: 98 % polyester.

„To se nedivím, že na to roztoči nejdou!" skřehotal posměšně otec rodu. „Umělá hmota! Kdo by to žral?!" Jiný prodejce začal předvádět nářadí a i zde měl děda řadu otázek: jestli je to kalené a legované — dozvěděl se, že je. „Je tam nikl?" dotíral. Byl tam i nikl. Taky molybden, chrom a vanad. „A cesium?" Ujistili ho samozřejmě, že i cesium tam je. „Ježíšmarjá," vyděsil se dědeček. „Cesium je radioaktivní!!! Proč ho tam dávali?!" Utekla jsem ze sálu. Předváděčka trvala ještě hodinu — a děd bez dozoru si objednal nádobí za osmnáct tisíc. Doma mi vynadali, že jsem ho neuhlídala. Za tři dny přijelo auto s bednou kastrolů. Děda se k ní ale neznal. „Počkejte, tak tohle nejde!!!" nasupili se muži z dodávky. „Podepsal jste smlouvu a splátkový kalendář!!!" „Nepodepsal," tvrdil děda. „Podepsal, tady to máme!!!" „Ukažte! Ahá! Tak to bude omyl," prohlásil děda. „Já se jmenuji Brabánek." Dodavatelé se podívali na smlouvu. Rozmáchlým klikyhákem tam bylo napsáno: Polibtemiprdel. Extra cz

Mladým se žije nejlépe v Sydney, v Evropě vede Berlín

Nejdostupnějším městem co do příjmů a výdajů je pro mladé lidi australské Sydney, následuje Montreal, Detroit, San Francisco a Berlín. Ukazuje to žebříček 55 metropolí, který sestavila iniciativa YouthfulCities. Ta porovnala náklady lidí mezi 15 a 29 lety na jídlo, ubytování či MHD. V potaz vzala i výši minimální mzdy, kterou obyvatelé jednotlivých měst za svou práci dostanou. Neopomněla ani fakt, že se mladí lidé chtějí bavit, a zkoumala, kolik utratí za zábavu, třeba lístek do kina

Z mezinárodního srovnání vychází například to, že fast foodové jídlo je nejlevněji k mání v íránském Teheránu. Může za to absence globálních řetězců kvůli obchodním omezením na tamním trhu. V závěsu za Teheránem je Detroit a Sydney.

Právě v australské metropoli ale lidé dosáhnou nejvyšší minimální mzdy. Pracují za 16 dolarů na hodinu. O čtyři dolary méně si vydělají v Paříži. Průzkum ale prověřil i to, kde budete nejkratší dobu pracovat na koupi zubní pasty. Na prvních třech příčkách je Berlín, Montreal a Los Angeles. Filmoví fanoušci se pak budou radovat nejvíce v Berlíně, Paříži a Sydney.

Jedním z nejdůležitějších kritérií nejen pro mladé je dostupnost bydlení. V této kategorie vede v celosvětovém srovnání Berlín. A to i přesto, že nájem zde mezi lety 2007 a 2014 vzrostl o téměř třicet procent. Jednolůžkový apartmán v centru Berlína tak stojí zhruba 650 euro měsíčně, píše britský The Guardian. Za tamní minimální plat budete v německé metropoli pracovat 130 hodin, abyste si vydělali na byt v průměrné čtvrti. Například v Miami, které se v žebříčku umístilo o devět příček níže, už je to skoro dvojnásobek. E15 cz

NOVINY = Taky se vám tady něco nezdá.?!?!
Že by nám opět všel někdo bulíky na nos?

Izrael Arabům půdu neukradl a Rusko Mlýnská trocha (2) není naším přítelem

Jossi Avrami

Jossi Avrami, 2008

Můj izraelský kamarád Jossi Avrami býval důstojníkem izraelské armády a je hrdý na to, jak pomáhal vypráskat Egyptʼany na Sinaji v jomkipurské válce v roce 1973. A Irán je podle něho nebezpečnější než islámský stát.

Seděli jsme v jedné jeruzalémské kavárně u dobrého izraelského bílého vína. Jossi Avrami je už v penzi a se svou českou manželkou Ester, která do židovského státu emigrovala v roce 1968, má tři syny, Jossiho, Mošeho a Daniela. Je izraelským vlastencem tělem i duší a nepřežil by, kdyby některý z jeho synů nechtěl jít na vojnu. „Služba vlasti je u nás nejčestnější povinností, to nejsou prázdná slova, jako u Vás za komunistů, ale skutečnost. Byl jsem nadšený, když mí kluci přísahali v uniformě věrnost Izraeli v pevnosti Masada,“ řekl. „Ano Masada, kde židovští povstalci čelili kdysi dávno obrovské římské přesile, patří mezi Vaše památná místa, to vím,“ povídám.

Pak jsme se bavili o vzniku státu Izrael a shodli se na tom, že povídačky typu Židé ukradli Arabům půdu, jsou nehoráznou lží a trvale šířené pomluvy. „Pravdou je, že Židé tady toto území kupovali od jejich arabských vlastníků a mají na to dokumenty. My jsme dokázali z pouští udělat kvetoucí zahrady. To, že to Arabové neumí, je jejich problém,“ míní rezolutně Jossi. S tím jsem rovněž nemohl nesouhlasit.

„Také o nás naši nepřátelé říkají, že jsme zabránili vyhlášení arabského státu v Palestině v roce 1948, s čímž počítala rezoluce OSN. To je další kolosální nesmysl. Toto území totiž až do roku 1967 okupovalo Jordánsko.“ I tato slova byla pravdivá. „Já vím, a proto to u nás všude budu říkat a psát, jak se věci mají,“ slíbil jsem mu. „My Izraelci jsme přátelští lidé a se svými sousedy chceme žít v míru. To dokazují mírové smlouvy, které máme s Jordánskem a Egyptem,“ objasnil.

Potom přišla na řadu současnost a Jossi si nebral servítky. „V Evropě se děsí teroristů, ale nikdo si neuvědomuje nebo nechce uvědomit, že my taktéž vinou Evropy jim čelíme už desítky let. Hizballáh a Hamás jsou rovněž fanatické muslimské teroristické organizace na úrovni islámského státu, ale to se jaksí přehlíží. Jestliže zabíjejí Izraelce, tak to zřejmě nevadí. A co se týče Sýrie, tak to je uměle vzniklý stát, který od začátku své existence si dal za cíl zlikvidovat Izrael. Byla mezi těmi, kteří nás hned po vyhlášení nezávislosti napadli. Pak opakovaně z Golanských výšin Syřané odstřelovali naše území.

Až do své smrti v roce 2010 se v Damašku ukrýval Alois Brunner, jeden z nejhorších nacistických válečných zločinců, který se podílel na vyvražďování Židů. A Bašár Asad o tom věděl. Izrael několikrát žádal o jeho vydání, ale Syřané ho zapírali. Sýrie také posílá zbraně Hamásu a Hizballáhu a veřejně se tam slavily teroristické útoky proti naší zemi, při kterých umíraly ženy a děti. Byla to Sýrie, která se podílela na zničení Libanonu.

A za tu jejich válku může Asad, který nedokáže a nemůže udržet tuto zemi pohromadě. A kdy bych byl cynik, tak řeknu, že dokud se mlátí mezi sebou, je to pro nás dobře, protože pak nám nemohou škodit. Ovšem více než Sýrie mě mrzí, že některé státy Evropské unie si proti nám vymýšlí takové nesmysly, že izraelské zboží z Golanských výšin a takzvaně okupovaných území má mít zvláštní označení původu. Měly by radši řešit důležitější problémy,“ myslí si Jossi.

Přítelem Izraele podle něj není ani Rusko. „Nemůžeme se tvářit, že Rusko neexistuje a z pragmatických důvodů se s ním musíme bavit. Jenomže, v OSN Rusové hlasují pro každou propalestinskou rezoluci a nikdy nejsou na straně Izraele. Moskva podporuje a vyzbrojuje v Sýrii Asadův režim, který je našim nepřitelem.

Rusko posílá zbraně Iránu, který je našim strategickým protivníkem v oblasti číslo jedna, jenž zničení židovského státu považuje za svůj hlavní cíl. A takhle se přece nechová přítel. Proto také nechceme, aby se iránská armáda angažovala v Sýrii. To bychom museli vnímat jako ohrožení naší bezpečnosti.

Jossi Avrami, 2008

Islámský stát to je horda špatně vyzbrojených otrhanců, kdežto Irán, který je rovněž nositelem islámského fanatismu akorát v o něco kultivovanější podobě, má velkou a relativně dobře vyzbrojenou armádu, a pokoušel se vyrábět jaderné zbraně. Proto je pro nás nebezpečnější. Ale kdyby izraelští vojáci vyrazili do Sýrie, tak do tří dnů je po Asadovi a do týdne po islámském státu,“ tvrdí Jossi Avrami.

Jossi Avrami, 2008

Stanislav Moc, NSW , NevPes

Opět nabízím svou trochu do mlýna, v které si nedělám nárok na skálopevnou předvídavost, natož správnou věštbu budoucnosti, ale přesto se předvídat pokusím. Snad se mi v budoucnu nebudou příliš smát, ale nešť! On stejně málokdo čte předpovědi dávno překonané realitou a tou se budoucnost jistě stane, jakož i to, že mé předpovědi nebudou už dávno nikoho zajímat. Proč to tedy vlastně píšu? Inu proto, že mi svět a jeho vývin není lhostejný a tajně doufám, že má trocha do mlýna by mohla někoho zaujmout a tak přispět do mudrování a o snahu svět lépe pochopit, když už ne zrovna předělat.

Minule jsem si dovolil tvrdit, že počet lidí poctivých a nepoctivých hraje naprosto zásadní roli v jakémkoliv ekonomickém řádu. Tím nemyslím řád kapitalistický, socialistický či jakýkoliv jiný, lidmi vymyšlený a pojmenovaný. Ekonomický řád, který je založen na pravidlech stanovených lidmi, je totiž nepružný a časem zastará. Já mluvím o řádu, který je v ekonomice všech časů, a tím je řád, neboli zákon, poctivosti. Nejlepšími zákony jsou nepsané zákony. Každý obchodník vám potvrdí, že nejlepší byznys se dělá s lidmi, na které je spolehnutí. Jejichž slovu můžete věřit a jejichž podání ruky na stvrzení obchodu je tou nejlepší zárukou sjednaného obchodu. V byznysu je nejlepší vizitkou neposkvrněné jméno. Jedno jediné nepoctivé jednání, na kterém se vydělá majlant, může nepoctivce stát všechny obchody do budoucna.

To vše je však v současnosti nahlodáváno přebujelým nárustem různých podvodníků a tunelářů, kteří jdou za ziskem hlava nehlava. S jejich úspěchem řídnou řady poctivých obchodníků, kteří šibřům v podnikání nekalého druhu nemohou nejen konkurovat, ale z podstaty své poctivosti jim odporovat ani neumí. Hádal bych, že když počet nepoctivců a podvodníků, kteří rejdují v obchodních vztazích, dosáhne 40 %, začne společnost upadat. Nejen obchodně (nedá se nikomu věřit), ale hlavně morálně. Na mladé zapůsobí jejich vychytralost v podnikání tak, že začnou tuneláře obdivovat. Pokud se k obdivu mladých přidá i spojení mezi vládnoucí byrokracií a podvodnými podnikateli, je zaděláno do budoucna na pořádný ekonomický průšvih.

Předpokládám, že tak daleko ještě nejsme, aspoň zde v Austrálii ne, ale tato obrácená strana lidských vztahů už proniká i sem. Ne, že by tu nikdy nebyla, ale ve sférách podvodníků se většinou pohybovali jen opravdoví gangsteři a mafiáni. Dnes s těmito metodami bývalého podsvětí musí aspoň trochu spekulovat každý slušný podnikatel, protože se začíná objevovat napojení na byrokratické kruhy, tedy politiky a profesionální veřejné činitele. Do budoucna bych tedy viděl nárůst podvodů a ztrátu kvality lidských vztahů, kterou vybudovaly generace před námi za pomoci náboženství. Tu ztrátu jsme si do značné míry zavinili my všichni, když jsme opustili tradiční výchovu dětí, na kterou jsou všechna děcka geneticky připravena. Zde myslím všechny ty rady a moderní teorie o plnohodnotném vývinu osobnosti. Tradičně to bylo jednodušší… Ne, to nedělej!, a hned, jak děcko příkaz porušilo, následovalo plácnutí přes zadek nebo přes ruku. Nemuselo být bolestivé, ale význam rodiče (tím i authority!) a neuposlechnutí jeho moudrých rad byl v tu ránu ratolesti jasný. Pod vlivem různých nových věd lidí, kteří nikdy neopustili školu a hned, jak získali nějaký ten diplom, se domnívali, že mohou a musí poučovat všechno a všechny, se zpřetrhala tradice. Nejen ve výchově.

V jiných odvětvích to zpřetrhání tradic třeba bylo prospěšné i objevné zároveň, ale výchově to rozhodně ublížilo. Školu dnes začínají mnozí, aniž by rozuměli slovu ne, nesmíš a nedělej. Natož aby respektovali autoritu učitele. Takto poznamenané děti nemá šanci něco naučit ani ten nejlepší učitel. Nevychovaní spratci se nejen rozmnožují po našich školách, ale s jejich vychozením se na trhu práce umísťuje generace, která má k mafiánským sklonům blízko. Mafiáni ovšem mají zcela jiný a rigoróznější přístup k respektu své autority a poslušnosti. Mafie má nejen svoji čest, ale i svou poctivost, kterou od svých členů zcela tvrdě vyžaduje. Pokud nějaký nevychovaný spratek našeho systému v ní uvízne, naučí se poctivosti na to tata. Jinak nepřejíje. Vnučuje se tudíž otázka, proč do nějaké té mafie nevstoupí celý národ a bude klid. Bohužel, mafiáni si hledí jen svých členů a zbytek společnosti používají jen jako dojnou krávu, aniž by se o ni ale museli starat, natož ji krmit.

Kdysi výchova spočívala na třech pilířích společnosti. Na rodičích, škole a náboženství. Rodiče dovedli dítě k poslušnosti (do šesti let) a pak výchovu převzaly dva zbývající pilíře. Ty ovšem mnoho nesvedou, pokud ten první pilíř nechá všechno na nich a předá jim k výchově nevychovaného a neovladatelného spratka. Navíc v dnešní

době už můžeme mluvit jen o dvou pilířích. Náboženství, třetí pilíř výchovy, totálně zkolabovalo. Zbyla sice po něm etiketa, kterou ctíme všichni, ale křesťanství, které nás ji naučilo, je jako víra dnes spíše okrajové. A islám dopadne podobně.

Nezastávám názor, že nás svět islámu přemůže klíny svých žen. Nebo bombami svých teroristů, kterým momentálně většina muslimů fandí, byť se někteří z nich tváří pohoršeně a k nám na oko sympaticky. Fandí svým, protože vidí svět rozdělený na ně a na nás. Jenže s fanděním to je jako s vírou a ta je, jak my křesťané víme, vrtkavá. Největší chybou islámu, dovolím si tvrdit, je emigrace jejich lidí do světa. V prostředí svobodného světa si nakonec inteligentní lidé přestanou hrát na fandy svého týmu a musí zpytovat své svědomí. A svou víru, tomu se nevyhnou. Tomu se nevyhne nikdo z nás. A když začneme zpytovat své svědomí, co vidíme? Vidíme, že jsme všichni nakloněni věřit v nadpřirozeno, ale že nadpřirozeno nám nenabízí nic. Nábožní lidé nám však netečnost nadpřirozena vysvětlují skrz lidmi vytvořená náboženství.

Podstatou každého náboženství je víra v Boha. V Boha, jenž se skrývá. Nevidíme ho, neslyšíme ho a nic nenavštěňuje tomu, že někde sídlí nebo že je všemocný. Tento Bůh však po nás chce, abychom v něj uvěřili, a tak moc to chce, že vyhrožuje těm, kteří v něj neuvěří, že půjdou do pekla. Čili to nic, které nemůžeme vlastními smysly nikde zjistit, skrz náboženství lidmi stvořená, zcela konkrétně něco slibuje! Ovšem jen v knihách psaných lidmi. A to prý chce Bůh. A těm, kteří v něj uvěří, slibuje posmrtný ráj. Chce opravdu pokrytce, kteří chtějí za každou cenu do ráje, že uvěří v něco, co jim jejich smysly nemohou nabídnout? Tím netvrdím, že mezi „pokrytci“ nejsou i lidé čestní. Inteligentní, člověk se těmito otázkám nevyhne.

Muslimové nejsou hloupí a tohle všechno je ještě před nimi. Zatím si myslí, že pronikají se svou vírou na Západ, a netuší, že svobodný svět jim proniká do mysli, do duše a ohrožuje, co jim je svaté. Ti inteligentnější už se asi se svobodou myšlení smířili i když nevím, do jaké míry ji akceptují, ale to přijde. Časem, věkem a generacemi. Ti hloupější, kteří ve svobodě myšlení tuší konec jednoduchosti, jež jim tak vyhovovala, kolem sebe začínají kopat v zoufalé snaze zastavit běh světa. Jenže skrz teror a násilí se nedá nic zastavit věčně. Svobodné a provokativní myšlenky začaly přes muslimské emigranty pronikat i do zemí Islámu a není to k zastavení…

Z těchto důvodů se domnívám, že nakonec dojde ke smíření všech inteligentních lidí. Náboženství nebude hrát roli, která lidi různých vír štve proti sobě. Kdy to bude? Těžko říci, ale pokud vůdci svobodného světa jej povedou jako dosud, pak to jistě může vzít i pár generací. Zkrátka progres může na čas oddálit nejen syntézu všech, ale naopak napomoci bojovníkům za status quo.

Pokud naši vůdcové ovlivňují probíhající výměnu názorů ve prospěch islamistů z důvodů ctění jejich citlivosti a kultury, pak to svědčí jen o tom, že to nejsou lidé na svém místě. Bud’ se výhrůžek islamistů bojí a pak by měli odstoupit, protože není nic horšího než bojácný vůdce, nebo to jsou věční optimisté, jejichž naivita nezná mezí. Ti by ovšem měli odstoupit také, ale neudělají to, protože se většinou jedná o optimisty zvláštního ražení. O těch ale přistě.

Mlýnská trocha (3)

Žijeme v duálním světě, to znamená, že každé pro má i své proti. V politice se duálnost vyvinula do dvou sobě odporujících propozic, které jsme pojmenovali jako pravici a levicí. Není to přesné, ale v podstatě to odpovídá přírodě a vesmíru dvou protichůdných sil, které kosmu, a všemu v něm, vládnou. Tyto síly, ač protichůdné a nemohoucí tudíž docílit syntézy, však mohou docílit klidu, ekvilibria, kdy ani jedna nedominuje té druhé. V takových chvílích, aspoň v politice, dochází k uvolnění všech sil, všech názorů a rozmachu mezilidských vztahů, a tím i k rozmachu ekonomiky, která není nucena poklonkovat ideologiím protichůdných směrů.

V praxi k tomuhle dochází velice zřídka. Pověštině se pravice s levicí „hádají“ a každá chvilku tahá pilku. Tak to, konec konců, je i správné, pokud ty tahy pilky jsou pravidelné a střídají se po malých popotaženích sem a tam. My všichni pak taháme za svou individuální pilku, jak se v nás střídá poznání a nálady poznáním vzbuzené. Neboť, a to je důležité, jen málokdo je stoprocentní pravičák nebo levičák. Tíhnout víceméně na jednu stranu může být důsledkem poznatků doby, v které jsme žili, ale taktéž to může být přání, které je otcem myšlenky. A zde se pravičák s levičákem principálně rozcházejí.

Pravičák je realista, který se řídí svými poznáními reality, ať už to poznání je správnéné nebo chybné.

Levičák je idealista, kterého řídí jeho víra či ideologie a skrze niž se snaží vidět svět tak, jak si přeje, ať už je realita jakákoliv.

Domnívám se, že život lidé začínají jako levičáci. Je to dáno dětskou výchovou. Dětem se vyprávějí pohádky, kde dobro vítězí nad zlem. To je důležité, aby se děti naučily obé rozlišovat. Pohádky však v dětech kromě toho navodí i představy, které nutno v dospělosti korigovat. Představy, které v mnoha směrech jsou nejen kýčovité, ale stanou se i klišé, z kterého dětem v dospělosti nelehko vyvážnout. Jsou to utkvělé představy kultury, v které dítě vyrostlo. Zde těžilo a dosud těží náboženství a jiné ideologie.

Utkvělá představa, že se musím přiklonit k dobru, je nejen chvályhodná, ale je to i cíl a naplnění dětské výchovy. Bohužel, pohádky v dětech vyvolávají i představy, že dobro nakonec musí zvítězit. V myslí jim též utkví i klišé, že každý chudý a prostý člověk je dobrý člověk, zatímco ti mocní a bohatí jsou právě jen zloduší. A protože tím, že jsou mocní a bohatí, dává se jim za vinu všechno lidské neštěstí. Bohatým a mocným se chyby neodpouštějí. Chudým se naopak omlouvají. Kdyby nebyl chudý, nekradl by. Kdyby měla pořádnou práci, nebude se prodávat na ulici. Lidé jsou dobří, my všichni jsme dobří! Stačí, když nebudeme zlem omezováni ve svém primárně daném vývinu k dobru!

Ach, kdyby jen byli lidé takto jednodušší. Nejsou! Ale to dnes víme z genetiky všichni. Teda my, kteří jsme odrostli dětským pohádkám. Dospělí širitelé dobra, kteří jim neodrostli a neustále cítí potřebu zlo odhalovat, bít se za „své“ dobro a trestat nositele zla tak, jak je vidí oni, jsou právě levičáci.

V dávné minulosti, přesněji v době kamenné, a v našem věku u některých nevyvinutých kmenů, se s dorostlým dítětem zatřáslo fyzicky i psychicky při zkoušce dospělosti. To aby si uvědomilo, že věk pohádek končí a nastupuje realita života, kde nic není, jak se zdá a jaký život bychom chtěli mít. Třáslo se ovšem s chlapci, s děvčaty zatřásla příroda sama s jejich první menstruací. Kdo z chlapců zkouškou dospělosti neprošel, ten se nemohl ženit. Až na vzácné výjimky, o kterých se ale historie nezmiňuje, zkouškou prošli všichni. Sex je jedno z nejmocnějších lákadel i odměn...

Pozůstatky zkoušek dospělosti můžeme vidět v obřadech jako Bar micva, kterou procházejí židovští chlapci. Těch kultur, kterým něco z doby kamenné zůstalo, je samozřejmě více, ale ani jedna už nemá tu pravou zkoušku, kdy se chlapec přerodí v chlapa.

Dnes s chlapci zatřese až sám život, ale to může vzít léta, záleží na okolnostech, a ne každé „zatřesení“ přivodí respekt k realitě.

Západní intelektuální kruhy, které se většinou skládají z levičáků, jsou takových idealistů plné. Idealistů, kterými život nezatřásl včas, a proto nikdy neodrostli dětským snům a pohádkám. Jsou to pohádkáři (do angličtiny bych to přeložil jako Fairy Tailers, ač jim mnozí přezdívací Do Gooders, což je také výstižné) žijící v iluzi, že život bude takový, jak si jej vysnili. Pohádkář vlastně nikdy nevyšel ze školy a po universitě, pokud tam nezůstal jako učitel, se povětšinou hned zařadil do státní byrokracie, která jej napůl přetaví do podoby úředníka, který buduje kariéru. Ta druhá půlka v něm je pohádkář. Z takových se pak rekrutují mnozí vůdcové naší společnosti. Na jednu stranu to je ustrašený kariérista, který si nepřeje nic jiného než klid, aby mohl zůstat ve své vůdčí pozici co nejdéle. Na druhou stranu jako snílek-pohádkář podléhá iluzím a snaží se vidět vše jen z té dobré stránky a omlouvá zlo okolnostmi. Je připraven ustupovat všemu agresivnímu, co by mohlo ohrozit „klid vývoje“ ve společnosti. Naopak agresivitu omlouvá, protože se jí bojí, a snaží se ji ukonejšit. Jediné, kdy je ochoten se postavit a bojovat, je, když kritizuje do vlastních řad. Nikoli intelektuálních, z těch vyšel, ale do řad společnosti, kterou vede a která vývoj vidí jinak než on. Je dokonce schopen být zlý. Většinou tam, kde tuší nahlodání své moci jiným názorem, který by ho přinutil posuzovat věci reálně, nikoli idealisticky.

Pravicoví jedinci, kteří vyjdou stejnou univerzitu a řekneme i se stejnými názory (ze začátku), avšak nastoupí u privátních společností, se celkem brzo většiny levicového snění zbaví. V životě jeden sice může mít ideály, ale musí především cítit realitu. Realita je taková, že ne všichni jsou slušní a dobří lidé. Člověk se musí naučit posuzovat lidi podle činů, nikoli nádherné rétoriky a čím dříve si to uvědomí, tím dříve je připraven dělat rozhodnutí a nebát se jich. Dobře totiž ví, že nerozhodnost život trestá vždy a mnohdy dlouhodobě. Rozhodnost dle reality je silnou stránkou pravicového intelektualismu a značí, že jedinec dospěl.

Jinak, řekněme si to upřímně, jsou pravičák i levičák produktem stejného vzdělávacího systému, který na Západě připravuje děti na život v dospělosti. Vycházejí nám z něho jedinci většinou s vynikající kecací schopností, ale se značným neumětelstvím všeho ostatního, hlavně matematiky. Že se z toho mnozí dostanou, je zásluhou praxe života a nikoli našeho, na život nás připravujícího, školství. Největší nebezpečí pro západní kulturu budoucnosti vidím nikoli v utkání té kultury s islámem, ale v tom, že naši společnost vedou lidé nerozhodní, idealističtí a kariérističtí. Islám sice vedou idealisté podobného ražení, ale nebojící se dělat rozhodnutí a za svou kulturu rozhodně bojovat. Mnohdy sice prostředky, které tu kulturu znehodnocují a ubližují nejen nám, domnělým nepřatelům, ale především té kultuře. Opravdovost jejich podpory vlastní kultury a náboženství nemůže však jeden zpochybňovat. Tací nám ve střetu kultur zatím bohužel chybí. Nemyslím teď bojovníky, ale oddané prosazovatele našich západních vymožeností, kteří neberou ohledy na přehnanou citlivost svých oponentů a nebojí se jim říkat pravdu, ať už jakkoli nepříjemnou, do očí. A kteří se nebojí svá poznání doprovázet rozhodnutími a činy, které by naši kulturu oproti jiným, když už ne zvýhodňovaly, tak aspoň podporovaly. Čím dříve takovou garnituru vůdců najdeme, tím lépe pro naši kulturu i celý Západ. O tom ale zase příště.

Povidani k MDZ...

23 | Karel Jemelka | V Přerově, 8.3.2016

Tuším roku 1984 jsem dělal dispečera dopravy a o přestávkách chodil na kafe na účtárnu (mzdovou). V kanclu PAMačka, mzdová účetní a kamarád spolužák, ekonom.

Bylo těsně před MDŽ, a už si nevzpomínám, jak, ale přišla řeč na vznik MDŽ. Tvrdil jsem, že svátek vzniknul v USA, kde se ten den splášily švadlenky. Bylo mi oponováno, že nic takového, jako z Ameriky sem přece nemohlo přijít. Tak ze Sovětského Svazu, ne?

A měli mě za šprýmaře, co si vymýšlí. Pouze Mzdová účetní, holka krátce po škole se ke mně váhavě přidala. Snad kdysi na základce, v Občanské nauce cosi takového zaslechla.

Inu, po přestávce jsem se jal tvrzení ověřovat. Telefonní seznam, Československý svaz žen, 88080888. Proč se ptát u kovářičků, když se můžu zeptat přímo Kováře. Volám. Soudružka vzala telefon na první drc.

A tak jsem spustil:

"Víte, paní, mám takovýto problém. Máme dnes v podniku oslavu MDŽ a ředitel má jakousi trmu, vrmu, nemá čas a tak mě před chvílí pověřil, abych mu napsal na dnešní oslavu slavnostní projev. Víte, jakousi kostru už mám, ale nikdo neví, na jakých základech onen svátek vzniknul. Lítám po kancelářích a nikdo mi nechce říci, na jakém základu a historických skutečnostech vlastně MDŽ jako svátek vzniklo. Nechali mě se v tom plácát. Tak jsem neviděl jinou možnost, než zjistit fakta u vás, tedy u zdroje? Pomůžete mi"?

Po každém čtvrtém mém slově do telefonu jsem slyšel "Aha", po posledním "Hm", a bylo ticho. Tlumeně slyším: "Maruš, mám tady soudruha a ptá se, jak vzniklo MDŽ. Prosím Tě, víš to"? "Člověče nevíím". Ani Maruš nevěděla. "Víte, já ani kolegyně to nevíme, ale pošlu kolegynku se zeptat do vedlejší kanceláře, chvilku vydržte". "Maruš, prosím tě, skoč vedle se zeptat Olgy nebo Zdenky". "Vydržte, soudruhu".

Tři minuty ticha. "Víte, soudruhu, ani vedle to neví. Víte, soudružka tajemnice to ale bude vědět nabeton, ale ona je služebně na kraji v Ostravě. Já se ji pokusím sehnat a zjistit to. Dejte mi telefon a jméno". Dal jsem telefon i jméno.

Počkal jsem půlhodinku a protože jsem na soudruhy dotěra, darebák a klaun, zavolal jsem znovu: "Víte, ale já to potřebuju vědět. Mám tři děti, poslední je holka, čtyři měsíce, jak mě ředitel oškube o prémie, bude průšvih v rodině. Já to musím vědět už k vůli dětem". Kňučel jsem jak nakopnutý pes. Žádný soucit. "My jsme soudružku, nesehnaly ani na kraji, je někde mimo, ale má tam vzkaz, že Vás má okamžitě volat".

Asi po pátém telefonátu mi soudružka, už vytočená oznámila, že: "Za svoji neznalost a případnou ztrátu prémie si mohu sám, protože bych měl vědět, jako člen socialistické

společnosti, co a proč se slaví". Vymalováno. Já mám vědět, soudružka nemusí. Nejlepší obranou je útok.

Půl třetí. Zamykám šuplíky. Telefon. "Jste soudruh Jemelka? Mám tady v Ostravě vzkaz, že Vás mám okamžitě volat". Aha, Okresní tajemnice. Tak jsem tajemnici vysvětlil, co zjišťuji okolo MDŽ. Ticho. "Víte, já to nevím, ale jsem na kraji. Jsem sice na odjezdu, ale jak to zjistím, hned Vám zavolám". Klap. Tý, tý, tý, položila to ona. Ideologicky měla převahu.

Dělal jsem ten den půl hodiny přesčas. Soudružka tajemnice taky. Já čekal na telefonát a ona o půlhodinu později odjela z Kraje.

Karel Jemelka, 2016

Telefon. "Víte, soudruhu Jemelko, MDŽ vzniklo na základě oprávněné stávky Amerických švadlenek. Na oslavu onoho dne, stávka Amerických žen, dělnic a švadlen byl onen den stanoven oslavou žen, dělnic trpících, vykořisťovaných, dřících pro kapitalismus.....byl tento den uznán jako svátek pracujících žen. Zmatené leč "pravdivé". Hned jsem měl dopsáno.

Malinko odbočím. Pár let zpátky.

Už jsem jezdil autobusem do šesté třídy na Měšťanku do Přerova. Jsa ovlivněn a zmaten (nebylo mi dvanáct) tedy rok 1967 jsem mámě koupil kytičku sněženek k MDŽ. Od babky u nádraží. Dohrnul jsem se domů a cpal mámě onu kytičku s tím, že jako: "Mami, já Ti přeju.... ". A máma stála, nevěřícně, vzala si kytku, přičichla. Zkoukla mě znovu, přitáhla si židli, sednula, položila kytku na stůl, uchmatnula mě a dala si mě na klín. Vzala kytku, přičichla, dala přičichnout i mi. Sundala mě z klína a "Podej ze šicího stroje nit a nůžky". Rozstříhla nit, co držela kytku pohromadě a rozdělila sněženky na dvě kytky. Podal jsem vázičku s vodou. Jednu půlkytku si do ní dala, druhou nechala na stole.

Znovu jsem skončil na klíně. "Víš, jak každou druhou květnovou neděli jezdíme k babičce? Něco upeču a k tomu kyticí? Víš, tak to mají mámy svátek. Babička je moje máma, a já zase tvoje. Děkujeme tak za život, péči, výchovu, za starosti i lásku. Mámy si to zaslouží. Uvidíš časem sám. Tady tu druhou kytku dáš tetě Maří. Ona asi děti už nikdy mít nebude, ale ženská je. Echtovní. Má tě ráda jako svého. A uvidíš v životě sám, jak ženskou vždy kytka potěší". (Teta Maří, tátova sestra se opravdu nikdy nevдалa. Děti neměla. V mládí se zamilovala do pana Hodoně a ten nic o její lásce netuše jako mladík vycestoval do Ameriky. A Maří mu byla do smrti věrná).

Sundala mě z klína. "Tak a teď se běž učit, ať z tebe v životě něco je. Rozumbrado". A plácla mě po prdeli. To se sakra dnes už nesmí. "Víš, Karli, já mám nejradši Konvalinky". A měla tak divně lesklé oči. Tu kytičku konvalinek pak vždy měla, bez ohledu na svátek. Záleželo kdy začaly kvést. I na hrobě. A bude ji mít, pokud je budu schopen natrhat a do kytičky svázat. Byla a je to moje máma. Nafurt.

A znovu odbočím. Starým fórem:

Sedí lord u šálku čaje v knihovně, kouří doutník.

"Jamesi, co je to venku před domem za kravál"?

"Víte, My Lorde, na ulici právě probíhá Gay Pride".

"Co je to Jamesi Gay Pride"?

"Víte, My Lorde, to teplí a lesbičky demonstrují za svá práva."

"Někdo, Jamesi bere teplým a lesbám jejich práva"?

"Nebere, My Lorde".

"Tak proč, Jamesi dělají takový to kravál"?

"Protože jsou to My Lorde Buzeranti".

Tak, a co teď s tím? Slavím, slavíš, slavíme.

"Čím halasněji slavíme, tím

halasněji dáváme najevo svou ideologii nalevo".

Pokus o citát?

Nee, já Svátek Matek slavím v tichosti. Přinesu mámě na hrob kytičku konvalinek. Nemám potřebu se ožrat jak carský oficír protože si Němka, Klára Zetkinová, komunistka, na sletu jakési internacionály umanula oslavit ženu jako nositelku levicové ideologie, když ty švadlenky. A nemám ani potřebu hulákat po ulici, poskakovat s holou prdelí, protože já chlap protestuji proti biologickému faktu, že nemohu mít potomka s chlapem.

Slavte si co chcete. Ale dejte mi pokoj. Neotravujte mě svou hlouposťí.

Nacistického kata, který zaživa upálil 24 Čechů, kryla StB

Autor: ČTK blesk

Některé pasekářské osady na Valašsku se v posledních letech druhé světové války staly útočištěm partyzánského hnutí. Když už se ale válka chýlila ke konci, mezi partyzány u Vizovic se dostali zrádci a konfidenti gestapa. Nacisté se osadníkům krutě pomstili. Před 70 lety, 19. dubna 1945, zaživa upálili či zastřelili v osadě Ploština 24 lidí. Další tři osoby poté popravili, jednoho člověka umučili při výslechu. Akci provedla zvláštní jednotka SS Josef pod vedením dvou českých Němců, Waltera Pawlofského a Kurta Wernera Tuttera. Ani jeden z nich nebyl za valašské masakry potrestán, Tutter se stal dokonce v 50. letech spolupracovníkem komunistické StB v západním Německu.

Od listopadu 1944 operovala ve Vizovických vrších brigáda partyzánů Jana Žižky, která se různými záškodnickými akcemi snažila podkopat nacistické úsilí o prodloužení moci nad okupovanými českými zeměmi. Pasekáři poskytovali partyzánům materiální vybavení i přístřeší, někteří jim také pomáhali při akcích. Mezi partyzány v Ploštině ale pronikli zaplacení konfidenti Oldřich Baťa a František Machů, kteří předali informace o činnosti oddílu i pomoci místních obyvatel zlínskému gestapu.

Prologem k vraždění v Ploštině bylo postřelení pětičlenné rodiny mlynáře Juříčka 3. dubna 1945, den po Velikonocích, v Leskovci mezi Vsetínem a Valašskou Polankou. Rodina totiž poskytovala v mlýně tajné útočiště raněným partyzánům, z nichž dva také při přestřelce s nacisty zahynuli. A 16. dubna zabili nacisté tři lidi v opuštěných pasekách nedaleko silnice z Loučky do Vizovic.

Nacisté speciální protipartyzánské jednotky SS se pak ve čtvrtek 19. dubna 1945 v Ploštině opíjeli, rabovali a zapalovali. Po skupinkách vháněli zbité lidi do ohně a zezadu do nich stříleli. Přezít dokázal jediný muž, Jan Machů, který stačil z hořícího domu vyskočit oknem. Další vypálené vesnice

Podobný osud jako Ploštinu potkal 23. dubna i další valašskou obec Prlov: Němci se opět opíjeli, opékali sele a zapalovali chalupy. Na konci dne zde bylo 21 mrtvých od 17 do 56 let a osm vypálených stavení. Poslední nacistickou trestnou akcí v předvečer osvobození Valaška bylo vypálení osady Vařákovy paseky nad Lačnovem v noci na 3. května 1945. Zabití byli čtyři lidé, vypáleno bylo osm chalup z deseti.

Za valašské masakry byli odpovědní zejména velitel vizovické posádky SS nadporučík a kriminální komisař Erich Wienecke, velitel jednotky Josef nadporučík Pawlofski a jeho zástupce, praporčík Tutter. Tato jednotka SS za sebou zanechala v letech 1944-1945 několik vypálených osad, desítky mrtvých partyzánů a civilistů (na Slovensku bylo zaznamenáno 44 vražd, v českých zemích 48 vražd partyzánů a civilistů).

Pawlofski, který se narodil v roce 1913 v Horním Benešově v někdejších Sudetech, vystudoval v Praze filozofii a působil jako učitel. Právě on zřejmě spolu vypracoval plán útoku na osadu. Nikdy nebyl potrestán a pokojně dožil v Mnichově.

Rodák z Prahy Tutter (narozen 1909), který údajně uměl sedm jazyků včetně češtiny, hebrejštiny a ruštiny, pracoval před válkou jako inženýr, zároveň ale patřil k předním funkcionářům Sudetoněmecké strany v Praze. Za války působil jako člen nacistické vojenské rozvědky Abwehr na Balkáně, v Turecku či na Kavkaze. V roce 1944 byl převelen do Vídně a pak na Slovensko, kde bojoval proti partyzánům.

Podle svědků se jeho výsledchy vyznačovaly velkou surovostí, "obviněným" prý často zapálil dům a přinutil je do něj naskákat. S postupem fronty se pak Tutter přesunul na Valašsko a pak do Prahy, odkud byl v roce 1945 vysídlen do Bavorska.

Po válce Tutter utajil své působení v jednotce Josef, v roce 1948 byl v Bratislavě odsouzen za kolaboraci na šest let. V roce 1954 jej získala pro spolupráci československá komunistická StB a vyslala jej jako agenta pod krycím jménem Konrad II. zpět do západního Německa. V roce 1962 sice vyšla Tutterova minulost najevo, o čtyři roky později byl obviněn, ale trestní stíhání bylo záhy přerušeno. Tutter zemřel v roce 1983 v bavorském Kötzingu jako vážený občan.

NOVINY –. Z českého tisku a od krajanů ze světa

"Na případu Tutter mě nejvíce zaujal fakt, že komunistický režim, který navenek velmi razantně vystupoval proti nacismu a pořádal okázalé slavnosti s protinacistickým zaměřením, shodou okolností právě na Ploštině dokázal skutečně pachatele krýt. Ukazuje to velmi názorně rozpor mezi slovy a činy," řekl jednou k ploštinskému masakru novinář Luděk Navara, autor knihy Smrt si říká Tutter.

Židovský příklad

aneb Tři scénáře příštího vývoje

Luděk Frýbort

Všechny národy stvořil Alláh, ale židy Satan. (arabské přísloví)

Sám nevím, jestli bych našel odvahu vystěhovat se do Izraele, být židem. Nebo spíš, teď v kmetském věku už bych to nějak doklepal, kde jsem, ale kdyby mi bylo tak mezi třicítkou a čtyřicítkou, žil například v Paříži a chtěl si uchovat židovskou víru a životní způsob... Arabové mohou prohrát sedmasedmdesát válek s Izraelem a až na tu blamáž se pro ně dohromady nic nezmění; pro Izrael by jediné selhání, jediná prohra znamenala katastrofu, před níž by zbledla i jména Treblinka a Osvětim. Přesto se vystěhovalctví z Francie do Izraele v porovnání s předchozím rokem zečtyřnásobilo; to už musí být sakramentský pocit bezmoci, rezignace, ponechání v bryndě spoluobčany i státní moci, bere-li člověk na sebe tak nejistý úděl. Noviny, to se ví,

hned spustily lamento – v Evropě se znovu vzmáhá antisemitismus! Houbeles se vzmáhá, tak pravím. Vzmáhával se, ale působením jistých historických okolností jej ubylo znamenitě; přiboudlá hlavička, v níž doposud straši židožroutské sentimenty, se tu a tam vyskytne, ale v početním poměru ku zbytku veřejnosti asi jako podivínů domnívajících se, že střevní potíže lze léčit zaklínáním. Nikoliv, pro tento relikt časů minulých francouzští a jiní židé do země předků neodcházejí, je jiná, aktuálnější příčina. Ti, pro něž se pařížský žid rozpakuje vyjít na ulici s jarmulkou na hlavě, navštívit košer řeznictví nebo židovskou kavárnu, nejsou poslední z vymírajícího druhu evropského antisemitismu, nýbrž povýtce muslimové, pro něž je každý žid ze zásady zlý, zlý už od narození a hodný opovržení, když už ničeho horšího. Ostatně nejen ve Francii. Zeptejte se kteréhokoliv muslima v kterékoli zemi, co si myslí o židech, a počkejte si na odpověď.

Mohu v té věci posloužit příklady z vlastní zkušenosti. Cesta z Ammánu, hlavního města království jordánského do přímořské Aqaby je dlouhá a únavná, i vyhrne se v půli té vzdálenosti cestující veřejnost z autobusu, aby si zakouřila a poseděla u čaje. Posadím se také k takovému dobráckému, postaršímu strejdovi, jenž zjistiv ve mně cizince se vyptává, odkudpak že jsem. „Almáníja,“ odpovím. „Ah,“ zajásal ten muž, „Germany! Germany good! Hitler good!“ Netřeba dlouze rozvádět, proč je až podnes pro naprosto převážnou část muslimstva (ta druhá sotva ví, kdo ten pán byl) Hitler good: protože tak ukázkově zatočil se židy; a pokud k němu mají přece jisté výhrady, tedy že své zbožné dílo nedokončil. To oni by dokončili, kdyby Alláh ukázal příležitost. Jindy zase, to už v Libanonu, se bavím s bystrým, inteligentním a nad průměr vzdělaným mládencem, na rozdíl od jordánského strejdy hovořícím vemi obstojně anglicky. „Nejsou dobré a zlé národy,“ dovozují, když debata došla až sem, „jsou jen dobří a zlí lidé v každém národě.“ Tomu naprosto nebyl ochoten rozumět. Je jeden od přírody zlý národ, ne že ne. Židi. Židáci, říkávalo se u nás za pradědečků, než je to přešlo. Muslima to nepřejde. Proč?

Muslim by asi odpověděl, že pro nevýslovné utrpení palestinského lidu, ježž židé tenkrát před sedmdesáti lety vyhnali z domovů. Tvzení ne zrovna přesné; židé nikoho nevyháněli, to spíš radikální imámové sami vyzývali palestinské Araby k odchodu ze země slibující, že nepotrvá dlouho a vrátí se s vítěznými armádami zpět. Vítězné armády však dostaly nařezáno a potomci vystěhovalců dodnes dřepí v uprchlických táborech; potomci těch však, kdož odolali vábení imámů, jsou dnes relativně spokojenými izraelskými občany, nebo by přinejmenším své izraelské pasy za irácké či jiné takové nevyměnili. Ne, to samo by k nenávisti tak vytrvalé nestačilo, ostatně máme ve své blízkosti také potomky jakýchsi vyhnanců, že ano. Nedřepí však ještě v třetí a čtvrté generaci v utečeneckých lágrech, nýbrž se plně a úspěšně integrovali v hostitelské zemi; a nenávisť vůči nám Čechům si také žádnou nepěstují, jak sám mohu potvrdit, maje dost takových ve svém okolí i ve vlastním vyženěném příbuzenstvu. Ne, v tom to není. V čem ale, u vousu Prorokova?

Pánta chorei kai oudén ménei, učil Platón, vše plyne a nic nezůstává stát. V zásadě ano, slovatný filosofe, leda s jedinou výjimkou. Islám neplyne, ani plynout nemůže a

nesmí; zůstává takovým, jakým byl v časech Muhammadových, dokonalý, věčný a dál už nezměnitelný, kdyby takovým přestal být, nebyl by to islám. V časech Muhammadových také hledejme původ neutuchající nevraživosti muslimstva vůči židům. Rozevřeme svatou knihu Al Qurán[1] (korán) a vizme. Zpočátku se Prorok k židům staví s jistou obdivnou úctou; spolu s křesťany je zve vlastníky písma (tóry a evangelií). Korán k tomu praví súrou Pavouk, verš 45: Nepři se s vlastníky písma, leda způsobem nejvhodnějším – a pouze s těmi z nich, kdož nespravedliví jsou. A rcete: „Uvěřili jsme v to, co bylo sesláno nám, i v to, co bylo sesláno vám, a náš Bůh i váš Bůh jedno jsou. Přesídlením z Mekky do Medíny se Muhammadův postoj začíná měnit. Z uprchlíka se stává vládce, je rozkazovačný a netrpělivý, přesto však ještě židy ujišťuje, že po zaplacení zvláštní daně budou požívat jeho přízně a ochrany: nemusí mít strach a nebudou zarmoucení (súra Postřený stůl, verš 69). Když ale medínští židé ani po třech letech nebyli ochotni uznat ho za Proroka, zřící se svého židovství a přijmout islám, povýšenou blahosklonnost vystřídalo ohledu neznající nepřátelství. Židovské kmeny Qainuqa a Nadir dal Muhammad zbavit majetku a vyhnat; třetí kmen medínských židů, Quraiza, mu pil krev nejvíc a také to odskákal nejhůř: ženy a děti dal prodat do otroctví a muže veřejně postínat na tržišti. Odrazem té proměny je verš 56. súry Prostřeného stolu: Vy, kteří věříte! Neberte si židy ani křesťany jako přátele, neboť oni jsou si přáteli jedni druhým. Kdokoliv z vás se s nimi přáteli, ten stane se jedním z nich a Bůh věru nepovede lid nespravedlivý. Ještě o něco ostřeji verš 82. téže súry: Věřu zjistíš, že lidé, kteří jsou největšími nepřáteli věřících, jsou židé a ti, kdo k Bohu přidružují (míněni jsou křesťané, přidružující k Bohu navíc Syna a Ducha svatého). I jest patrnó, že navzdory zásadní neměnnosti islámu se jakýsi vývoj přece udál, ale jen v Muhammadově vztahu k oběma zmíněným věroukám: od počáteční úctyplné tolerance k nesmiřitelné zášti. A už to tak zůstalo až do dnů současných, ledaže s občasnými výkyvy mezi nadřazenou pohrdavostí a vražednou nenávistí, jak jsme toho svědky právě nyní.

Zbývá ještě určit, jaké stanovisko k tomu máme zaujmout my, křížáci a sionisté, kteří také snad máme nějaký vlastní zájem. O sionisty bych – aspoň prozatím – velký strach neměl; mají dosti síly vojenské i morální, aby uhájili svůj ostrůvek občanské svobody a demokratického řádu v nepřátelském obklíčení. S námi západními křížáky je to už nahnutější. Samým porozuměním a samými všelidskými ohledy jsme se vmanévrovali do situace, z něž vede jen dvojí cesta: k pořádnému mazci, jelikož co je zameteno pod koberec, není vyřešeno, nebo... no, k osudu židovského kmene Quraiza snad bohdá ne, ale k postavení podřízené, na dobré vůli vítězově závislé menšiny dozajista, má-li jít vývoj přinejmenším v Evropě stejným tempem dál. Co s tím? Je ještě nějaké co s tím?

Snad by bylo: nechat povinných frází a poučit se na židovském příkladě. Jsou v muslimské jednotě všelijaké trhliny, nesnášejí se sunité s ší ity, saláfisté se súfisty a vůbec kdekdo s kdekým, jen v zášti k židovskému plemeni jsou si všichni jednosvorní. Můžeme věřit, že v poměru k nám, křesťanským křížákům, je tomu naprosto, ale naprosto jinak, jak jsme ze všech stran ujišťováni? Že jacísi džihádisté, když vtrhnou do nějaké kavárny či redakce a postřílejí, kdo jim přijde do rány, jsou šílenci, nemající nic společného s náboženstvím islámu, jak vzápětí po masakru v redakci Charlie Hebdo uklidňoval vzbuřené vlny veřejného mínění prezident François Hollande a po něm veškerá politicko-intelektuální elita Evropy? Ponechme stranou otázku, zda ti, co takové věci říkají a píší, svému tvrzení také věří, nebo je to povinná úlitba božstvům politické korektnosti, a pokusme se odhadnout další vývoj. Prorocké brejle nemá v šupleti nikdo, i když se ledakdo tváří, že ano, ale trocha historické paměti také postačí; a hovoří o tom, že vývoj se může vydat mnoha cestíčkami, zřídka kdy ale kam ukazovaly optimistické předpovědi.

Jest optimismus opiem bláznů; rozumný člověk uváží všechny myslitelné alternativy a pro jistotu přidá ještě jednu nemyslitelnou. Tudíž: jaké mohou být alternativy civilizačního zápolení v bližší i vzdálenější budoucnosti? To totiž veřejné debatě chybí: řeší či spíš zehlí průšvihy právě přítomného času; co se bude dít a v čem bude žít naše potomstvo za dvacet, padesát či sto let, jaksi nikoho nezajímá. Přistupme tedy k uvážení vývojových alternativ i z tohoto nikoli zanedbatelného hlediska.

1. Vražedný fanatismus v zemích islámského Východu se vyčerpá a pomine. Situace se uklidní, tamní lidé už nebudou mít proč zaplavovat Evropu uprchlickými proudy. Ti, kteří už na její půdu vstoupili, se nejpозději v druhé generaci integrují, stanou se loajálními občany svých hostitelských zemí, naučivše se jejich jazyk a získavše potřebnou kvalifikaci budou vítaným omlazením stárnoucí evropské populace, čím jest mimo jiné vyřešena otázka důchodů.

Svou islámskou víru si ponechají, avšak smírnou, tolerantní, všeho násilnictví prostou. Znepokojivý nárůst muslimské složky obyvatelstva se v podmínkách svobody a blahobytu samovolně zastaví, i netřeba se báti nějakého Islámského státu na půdě Evropy, jak jím strašil nebožtík Kaddáfí. Sám bych se za takový scénář modlil, co by má hříšná duše stačila, obávám se však, že jí budoucnost nevyhoví; i postupme k náhradní alternativě.

2. Podíl muslimů v evropské populaci poroste i nadále, až někdy mezi lety 2050-2070 překročí hranici padesáti procent a z menšiny se stane většina. Což však nebude žádná pohroma, jelikož hrany mezikulturního střetu se mezitím obrousí, obě složky obyvatelstva si na sebe zvyknou a poznají výhody vzájemné spolupráce, jako je tomu v dnešní (psst, huby pochybovačné) Jihoafrické republice. Politická moc ovšemže bude v rukou muslimské většiny, to v demokracii jinak nejde, autochtonní menšině však zůstane dostatek moci hospodářské, již bude užívat k oboustrannému prospěchu. Turbany, hidžáby, nikáby a jiné textilní doplňky jí nikdo vnucovat nebude, svoboda projevu zaručena. I za takovýto scénář bych se ještě modlil, byť i ne tak horoucně.

3. Až k padesátiprocentní hranici platí alternativa č. 2, poté se scénář radikálně mění. Autochtonní menšina může mluvit o štestí, bude-li jí dopřáno bezprávné postavení tzv. dhimmí, jež smí ve vši tichosti a pokoře existovat a zaměstnávat se podřadnějšími řemesly, pokud v ničem nepřekáží zájmům a právním předpisům vládnoucí většiny. Přestoupit na islám je ovšem radno a výhodno. To ještě v lepším případě; vyloučit nelze ani o něco příkřejší zacházení s nevěřícími, jakého jsme svědky v Sýrii a na jiných bojištích svaté války. Tím spíš, povede-li likvidace jinokulturních menšin k zaostání, úpadku a nakonec k rozkladu politických i hospodářských struktur. Ze samé podstaty své víry nemůže, nesmí muslim připustit, že chyba je na jeho straně, to by připustil, že chyboval Bůh; i hledá Satana, který za všechno může, až ho najde. I nezbyvá než se modlit, ale na některé věci, obávám se, je sám Alláh krátký.

Ponechávám na vybranou váženému čtenáři, kterou z naznačených alternativ pokládá za pravděpodobnější, přičemž je navíc třeba vzít v úvahu celou škálu přechodů, kliček a odboček, jaké mívá v zásobě škodolibý osud. Jen o jedno bych prosil: mluvmе o alternativách, nikoli o možnosti jediné, vše ostatní vylučující. Ničemu se dějiny tak rády nevyšklebují jako nepochybným jistotám. Trocha skepse neuškodí; co tak vím ze zkušenosti svého dosti už dlouhého života i z vyprávění pamětníků, spíš než plánované, s jásotem a prapory máváním očekávané úspěchy se vždy nakonec dostavil průsvih, všech průsvihů futurál. Což ostatně, obtížno si nevšimnout, platí zvýšenou mírou pro stav dnešní; stačí si vzpomenout, jak dopadla všeliká s jásotem vítaná arabská jara, není-liž pravda. Netěšme se blahými vidinami, budoucnost nepáchne ničím kalým, jest radno připravit se na možnost nejhorší a nemyslitelnou. Nedostaví-li se, můžeme být rádi; dostaví-li se, nebudeme koukat celí vyjevení a snad i najdeme vůli k odporu. Bude-li ovšem ještě co platný. Jako vždy, lépe jest malérům předcházeti než pozdě bychů honiti, ale vyprávěj to optimistům ze zásady i z ideologické zabeďněnosti.

Střílí se, vraždí se v Paříži i jinde, v zahradě Alláhově se krky podřezávají, památky mnoha tisíciletí se co neislámské se zemí srovnávají, čím dál obtížnější je tvrdit, že násilný islamismus nemá vůbec, ale vůůůbec nic společného s islámem. Nestačím se divit smělosti těch, kdož tak mluví a píší, přičemž z jejich písemných projevů je znát, že co živi byli, půl stránky koránu si přelouskat je nenapadlo. Mělo by být samozřejmé, ale jaksi není: v první řadě buďtež slyšení ti, kteří se v daném problému na základě poctivého studia orientují, až po nich, pakli vůbec ti, kteří se jen něčeho domýšlejí nebo si problém nakroutili tak, aby výsledek souzněl s jejich iluzorními představami. Připouštím, že korán není zrovna zábavné čtení; rovněž chci už předem čelit výtkám, že v tomto článku uvedené citace jsou vytržené z kontextu. Korán, kniha tak chaotická, z navzájem nesouvisejících útržků sešitá, do hloubky nejdoucí, leda v hrozbách mukami pekelnými těm, kdož neuvěřili, a v poněkud dětinském líčení ráje, pouze pro pány ovšem... kdo v ní najde nějaký kontext, zaslouží si vyznamenat řádem Sherlocka Holmese. Učit'sja, učit'sja, učit'sja, jak to říkal ten, jak on se honem... pak teprve kázat, vzácní pánové!

Na závěr pokládám za potřebné vysvětlit, proč navzdory současnému obyčeji píší slovo „žid“ s malým počátečním písmenem. Pamatuji totiž poválečný čas, kdy se psalo slovo „němec“ s malým písmenem co výraz pohrdání, dnes naopak se sluší psát „Žid“ s velkou počáteční literou co

výraz jakési úcty. Jiní národově si pravopis tak superkorektně nepřiopravili, i nevím, zda je to obrazem české duše, dle okolností tu pohrdavě, tu hledící se přišmajchlovat, ale v každém případě je to mluvnický nesmysl. Jak se pamatuji ze školy, píší se s velkým písmenem jména národů a zeměpisných útvarů, s malým pak kulturních a náboženských skupin, jakož i ras lidských. Po světě roztroušení, ve svých zemích dokonale integrování židé spadají do kategorie kulturních a náboženských skupin (malé ž), teprve vytvořením státu Izrael se po dvoutisícileté přestávce stávají opět národem; pak ale píšeme Izraelci (s velkým I). Chceme-li už nějak vzdát čest židovskému lidu, vezmeme si příklad z neuvěřitelné odolnosti, s níž po dva tisíce let vzdoroval útlaku a pohrdání, i neústupné statečnosti, s níž židovský stát vzdoruje na jedné straně pokusům svých nepřátel dokončit, co nestačil nekňuba Hitler, na druhé západním krasoduchům, doporučujícím ze zápečí svých fakult a redakcí filosoficky vybroušenými, vysoce etickými slovy izraelským židům sebevraždu.

Neodpovídej bláznu podlé bláznovství jeho, abys i ty nebyl jemu podoben, praví král Šalomoun knihou Přísloví, což platí jak vytesané v žulu i v tomto případě.

Luděk Frýbort Hannover, 9. března 2015

[1] Arabskou hlásku Q čtème jako hluboké hrdelní K, tedy nikoli Kv

Mlýnská trocha (4)

Stanislav Moc NevPes

Minule jsem se pokusil popsat rozdíl mezi levicovým a pravicovým intelektuálem, tedy jak jej vidím já. Opomněl jsem se v tom popisu zmínit o antisemitismu, který oba typy rozděluje pomalu více než politika. Levicoví intelektuálové fandí arabským Palestincům a pravicoví intelektuálové převážně hebrejským Izraelcům. Proč tomu tak je, není nijaká záhada, ale mnohem zajímavější je, že ještě celkem nedávno (před příchodem Hitlera) se oba typy ve svém antisemitismu shodovaly. Tedy většinou, byly samozřejmě výjimky jako náš první prezident T.G. Masaryk.

Židé v Evropě byli po staletí diskriminováni a jejich aktivita omezována. Přesto, nebo právě proto, se vždy dokázali ekonomicky vyšvihnout nad standard či nad průměr společnosti, v které žili. Dosahovali toho pomocí dvou metod. První byla ve výuce jejich dětí. Věnovali vzdělání svých potomků mnohem více energie i peněz než většinová společnost a protože nesměli vlastnit půdu, vrhali se na řemesla, bankovnictví a jiná odvětví jako lékařství a na vědu, když se tato popelka vzdělání konečně oprostila od církve.

Druhou metodou bylo držení při sobě a podpora všech, kteří patřili do židovské obce. Nebudu zde rozebírat, jak to chodilo, stačí, když řeknu, že tato podpora „svých“ byla pociťována většinovou společností jako nepřátelská. Všude tam, kde byl židovský vliv nejcitelnější. Tedy v bankovnictví, ve zlatnictví, v justici a obchodu všeobecně, kde bylo Židů nejvíce. Kupříkladu v předválečném Berlíně bylo (přibližně) 4000 právníků, z toho 3600 židovského vyznání. To samé ve zlatnickém řemesle. Dostat se mezi tuto „kastu“ vyučenému tovarišovi nežidovského původu nebylo lehké. Židé preferovali svoje lidi a pustili mezi sebe, jen koho museli. Odtud pramenila nenávist a závist ke všemu židovskému, které využil Hitler. Nutno dodat, že ta závist nebyla oprávněná. Židé nedělali nic, co by dnes nedělaly všechny etnické skupiny, které žijí v diaspoře a mohou svým vzděláním konkurovat většinové společnosti.

Idealistická (nežidovská) intelektuální mládež, která vycházela ze vzdělávacích institucí, byla na tohle značně citlivá. Byla plna ideálů ze škol i z mládí, z pohádek svého dětství, kde všichni dobří lidé pomáhají jeden druhému a kde ti zlí jsou většinou ti bohatí a mocní. Neabsolvovala žádnou zkoušku dospělosti, žádnou Bar micva, která by jimi zatřásla v pravý čas a připravila je na život dospělých, kde vše je jinak než v pohádkách, a to i když dobro vítězí. Život sám pak s mladými zatřásl a většinou bolestně. Z těch, kteří se z toho poučili, se stali pravičáci a z těch nepoučených se stali zavilí levičáci.

Hitler i Stalin byli levičáci. Hitler více idealistický, ale také více nenávistný než pragmatický Stalin. Stalin svou nenávist vůči nepřátelům, ať už opravdovým nebo domnělým, dokázal kontrolovat. Hitlera kontrolovala jeho nenávist. Se svým programem národního socialismu jen pro „vyvolenou“ rasu se automaticky odřízl od všech levicových i pravicových intelektuálů jiných národností. Stalin naopak využil marxistických ideálů a pohádek o boji tříd ku svému prospěchu. Pohádka o boji tříd náramně levicově orientovaným intelektuálům vyhovovala a dodnes

vyhovuje. I když... už to po všech těch odhalených průšvihcích s miliony mrtvých a odsouzených k otrocké dřině v gulazích všech států „socialistického tábora míru a přátelství“, není ono. Zbyla jen zapšklá nenávist k sionistům a buržoasii vůbec. Nejvíce ovšem k buržoasii ve vlastních řadách, aniž by si ale intelektuální levice lámala hlavu tím, že její postavení ve společnosti je v podstatě buržoazní také. Buržousti jsme ovšem všichni. Jak ti, kteří chtějí stát na vlastních nohách, tak i ti, komu naopak intelektuální postavení ve společnosti (university a státní instituce) ty jistoty přináší. Právce dobře ví, že jistoty inteligence a intelektálů jsou zaručeny jen tehdy, když těch, kteří se o sebe chtějí a umí postarat, je víc než těch, co ty jistoty vymáhají.

Dnešní situace v zemích Západu (počítej se k nim, kdo chceš!) je taková, že naši volení vůdcové se rekrutují převážně z řad levicových a pravicových intelektuálů, když pomínu různé ty okrajově zájmové skupiny, které občas zazáří. Momentálně třeba zelení, před nimi to byli liberálové a demokraté různých odstínů a do budoucna to budou vyznavači islámu. Ti už dnes ovlivňují politiku Západu i přesto, že jejich počet není ještě hrozbou, jen předzvěstí, co by mohlo být, pokud naši volení vůdcové nenaleznou odvahu hájit svou kulturu razantněji než dosud. A oni ji nenaleznou. protože výchova naší mladé generace k hrdinství nevede. Ona už nevede vlastně k ničemu. Celý vzdělávací systém se během dvou generací přerodil ve vzdělávací průmysl, jehož hlavním úkolem je na sebe vydělat a dobře uživit ty, kteří v něm pracují. Úroveň vzdělání se proto snižuje, aby systém dokázal „vyrobit“ co nejvíce lidí s diplomem. Na druhou stranu se neustále mění metody výuky, což bohužel není výrazem neustálého zlepšování těch metod, ale povětšinou snahou vzdělávacích byrokratů na sebe upozornit, udělat si jméno..

Nechci se touto kritikou dotknout exaktních věd, které ještě stále produkují dobré a vynikající inženýry, lékaře, chemiky, fyziky či matematiky, ale o zbytku se dá s trochou nadsázky říci, že... produkuje odborníky v oboru rétoriky, již jsou ale neumětely ve všem praktickém. Jenže právě z těch se dnes rekrutují budoucí vůdcové politických stran a vedoucí politická třída národa všeobecně. Když pak tito vynikající kecálisté začnou praktikovat politiku korektnosti jak v pohádkách pro děti, aniž by chtěli či snad i mohli(!) dohlédnout důsledků svých dětinských představ, jsme tam, kde dnes jsme.

Islám je rostoucí bouře, na kterou nejsme dobře připraveni, protože ji naši vůdcové nechťejí vidět. Volební potenciál islámských voličů v západních zemích nejen roste, ale svou jednotou hlasování “in block“ je lákadlem pro všechny levicové partaje, protože volí právě je. Volí je ovšem jen proto, že tyto partaje dodržují daný stav politické korektnosti, který islámským voličům vyloženě nadřzuje. Zatímco ultrapravicoví voliči, kteří vidí zcela správně růst islámu na Západě jako ohrožení naší kultury a jsou označováni jako fašisté a zlo, proti kterému nutno zasahovat, na straně islamistů stejné či podobné výstřelky jsou nejen tolerovány či bagatelizovány, ale naopak omlouvány. Kdyby se na Západě vynořil nábožensko-politický proud domácího ražení, jehož svatá kniha by vyzývala k zabíjení všech, kteří nejsou zajedno s jeho vírou... kdyby ten proud veřejně hlásal, že nevěřící je třeba obelhávat a zabíjet... eh, proti takovému by levicoví korektníci tvrdě zasáhli. Jenže takový proud tu dnes je, ale není domácího ražení, nýbrž cizího importu a jmenuje se islám. Proč tedy politicky odpovědné kruhy, které naší civilizaci momentálně vládnou, nezasáhnou?

Odpověď je jednoduchá. Bojí se, až serou, a nevědí, co a jak udělat, protože si zvykli rozhodovat a vést bez osobní zodpovědnosti. Usurpují si všechny výhody svého postavení, ale nechťejí ani slyšet o tom, že to postavení je jen pro ty, kteří se nebojí vést a nést za to riziko. Riziko vlastní kůže, které s takovou funkcí jde ruku v ruce se všemi výhodami.

Přes všečen pesimismus, který jsem zde v momentálním vývoji dnešní západní kultury nastínil, si nemyslím, že ta kultura je odsouzena k podrobení nebo dokonce k zániku, jak prorokují mnozí, kteří vidí vývoj mnohem pesimističtější než já. Naopak si myslím, že nadcházející „střet kultur“ tu naši oživí od všech úpadkových jevů. Ba dokonce si troufnu zavěstit, že to ty kultury sblíží. Tak jako podobný střet v minulosti sblížil tu naši a kultury asiatské, které dnes povětšinou patří k nám, ke kulturnímu Západu, tak i islám si prodělá svůj vývoj, který ho zmodernizuje. Může na chvíli dojít k útlumu vývoje, k výstřelkům, ba i válkám, ale celkový trend musí vést ke kulturní jednotě nově vznikající celosvětové společnosti. Není jiné cesty! Jenže o tom se rozpovídám příště.

Message FROM LABOR party.

190,000 PENSIONERS WILL HAVE THEIR PENSION CUT

The Department of Social Services today confirmed at Senate Estimates that 190,000 pensioners will have their pension cut as a result of Malcolm Turnbull’s plan to limit overseas travel for Australian pensioners.

This is the latest Liberal attack on Australian pensioners. This time, migrant pensioners will be hit the hardest.

Currently, pensioners can stay overseas for 26 weeks and receive their full pension. Following that time, the pension is reduced to a rate that depends on the number of years they have worked in Australia.

Under the Turnbull Government’s changes, from 1 January 2017 pensioners will have their pension cut after just six weeks.

This cut will hurt pensioners from overseas who want to return to their country of origin to visit their family and loved ones.

First the Liberal’s tried to cut the indexation of the pension. Then they cut the assets test – a cut that will leave 330,000 pensioners worse off.

Now they want to cut the pension to 190,000 migrant pensioners.

Mr Turnbull and the Liberals still want to increase the pension age to 70.

The Liberals have been relentless in their attack on Australian pensioners.

Only Labor will stand up for pensioners, because only Labor puts people first.

THURSDAY, 11 FEBRUARY 2016

The Clinton Foundation is "organized crime" at its finest.

Recently, Charles Krauthammer alluded that he had no doubt some of the 30k emails Hillary deleted from her private e-mail server very likely had references to the Clinton Foundation, which would be illegal and a conflict of interest.

Here is a good, concise summary of how the Clinton Foundation works as a tax free international money laundering scheme. It may eventually prove to be the largest political criminal enterprise in U.S. history.

This is a textbook case on how you hide foreign money sent to you and repackage it to be used for your own purposes. All tax free.

Here's how it works:

- 1. You create a separate foreign "charity." In this case, the Clintons set it up in Canada.
- 2. Foreign oligarchs and governments, then donate to this Canadian charity. In this case, over 1,000 did -- contributing mega millions. I'm sure they did this out of the goodness of their hearts, and expected nothing in return. (Imagine Putin's buddies waking up one morning and just deciding to send untold millions to a Canadian charity).
- 3. The Canadian charity then bundles these separate donations and makes a massive donation to the Clinton Foundation.
- 4. The Clinton Foundation and the cooperating Canadian charity claim Canadian law prohibits the identification of individual donors.
- 5. The Clinton Foundation then "spends" some of this money for legitimate good works programs. Unfortunately, experts believe this is on the order of 10%. Much of the balance goes to enrich the Clintons, pay salaries to untold numbers of hangers on, and fund lavish travel, etc. Again, virtually all tax free, which means you and I are subsidizing it.
- 6. The Clinton Foundation, with access to the world's best accountants, somehow fails to report much of this on their tax filings. They discover these "clerical errors" and begin the process of re-filing 5 years of tax returns.

7. Net result -- foreign money goes into the Clinton's pockets tax free and untraceable back to the original donor.

This is the textbook definition of money laundering.

Oh, by the way, the Canadian "charity" includes as a principal one Frank Giustra. Google him. He is the guy who was central to the formation of Uranium One, the Canadian company that somehow acquired massive U.S. uranium interests and then sold them to an organization controlled by Russia. This transaction required U.S. State Department approval, and guess who was Secretary of State when the approval was granted.

As an aside, imagine how former Virginia Governor Bob McDonnell feels. That poor schlep is in jail because he and his wife took \$165,000 in gifts and loans for doing minor favors for a guy promoting a vitamin company. Not legal but not exactly putting U.S. security at risk.

Sarcasm aside, if you're still not persuaded this was a cleverly structured way to get unidentified foreign money to the Clinton's, ask yourself this:

Why did these foreign interests funnel money through a Canadian charity? Why not donate directly to the Clinton Foundation? Better yet, why not donate money directly to the people, organizations and countries in need?

This is the essence of money laundering and influence peddling.

Now you know why Hillary's destruction of 30,000 e-mails was a risk she was willing to take.

Bill and Hillary are devious, unprincipled, dishonest and criminal , and they are Slick ! Warning: They could be back in the White House in January 2017.

Don't let it happen. Remember, most people are not well informed. You must inform and educate them.

Internet

Underground agents and plots in the Cold War broadcasting war

Chris Johnstone

In this week’s Czech History we look at one aspect of the Cold War, the use of secret agents to spy on and disrupt the enemy’s propaganda services. In particular, we focus on the circus that surrounded the return of a Czechoslovak double agent Pavel Minařík 40 years ago in 1976 which was aimed at discrediting the US financed and Munich-based broadcaster Radio Free Europe.

Radio Free Europe was undoubtedly a thorn in the side of the Communist regime. Radio Free Europe started its services in 1950 with the first broadcasts to Czechoslovakia. The full service was up and running in 1951. It quickly gathered a team of broadcasters, overwhelmingly anti—Communist exiles and also possessed an impressive information collecting network on the other side of the Iron Curtain. It was such an irritant that the Communist regime quickly developed its jamming services to block the transmissions. Historian at Prague’s Military History Institute and the author of a book about Radio Free Europe, Prokop Tomek takes up the story.

“The State Security Service (StB) overwhelmingly wanted to target the exile movement abroad and also to discredit them in the eyes of the Czechoslovak public at home and also to attack Radio Free Europe because the broadcaster was a sort of particular enemy and symbol of opposition for the Czechoslovak regime.”

In the 1950s, the Czechoslovak secret service managed to infiltrate Radio Free Europe with agents. There was even a failed attempt to poison staff of the Czech and Slovak sections with poison in the canteen salt cellars in 1959. But to some extent, Prague’s efforts were outclassed by those of the Polish Communist Secret Service. They sent an agent who functioned for six years before returning to Warsaw in 1971 in a blaze of publicity embarrassing the Western broadcaster and US government. Later than the Poles, the Czechoslovak secret service adopted similar plans. Prokop Tomek again:

“Pavel Minařík was recruited as an agent in Czechoslovakia by the StB in 1967. He was a professional radio announcer in Brno and it was planned therefore that he would be sent abroad, if possible to Munich and Radio Free Europe. That took place eventually in September 1968 and he quickly got a job at the radio and became an announcer. He was tasked with collecting all the information he could about the employees at Radio Free Europe and the broadcast plans. Of course, he had a

fairly low grade, he was just an announcer, and did not have the possibility of influencing the programmes day to day or intervening in any other ways, which would obviously have been a lot more interesting from the StB’s point of view.”

But Pavel Minařík also had a broader role which Munich, a centre for Communist exiles, was well placed to fulfil.

“He also collected information about various exile organisations and movements, of which there were many. And that was also interesting for the State Security Service. So it was not just about the broadcaster Radio Free Europe but also the exile movements that existed around it.”

A lot of the agent’s information, it appears, originated in gossip and loose talk around the canteen table at the broadcaster. Pavel Minařík was not the only agent the Czechoslovak security service managed to place at Radio Free Europe, but the archive information nevertheless portrays him as one of the most active and able agents it had.

The problem for the Czechoslovak recruiters was that they could offer relatively poor financial inducements for anyone to switch sides. One of the most attractive incentives they had was to offer renewed contact with family and friends to those who had left the country. Many of the agents who agreed to cooperate apparently furnished little information of use and Propok Tomek believes that what they did furnish was probably agreed in advance with Western security services so that it would not damage the broadcaster or even confuse the Czechoslovak service what was happening.

Like his Polish predecessor, Minařík was eventually called home to an avalanche of publicity and appearances in January 1976. One hundred and seventy journalists turned up for the home coming press conference, 20 of them from the West. Prokop Tomek again:

“It was basically a big propaganda show. There was not just the press conference, Minařík appeared all over the place on the radio, television, and also on several television broadcasters from Eastern Europe. There were a lot of articles and interviews in newspapers and magazines, so it was a big campaign which was given the codename Infection. The whole idea was to create an atmosphere of distrust in Radio Free Europe and discredit it in the eyes of the Czechoslovak public.”

The downside of such a propaganda and media circus was that the cover of the agent himself, Pavel Minařík, was totally blown and he could not really be used again. According to historian, Tomek argues this was a pretty unprofessional approach from the Czechoslovak State Security service.

During his undercover activities, Pavel Minařík, drew up three separate plans for bomb attacks on Radio Free Europe. None of them were carried out from Prague. But a bomb attack on the broadcaster’s headquarters did eventually take place in February 1981. Several employees were injured but no-one killed. It later turned out that the Romanian regime of Nicolae Ceausescu was behind the attack.

As long as the Cold War continued, Minařík could enjoy a safe and secure future even out of the public spotlight.

“After the massive propaganda campaign ended, the way was opened for him to study. He studied in Moscow and Kiev. When the studies ended he became the deputy editor and later the chief editor of the magazine Signal which was published by the Federal Ministry of Interior. He stayed there until 1990 when he ostensibly left at his own request from the editor’s post as an employee of state security.”

But the end of the Cold War in 1989 brought the need to find a new job and to try and avoid prosecution which with his former star status always appeared to be likely.

“In the succeeding years, Pavel Minařík attempted to launch himself as a businessman, specialising in deals with the former Soviet Union. He was, however, later convicted of an insurance fraud scam. There were repeated attempts to bring him to justice for the preparations for a bomb attack on Radio Free Europe but these all eventually fizzled out.”

The prosecution case against him was finally closed in 1994

Ironically, Radio Free Europe was already moving to change itself from the clearcut CIA-financed broadcaster when Pavel Minařík’s undercover actions were proceeding.